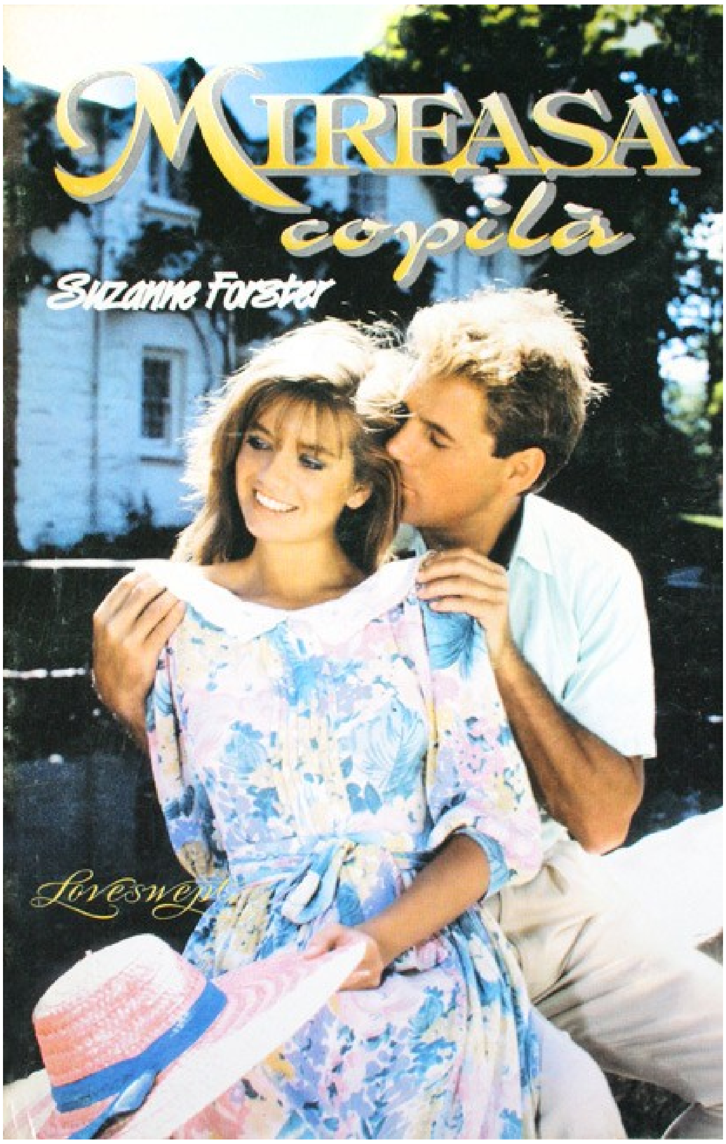

MIREASA COPILĂ
SUZANNE FORSTER

CAPITOLUL 1

Plesnetul şuierător al unui bici de piele netăbăcită pârjoli tăcerea,trimițând un stol de condori să-şi trudească aripile spre cerul deşertului.

Neaşteptata pocnitură o făcu pe Annie Wells să se oprească-n loc.Un vârtej de praf îi învălui tenişii zdrenţuiţi,pe când se întorcea să caute sursa zgomotului,
scrutând drumul pietros pe care tocmai îl străbătuse.Sunase ca şfichiuirea nemiloasă a unui harapnic pentru tauri.Cât de mulţi bărbaţi puteau exista,care să folosească drept armă un

asemenea bici? *Ea nu cunoştea decât unul.*Transpiraţia îi şiroia de pe frunte,înţepându-i ochii.Simţurile i se ascuţiseră aproape dureros,
în timp ce privea şi asculta.
Cale de mile-ntregi,nu vedea decât întinderile sterpe ale statului Wyoming,cerul de colbăit şi pulberea aurie răscolită de zborul condorilor.Nu auzea decât pocnetul biciului,ricoșând lugubru din pereţii canionului.
Annie aşteptă,aproape neîndrăznind să respire,până când peisajul recăzu în nemişcare.Mersese pe jos mile în şir,de când autobuzul Greyhound(Celebră companie americană de autobuze) o lăsase în *Painted Pony*,oraşul cel mai apropiat de poala colinelor spre care se îndrepta.Istovitoarea călătorie păruse nesfârşită,dar acum,în aerul uscat,tremurător,plutea făgăduiala unui apropiat eveniment.Îl putea simţi,la fel cum simte animalul o perturbare a elementelor naturii.Iar apoi,undeva în preajmă,se auzi lătratul unui câine şi un cal nechezând încet.Inima lui Annie sări nebuneşte în piept,pe când se întorcea în direcţia sunetelor.Calul necheză din nou,glasul său tânguitor răsunând de după o creastă din apropiere.Aproape neluându-şi în seamă vânătăile de pe fluierele picioarelor şi oboseala arzătoare din muşchii gambelor,se grăbi spre aglomerarea de stânci şi pinoni(Pinon-i (sau pinyon-i)=conifere de felurite specii,cu fructe comestibile) subţiri.Ajungând la marginea povârnişului,se lăsă să cadă în genunchi.Ceea ce văzu în văioaga puţin adâncă din faţa ei îi aduse pe buze o mică exclamaţie de recunoaştere.
La marginea albiei unui torent secat stătea un om,întors cu spatele spre ea,umerii săi laţi profilându-se pe orizontul albastru cu alb.Era un bărbat neobişnuit de înalt,cu păr negru cârlionţat leşindu-i de sub pălăria *Stetson* pătată de sudoare.
Impermeabilul său lung,aproape până-n pământ,era din soiul pe care le purtau odinioară pistolarii,pentru a-şi ascunde puştile cu ţeava tăiată.Dar,în locul armei cu alice,omul acesta ţinea în mână un bici enorm,făcut colac şi gata să lovească.
Annie se ghemui,inhalând arşiţa şi praful arid,în timp ce privea pe furiş peste stâncile ce-o ascundeau vederii lui.Îl,cunoştea.Îl

mai văzuse în acţiune,cu harapnicul său.Un sâsâit uscat îi atrase lui Annie atenţia asupra ucigătorului adversar al bărbatului.La vreo trei metri în dreapta lui,un enorm şarpe cu clopoţei diamondback(Varietate de reptile) ţinea la distanţă un ciobănesc Border agitat.Gata să muşte,şarpele îşi balansa capul,colţii săi lucitori şi ameninţătorul clănţănit din coadă,alungând pe oricine s-ar fi apropiat.Dulăul lătra,tremurând şi ţopăind.Şarpele se repezi ca un fulger de lumină şi forţă.
Annie privi,mută de groază,cum biciul omului spintecă asemeni unui fulger negru aerul uscat.Apucă trupul întins al crotalului,îl smulse de la pământ şi-l azvârli în creozotul de la poalele pantei în vârful căreia stătea ascunsă Annie.Femeia îşi înăbuşi un ţipăt,când enorma reptilă începu să se târască în sus spre ea.Cu o reacţie instinctivă,se adună pe picioare,împiedicându-se prin
 bolovănişul calcarps şi mănunchiurile de salvie,în graba-i înnebunită de a fugi.
Auzi glasul bărbatului strigându-i să nu se mişte,dar la fel de bine i-ar fi putut spune să nu respire.Întoarse capul,în căutarea şarpelui,şi îl văzu îndepărtându-se de ea fulgerător,ca un pârâiaş de argint prin nisip.Uşurarea i se scurse prin trup ca apa,lăsând-o buimăcită şi fără echilibru.În timp ce se chinuia să-şi regăsească sprijinul,pietrele de sub picioarele ei se sfărâmară,rostogolindu-se.Nu apucă să se redreseze,sau măcar să ţipe.Se prăvăli înainte,în patru labe şi porni de-a dura pe pantă,dându-se peste cap.Plină de praf şi fire de salvie,cu părul blond-roşcat zburându-i din agrafe,ateriza neceremonios aproape la picioarele încălţate cu cizme ale bărbatului.
-Eşti Charles Beaudine? şopti ea un moment mai târziu,privindu-l în ochii negri-albăstrui.Chipul îi era slab,dur şi de aceeaşi frumuseţe sălbatică pe care şi-o amintea.Nimic nu se schimbase,nici contururile șiefuit-musculoase,nici bărbia pătrată,sau gura încordată,senzuală.Până şi sprâncenele negre erau încă destul de stufoase pentru a-i cufunda ochii în umbră.
-Oi fi,răspunse el.Tu cine dracu' eşti? Annie trase dureros aer în piept,încercând

să-şi umple plămânii goliţi.
-Sunt soţia ta.

-Ia-o pe deal,Smoke,spuse Chase Beaudine,smucind de căpăstru pentru a-şi îndemna calul Appaloosa să se aburce pe-o cărare lăturalnică abruptă,presărată cu bolovani.Scurtătura,o ,potecă accidentată ce urca printr-un pâlc de plopi-tremurători,avea să reducă drumul până la cabană,cu cel puţin o jumătate de oră.Din când în când,îl mira chiar şi pe el propria-i înţelepciune de-a se fi izolat atât de bine la poalele munţilor Wind River.Iar apoi,îşi amintea de ce fusese necesar.Femeia,cuibărită la pieptul său,gemu încet,cu capul rostogolindu-i-se în adâncitura umărului lui Chase,în timp ce calul escalada cărarea,descurcându-se agil cu panta abruptă.*"Ţicnită de muiere probabil c-are insolaţie",*îşi spuse Chase,simţind o undă de compătimire în timp ce-o cuprindea şi mai strâns cu braţul pe după mijloc,pentru a o sprijini mai bine de trupul lui.Îi leşinase-n braţe,după ce bălmăjise aiureala aia cum că ar fi fost nevastă-sa.
De-atunci,îşi mai recăpătase cu intermitenţe cunoştinţa,dar niciodată suficient de mult timp pentru a-i răspunde la întrebări,şi n-avea la ea nici o poşetă sau act de identitate.Nu-i putea da prin minte de unde venise,doar dacă nu cumva făcuse pe jos tot drumul de la Painted Pony,aflat la câteva ore de mers cu maşina.Dar ce om în toate minţile ar fi-ncercat aşa ceva în arşiţa după-amiezei?
-Nevastă-mea?
Cuvintele sale răguşite,neîncrezătoare,ciufuliră câteva şuviţe din părul roşcovan-deschis al femeii,în toată viaţa lui,momentul cel mai apropiat de ceva asemănător însurătorii fusese fixaţia adolescentină pentru o echilibristă pe sârmă,când îl încartiruiseră la Baza Marină El Toro.Îşi parcase pe tribunele de lemn fundul slăbănog,de optsprezece ani,cu fiecare ocazie posibilă,fermecat de acrobaţiile ei la înălţime,după care o vizitase în rulotă,la fel de mult vrăjindu-l versatilitatea ei la altitudini mai joase.Dar nici chiar asta nu durase decât până la plecarea circului din oraş.Nu s-ar fi putut spune că avea ceva

împotriva căsătoriei.Nunţile erau ceva,grozav.Obligaţia de-a trăi pe urmă împreună era aceea care pricinuia tot necazul.Calul se repezi în sus,azvârlind de sub copite pietre desprinse,în timp ce fornăia şi se opintea spre creasta colinei.Chase îşi înfipse genunchii în coastele animalului ca să nu-şi piardă echilibrul şi strânse mai puternic trupul femeii,care se scutura lipit de-al lui.Deşi binecuvântat de rapid,drumul până-n vârf era un calvar de oase zgâriate şi clănţănit din dinţi,
fiind nevoie de multă concentrare pentru a rămâne amândoi în şaua puternicului cal.Abia când ajunseră pe teren plat,nu peste mult timp,şi parcurgând la trap o potecă de cerbi,năpădită cu vegetaţie,Chase îşi dădu seama că ținea în căuşul palmei ceva moale şi plin,ceva suspicios de docil.
-Ce naiba? murmură.
Dacă acea plinătate era ceea ce bănuia el că era,dovedea multă neobrăzare faţă de anatomia părţii superioare a pasagerei sale.Primul impuls,fu acela de a-i da drumul neîntârziat.Al doilea,fu mai puţin cavaleresc.Flexându-şi precaut degetele,simţi carnea caldă,buretoasă,cedând,topindu-i-se sub palmă.Un glonţ de voluptate i se înfipse lui Chase drept sub pântec.Niciodată-n viaţa lui nu mai simţise ceva atât de dulce şi gingaş.Era clădită cu zgârcenie în partea de sus,dar totuşi păcătos de rotunjită,ca şi cum ar fi fost calibrată perfect pentru mâna unui bărbat.*Şi că tot veni vorba,ia-ţi labele de pe ea,cow-boy.*
Gândul fulgeră prin mintea lui Chase,dar nu-i dădu curs.Nu imediat.Legănarea înceată a paşilor calului şi căldura ca un oftat a femeii din braţele lui ațâțau oarece porniri periculoase.Încleştarea excitaţiei îl cuprinse ca nişte degete calde,
iscoditoare,iar nerăbdarea ei profundă,sâcâitoare,trecu la treabă asupra minţii şi trupului său.De mult nu se mai aflase între femei,imaginaţia părând hotărâtă să-i recupereze prilejurile pierdute,îl înştiinţa ce plăcere fără egal ar fi fost s-o întindă în iarba verde şi dulce de lângă cărare şi s-o deştepte cu fierbinţeala ce i se înteţea între picioare.Scenariul se derula

în gând,cu acea bogăţie de amănunte,care-i stârneşte unui bărbat cele mai furtunoase vise erotice.În ungherele cele mai fertile ale imaginaţiei,îi putea simţi răsuflarea răcoroasă pe chip şi dogoarea emanată de trupul ei îngreunat.Auzea irezistibilele sunete ale femeii excitate...micile gemete din gât,în timp ce-i mângâia mătăsoasele părţi interioare ale coapselor.Îşi putea chiar închipui că-i priveste ochii deschizându-se nesiguri,pe când el îi împingea peste moliciunea femeiască acea dureroasă parte întărită a trupului său...
Un murmur scăzut îl readuse pe Chase la realitate.Femeia i se îndesă sub braţ,ca o pisicuţă căutând un culcuş cald,unde să se ghemuiască.Mâna lui continua să-i stea mulată pe forma sânului,iar dorinţa de-a face mai mult decât doar s-o atingă îl ardea pe dinăuntru ca fitilul prea scurt al unui baton mare de dinamită.
Femeia e sleită complet,Romeo.Stinge fitilul ăla.Imediat.
Când ajunseră în luminişul unde mica lui cabană se profila pe falezele de granit,
Chase stropise cu apă din belşug ultimele scântei aprinse de visul său sexual cu ochii deschişi.Dulăul Border,Shadow(Umbră) se zbenguia lătrând vesel,în timp ce Chase descăleca,luând apoi de pe cal femeia,în braţe.Era uşoară ca o creangă de salcie şi dureros de subţirică,îşi dădu el seama,cuprinzând-o delicat în timp ce-o purta pe treptele scârțâitoare ale verandei de lemn,până în casă.Fără să ştie de unde-i venise ideea,deveni în mod tulburător conştient că trecuse,la viaţa ei,printr-un iad incredibil.
Chase o depuse pe patul de campanie acoperit cu o pătură,în camera din faţă,
apoi,amintindu-şi de teaca pe care o avea legată de coapsă,desfăcu şireturile de piele şi puse puşca fără ţeava po o masa de lemn,lângă pat.Fără a se osteni să-şi scoată pălăria sau haina,trase alături una dintre puţinele piese de mobilier ale cabanei,un balansoar împletit din trestie,şi se instală în el.
Într-o asemenea situaţie,oricui i-ar fi trebuit puţin timp de gândire.

Punând picior peste picior,se lăsă adânc în fotoliu,până când spătarul acestuia îi agăţă *Stetson-ul*,împingându-i-l pe frunte.Cizma de cowboy,prăfuită,ajunsese cam la nivelul ochilor şi,pe negândite,Chase îi folosi vârful argintiu ca pe o cătare,ochind faţa mânjită de praf a femeii şi părul zburlit de vânt.Cine-o fi fost? se întrebă,încercând să-şi amintească dacă o cunoştea de undeva.Sau dacă o mai văzuse vreodată.Nu i se aprindea nici un beculeţ.Şi,categoric,nu lumânări de nuntă.Zâmbi vag,nefiind tocmai sigur ce anume îl amuza la femeia aceea.Era o făptură micuţă.Şi banală,dacă ceea ce întrezărea din trăsăturile ei,pe sub sudoare şi praful de pe drum,însemna ceva.Nu,neaşteptata musafiră n-avea şanse să câștige vreun concurs de frumuseţe.Şi totuşi,exista ceva,incontestabil,atrăgător la părul ei răvăşit şi la trăsăturile cam dezarmonioase.Şaua nasului îi era puţin cam prea adâncită,şi-şi ţinea încordată gura cu buze pline,chiar şi în somn,ca şi cum încă nu şi-ar fi atins ţelul,oricare era acela.
-Ce crezi că vrea de la noi,Shadow? murmură Chase când câinele ciobănesc se ivi lângă el,prezentându-i ceafa la scărpinat.În timp ce-şi făcea datoria faţă de câine,lui Chase îi veni pe neaşteptate un gând tulburător.Putea fi o reporteră în căutarea laturii nevăzute a poveştii lui *„Chase Beaudine,eroul enigmatic*".N-ar fi fost prima oară când rechinii aceia ai periodicelor încercau să-i pătrundă sub piele.Dar nici unul dintre ei nu-şi dăduse atâta osteneală,îşi reaminti el,zâmbind la gândul ironiei că o reporteriţă de la cine ştie ce fiţuică ar risca insolaţia şi şerpii cu clopoţei,de dragul unui articol.Îi contempla blugii zdrenţuiţi şi puloverul de cardigan rupt,când femeia se mişcă,horcăind un cuvânt pe care aproape nu-l auzi.
-Ce este? întrebă el,aplecându-se înainte.
-Apă...
-Mhm,sigur.
Dezlipindu-şi făptura prelungă şi robustă de scaunul scund,Chase traversă camera până la chiuveta din bucătărie şi scoase un pahar dintr-un dulăpior de brad,nefinisat.Nu cumpărase cabana cu trei odăi,având în minte ideea unei vieţi luxoase.Dorise doar un loc unde să evadeze pentru moment,şi

nu socotise că-i trebuia nimic mai presus de strictul necesar: un dormitor,o baie şi un living-room cu bucătărie.Nu-şi închipuia că ar fi un loc după care să se-nnebunească vreo femeie.Umplu paharul până sus cu apă de izvor de munte,limpede precum cristalul,reveni la pat şi se aşeză lângă femeie.

-Să-mi spui când,zise el,ducându-i paharul la buze în timp ce ea încerca să-şi ridice capul.Văzu imediat că avea nevoie de ajutor,şi-şi strecură mâna pe sub părul ei mătăsos de la ceafă,sprijinind-o astfel încât să poată bea.Din motive pe care nu şi le putea închipui nici măcar pe departe,i se păru extrem de sexy ca o femeie vulnerabilă să soarbă dintr-un pahar de-al lui,înghiţind apa dulce şi rece de izvor pe care i-o oferea el.Doamne sfinte,îşi spuse,dac-o mai ţine tot aşa,avea să-i trebuiască un duş rece.Altfel,urma să aibă vise erotice pornind numai de la răcorirea frunţii ei înfierbântate şi felul cum îi lua temperatura.

După ce bău pe săturate,femeia dădu din cap.

-Mulţumesc,spuse,privindu-l cu nişte ochi albaştri atât de neclintiţi,încât fu nevoit să mai tragă odată aer în piept.În timp ce femeia îşi lăsa capul la loc pe pernă,o şuviţă de apă îi lăsă o mică dâră prin murdăria de pe bărbie.

Chase dădu din cap,întrebându-se de ce naiba nu se putea gândi ce s-o-ntrebe mai întâi.Cine era femeia asta derutantă? De unde venise? Şi mai avea vreo două întrebări foarte pertinente pe care să i le pună.Când colo,se pomeni spunând:

-Vrei să-ţi spăl puţin murdăria asta de pe faţă?

-Da,te rog.*„Da,te rog”* repetă în gând Chase.Drăgălaş mod de exprimare avea.Îşi scoase de la gât batista roşie,îi înmuie un colţ în paharul cu apă şi începu să-i şteargă cu grijă praful de pe faţă.După un moment de blânde asemenea mângâieri,femeia închise ochii şi până şi această reacţie inocentă trimise prin trupul lui o stranie rază laser de dorinţă.

„Doamne,Te rog fă să nu deschisă gura până nu termin.Nici măcar ca să vorbească”,spuse Chase în sinea sa,pe când îşi croia drum cu batista în jos,spre buzele pline,trandafirii ca

sideful.Nu i se părea corect ca o făptură atât de mărunţică şi simplă ca ea,să aibă o asemenea gură senzuală.
În timp ce-o ştergea,încheietura mâinii i se frecă de cardiganul roz-decolorat al puloverului,atrăgându-i lui Chase atenţia asupra croielii austere şi gulerului demodat ai acestuia.Puloverul era încheiat pretenţios până sus,părând suficient de strâns în gât pentru a-i tăia respiraţia.Nu era de mirare că leşinase.
-Poţi respira comod? întrebă el,simţindu-se complet aiurea,în timp ce-i ridica marginea gulerului.Vrei să ţi-l mai lărgesc?
-Da…Rosti acest cuvânt încet şi fără să deschisă ochii.
-Aş vrea.Chase puse pe masă paharul cu apă şi inspiră prelung,în timp ce începea să-i desfacă nasturii.Descheiase trei şi se întreba cât de mult ar fi trebuit să mai coboare,când femeia deschise ochii,privindu-l.Părea să-l absoarbă cu totul,observându-l pentru prima oară cu adevărat.
-Întotdeauna stai cu pălăria şi haina pe tine în casă? îl întrebă.
Într-un fel,nu la întrebarea asta se aşteptase.Şi nici la expresia inchizitorială ce-i anima trăsăturile.Colţul gurii îi tresări,mai mult într-o grimasă uimită,decât zâmbind,în timp ce începea să-şi scoată impermeabilul,după care se opri.Era conştient,în mod stânjenitor,că nu se comporta aşa cum îi stătea lui în fire şi că femeia îl ţinea la respect într-un chip inexplicabil.
-Depinde,spuse,trăgându-şi haina la loc.
-Depinde de ce?
-De cum e vremea înăuntru.Intenţionase ca tonul său brusc să descurajeze conversaţia pe această temă.Unele femei însă nu ştiau când să renunţe,îşi reaminti Chase,în timp ce necunoscuta îl privea clipind,toată numai curiozitate şi ochi albaştri.Părea fragilă ca un copil abandonat,iar îngrijirea ei îl forţa spre o delicateţe care-i era străină,în special de vreme ce munca lui cerea instincte viscerale şi reflexele iuţi ca fulgerul ale pistolarului tocmit.Chiar şi acum, acelaşi necruţător şi competitiv imbold masculin,care-l împinsese întotdeauna să-şi asume riscuri în faţa cărora alţi bărbaţi se fofilau,îl îndemna să-nceteze cu joaca de-a doica,şi să ia situaţia sub control.
-Vremea pare frumoasă pe-aici,murmură ea.

-Şi am cumva năluciri,duduiță,sau mori de nerăbdare să-mi scot ţoalele?
Femeia roşii uşor,dar ceea ce-l nedumeri şi încântă pe Chase fu stilul graţios în care i se abătură în sus genele negre,în vreme ce ochii-i deveneau languroşi.Îşi simţea partea de jos a abdomenului înmuindu-se,iar regiunea aflată la sud de ea încordându-se ca o tobă.Undeva,în centrii cerebrali ai logicii,un semn de circulaţie emoţional se aprindea şi se stingea încontinuu.*Circulaţi cu prudenţă*,îl prevenea semnalul.*Curbe periculoase şi umeri rotunzi*!Dar Chase nu se putu desprinde din privirea ei pâlpâitoare destul timp pentru a-i da atenţie avertismentului.Inima-i bătea să spargă pieptul,iar gâtul şi-l simţea
uscat ca matca secată a torentului unde-o întâlnise.Să preia controlul? N-ar fi fost în stare nici să-și găsească propriul fund într-o umblătoare.
Destul cu toate astea,îşi spuse.
Se aplecă asupra ei,bâjbâind să încheie la loc ultimul nasture pe care i-l descheiase,după care se ridică brusc şi-şi scoase pălăria.*Steteon-ul* pluti prin aer ca un Frisbee(Disc zburător de plastic,folosit în jocurile pe plajă),aterizând pe masa din bucătărie.Impermeabilul îşi desfăcu aripile,pentru a sfârşi grămadă pe podea,lângă masă.
-În regulă,spuse el,trăgând aer în piept pe când revenea spre privirea ei primejdioasă.Vreau să ştiu ce se-ntâmplă aici.Cine eşti?
-Annie Wells,răspunse ea fără ezitare.Numele nu i se păru deloc familiar lui Chase,dar felul cum se uita femeia la el,cu o atât de neşovăitoare certitudine pe chip,îl făcu s-o întrebe:
-Ar fi cazul să te cunosc de undeva,Annie Wells?
-Da.Mai mult ca sigur.Te-ai căsătorit cu mine acum cinci ani.
-Căsătorit cu tine? Ce fel de prostii sunt astea,femeie?
Evident,nu folosea în joc toate cărţile.Dar ultima parte a declaraţiei ei nu putea fi expediată atât de uşor.Acum cinci ani?
-Nici măcar nu eram în ţara asta,acum cinci ani,spuse el.Eram...

-În America Centrală,încheie Annie propoziţia în locul lui,adăugând apoi,cu voce uşor tremurătoare: Te aflai într-o misiune de salvare în Costa Brava,a Pentagon-ului,iar eu eram una dintre americancele pe care le-ai salvat.
Chase avu senzaţia că fusese atins la coarda sensibilă.Memoria îl propulsa rapid înapoi,într-un timp şi loc pe care făcuse eforturi concertate ca să le uite.Misiunea din Costa Brava fusese un coşmar personal al lui.Împreună cu partenerii din misiunea de salvare,Johnny Starhawk şi Geoff Dias,fusese trimis în mica republică Central-Americană pentru a elibera câțiva oameni de ştiinţă americani imobilizaţi în timpul unei insurecţii rebele.Odată ajunşi pe teritoriul ţării,se despărţiseră,încercând să-i localizeze pe americani.Singura supravieţuitoare pe care o găsise fusese o adolescentă ascunsă într-o mănăstire bombardată.O tragedie îl împiedicase s-o scoată vie din ţară.Fata murise într-un accident de maşină,în drum spre frontieră.Iar el,de asemenea,aproape că-şi pierduse viaţa.
-Mă confunzi,spuse Chase cu glas aspru,încercând să alunge valul răscolitor de amintiri şi izbucnirea de emoţii amestecate,care le însoţeau,îl inundau neîncrederea,furia,vinovăţia.Cine dracu era femeia asta?
-Ba nu,tu erai,Charles Beaudine.Omul care m-a salvat avea chipul tău,ochii tăi.Îşi spunea Chase.Folosea chiar şi un bici.Oh,te rog,trebuie să-ţi aminteşti! Mă ascundeam într-o mănăstire de lângă San Luis,când m-ai găsit.Stătusem acolo o lună,de când gherilele îmi omorâseră părinţii.Vocea i se frânse,ca şi cum i-ar fi venit greu să continue.
-Îmi amintesc toate amănuntele.Ai fost rănit în luptă cu un rebel.Mă prinsese în cătarea puştii,iar tu i-ai smuls arma din mâini cu biciul.A scos un cuțit,mai ţii minte? Te-a tăiat.
Chase simţi o scânteie de durere în cicatricea de pe picior,unde-l atinsese lama pumnalului.Inima-i bubuia în piept,în timp ce se ducea la uşă s-o deschidă larg,pentru a respira aerul încins,cu aroma de brazi,al verii,şi a se chinui să
găsească un sens întregii situaţii.Trebuia să existe o explicaţie raţională,dar oricât încerca să găsească un răspuns,doar unul

singur avea logică.Cine,în afara unui reporter care răscolea prin noroaie,ar fi avut interes să readucă în discuţie misiunea din Costa Brava? Şi cine altcineva ar fi cunoscut detaliile? Pesemne că Annie obţinuse informaţiile din reportajele apărute în presă,oricât erau ele de schematice.
-De ce nu mă crezi? întrebă ea,cu o undă de suferinţă în voce.Spun adevărul.
Chase se răsuci s-o privească şi văzu că se ridicase,cu oarecare efort,stând rezemată cu umărul de peretele din bârne al cabanei.Ochii-i erau plini de speranţă şi teamă,dar şi inundaţi de-o altă emoţie,care-l sâcâia.
Disperarea.Implora ceva,dar ce anume? Recunoaşterea? Ce voia de la el? Cu un imens efort,se oțeli împotriva vulnerabilităţii care-i îmbiba privirea albastră ca o ploaie torenţială de vară.
-Şi eu spun adevărul,Annie Wells.La fel de sigur,pe cât e că stau acum aici.Nu te-am mai văzut în viaţa mea.Nu putea fi cine pretindea ea că era.Fata aceea murise,Dumnezeu s-o odihnească.Murise,mânjindu-i lui mâinile cu sângele ei.El fusese la volan,când jeep-ul zburase peste taluz.Căută în memorie o imagine a adolescentei,orice lucru care i-ar fi putut dovedi că femeia asta nu putea fi ea. Dar tot ce-i venea-n minte erau formele şi conturuurile neclare.Febra intensă şi accesele de delir pe care le suferise în timpul misiunii îi afectaseră memoria şi,fără-ndoială,judecata.Accidentul de maşină pusese capacul,nelăsându-l decât cu străfulgerări ocazionale,mult prea izolate şi fugare ca să le înţeleagă.
Îi spusese lui Annie Wells adevărul,dar nu tot adevărul.Nu şi-o putea aminti pe tânăra căreia îi salvase viaţa,pentru a i-o distruge mai apoi.Nu-şi amintea nici măcar numele ei.
-Atunci,am să ţi-o dovedesc,spuse ea,aproape sfioasă.Întreabă-mă orice,absolut orice vrei.
-Intenţionez să te-ntreb o grămadă,o încredinţa Chase.N-avea obiceiul să terorizeze femeile vulnerabile,dar era hotărât să smulgă câteva răspunsuri cinstite,chiar de-ar fi fost s-o sperie de moarte.Lucra pentru Asociaţia Crescătorilor de Vite,de când se stabilise în Wyoming,şi în acest timp trase de limbă destui

hoţi de cai şi de vaci,ba chiar câtorva le scurtase zilele,în legitimă apărare.Mai mult ca sigur,avea să se descurce cu o femeiuşcă mignonă.
-Vorbeşte mai departe,spuse el calm,scoțându-și puşca din teacă.
Și frecă de pantaloni ţeava tăiată,de parcă metalul ar fi avut nevoie să fie șlefuit.Era un gest indiferent,chiar maşinal,dar arma dobândi o prezență numai a ei în încăperea mică şi nemişcată.Şi ai grijă să fie o poveste a dracului de verosimilă..Annie Wells nu putu să inhaleze destul de adânc pentru a-şi umple plămânii cu aer.Avusese câteva premoniţii înfricoşătoare asupra celor ce se puteau întâmpla dacă şi'când avea să-l întâlnească pe Chase Beaudine,dar niciodată una ca asta.Nicicând nu se gândise că n-o va crede.Nu părea nici măcar s-o mai ţină minte,lucru care i se părea imposibil.Cum le putuse uita pe toate prin câte trecuseră împreună? Iadul...raiul.N-avea să poată scăpa nicicând de amintiri,indiferent cât de mult trăia,sau cât de departe ar fi călătorit.
Acum,singura direcţie sigură era aceea de-a urma firul faptelor,de-a relată exact ce se întâmplase.
-Ţi s-a agravat rana,începu,înfrânându-şi cu severitate emoţiile care-o năpădeau.
Infecţiile sunt mortale în climatul subtropical.Ai fi putut muri fie și numai din cauza febrei,aşa că te-am dus la un preot...
-Pentru ce? Ultima împărtăşanie? Preotul acela fusese un curandero,un
descântător spaniol,înainte de-a se fi convertit.Ştia cum să se folosească de ierburile şi plantele medicinale.Ţi-a dat o infuzie din rădăcini de arbuto contra febrei,după care a preparat o pomadă antibiotică din funguşi şi licheni de junglă,pentru rană.Cum n-ai reacţionat,a aprins lumânări şi s-a rugat sfinţilor.
-Nu sună ca un plan de rezervă,comentă sec Chase.
-Nu te grăbi să fii ironic.Eşti viu.Annie ezită,trăgându-se stânjenită de gulerul puloverului.

-S-a oferit să mă ajute şi pe mine,întrucât nu aveam nici hârtii,nici vreun alt mod de-a dovedi că eram cetăţeană americană.În calitate de preot,avea acces la anumite documente.
-Ce fel de documente? Annie răspunse imediat,temându-se că,dacă -ezită,n-avea să mai poată rosti niciodată acele cuvinte.
-În acest caz,un certificate matrimonio,un certificat de căsătorie,spuse,
urmărindu-i reacţia.Căsătorită cu un american,aveam să primesc automat cetăţenia.Dacă ne opreau militarii,sau chiar rebelii,existau şanse mult mai mari să nu mă reţină,fiind soţia ta.Fără acte,n-aveam nici o identitate,nici o patrie.Mă puteau ţine ostatică timp nedeterminat...
-Soţia mea? repetă el încetişor.Tonul îngândurat,pe care rosti aceste cuvinte,îi redeşteptă lui Annie o oarepare speranţă.
-Da,preotul a insistat să depunem jurămintele,în Costa Brava,preoţii sunt autorizaţi să oficieze ceremonii civile,altfel nu ne-ar fi dat hârtiile.
-Deci,susţii că te-am luat de soţie?
Îşi freca degetul mare pe patul de lemn al puştii,iar Annie îşi putea da seama că încă n-o credea.Sau poate chiar nu-şi aducea aminte.Fusese bolnav,în delir.
-Ştiu că pare o nebunie,recunoscu ea.Dar n-a fost decât o formalitate,un mijloc de-a ne atinge scopul.Amândoi am înţeles asta.
-Oi fi înţeles-o dumneata,cucoană,replică el,cu glasul devenindu-i rece.În ce mă priveşte pe mine,însă,nu s-a-ntâmplat niciodată.Singurul jurământ pe care l-am depus vreodată a fost la vârsta de opt ani,când tatăl şi mama mea au încercat să se-omoare între ei cu sticlele sparte de whisky pe care le goliseră.Mare păcat că n-au reuşit.Ochii lui o sfredeleau precum crestăturile sticlelor despre care vorbea.
-În ziua aia,am jurat să mor necăsătorit,adăugă el calm.Şi-atunci spune-mi,Annie Wells,de ce mi-aş fi călcat jurământul pentru tine?
Din capătul opus al încăperii,Shadow,dulăul,scoase un schelălăit rugător din gâtlej,ca şi cum ar fi putut simţi

tulburarea stăpânului.Involuntar,Annie se cutremură.Habar n-avea cum să răspundă la ceea ce tocmai îi spusese Chase.
-Nu ştiu de ce ai făcut-o,fu singurul răspuns pe care izbuti să-l formuleze.Poate erai recunoscător.
-Recunoscător pentru ce? Îşi simţi pieptul plin şi strâns ca într-o menghină.Ar fi vrut să-i spună că,poate,fiindcă ea era aceea care-l împiedicase să moară.Ea se aflase lângă el când îl înjunghiase febra,aruncându-l pradă convulsiilor; ea îl
ţinuse în braţe.Cum putuse s-o uite?
-Preotul ţi-a dat medicamentul,spuse,într-un târziu.Dar a trebuit să stea cineva lângă tine,zi şi noapte,până a cedat febra.Îşi feri ochii,ştiind că nu putea intra acum în detaliile acelui calvar.Era prea zguduită emoţional pentru a descrie lucrurile pe care trebuise să le facă.
Atunci,o răpuse oboseala.Îşi lăsă capul să cadă pe spate şi închise ochii.Era un chin să se afle în aceeaşi cameră cu el,după atâția ani.Proximitatea lui o târa înapoi într-un timp când sentimentele ei pentru el fuseseră crude,dulci,
puternice.Cândva fusese îndrăgostită de el,aşa cum numai o fetişcană îngrozită se poate îndrăgosti de un bărbat care-şi riscă propria viaţă pentru a i-o salva pe-a ei.O fi fost adulaţia eroului,dar atunci o simţise sfâșietor de reală.Şi fusese aproape distrusă,crezând că el o abandonase,că fugise,regăsind libertatea şi siguranţa,fără ea.Neştiind dacă să-l iubească sau să-l urască,făcu singurul lucru pe care-l putea face,aşteptă...îl aşteptă să se întoarcă la ea.
Acum,silindu-se să deschidă ochii,să se uite la el,să-i înfrunte privirea precaută,
se întrebă cum putuse fi atât de incredibil de naivă.Nu se întorsese după ea.Era evident că nici prin gând nu-i trecuse.Un val de amărăciune o podidi,în timp ce încerca să-şi alunge din minte amintirile dureroase.Dacă în toţi acei ani nutrise vreo speranţa copilărească că şi el îi împărtăşea sentimentele,acum putea vedea cu certitudine că nu era aşa.
-Ce vrei de la mine? întrebă Chase,îşi tot roti puşca şi-i rezemă patul de podea,
proptind ţeava de balansoar.

-Un răspuns cinstit.Îi iscodi privirea întunecată,rugându-se să nu-i reflecte starea sufletească.
-Ştii cine sunt,domnule Beaudine? Mă mai ţii minte,cât de cât?
Exista un singur răspuns cinstit,dar Chase nu intenţiona să-l dezvăluie.Îl năucise cu cât de mult ştia despre misiune şi,până nu afla exact despre ea cine era şi ce dorea,n-avea să-i mai servească nici o informaţie.
Îşi amintea că se trezise într-un spital american,după accident.Partenerii lui,
Geoff şi Johnny,îl puseseră la curent cu detaliile misiunii,explicându-i că-l găsiseră în maşina distrusă,pe fundul unei ravine adânci.Copacii şi vegetaţia de junglă împiedicaseră jeep-ul să se rostogolească în râul învolburat,dar fata,în cădere,fusese smulsă din maşină.Trupul nu i se mai găsise niciodată,ci-doar un
pantof,plutind lângă mal.Accidentul îl bântuise mult timp pe Chase,cu atât mai mult,cu cât nu-şi putea aminti ce anume îl provocase.Acum însă ceea ce-l hărţuia era povestea fetei.Ştia prea multe lucruri,pe care n-ar fi avut cum să le afle din relatările de presă.Un zgomot de sticlă spartă îl smulse din meditaţie.
Ridică privirea,pentru a o vedea pe Annie Wells ghemuită,tremurând violent.În faţa ei,zăcea ,pe jos paharul spart pe care tocmai îl răsturnase de pe masă,după câte se părea,încercând să bea o înghiţitură.
-Hei,nu te repezi,spuse Chase,vizibil stânjenit de perspectiva de-a trebui să se descurce cu o femeie zdrobită de suferinţă.Nu-i decât apă.Îţi mai aduc.
Merse cu paşi mari până la chiuvetă şi scoase un alt pahar din dulăpior,
întrebându-se cum avea s-o calmeze.În timp ce răsucea robinetul,îl înghionti o imagine mintală stranie,electrizantă...o fată cu părul roşu,zăcând lipită de trupul lui,caldă şi moale,îndesându-se în el,şoptindu-i la ureche ceva neinteligibil.
Paharul ud aproape că îi alunecă dintre degete.

Ar fi putut să fie oricine,îşi spuse,oricare dintre femeile cu care trăise de-a lungul anilor.Dar muşchii stomacului i se încordaseră.Pe când umplea paharul,
simţi şocul oţelului rece,apăsându-l între omoplaţi.O ţeavă de puşcă.
-Nu mişca nici un muşchi,îl preveni Annie Wells,sau îţi zbor creierii.
-Ce dracu' faci?!
-Sunt o femeie disperată,domnule Beaudine,răspunse ea,cu vocea de-o moliciune rău-prevestitoare.Te caut de săptămâni de zile şi am străbătut mii de mile până să te găsesc.Aşa că ai să m-asculţi.Iar după ce termin,îmi vei da ceea ce doresc.Se auziră două declicuri sonore ca nişte explozii,când femeia armă carabina cu repetiţie.Chase puse paharul jos şi ridică mâinile.

CAPITOLUL 2

-O.K.,s-auzim,spuse Chase,stăpânindu-şi cu grijă glasul;puşca de calibru doisprezece,pe care i-o înfipsese Annie în omoplat,avea un cartuş pe ţeava şi ultimul lucru pe care-l voia era să irite o femeie cu-o armă încărcată în mâini.Ce vrei exact?
-Dreptul meu din naştere,spuse ea,cu un uşor tremur în respiraţie.N-am nici o posibilitate de-a dovedi că sunt cetăţean american.Eşti singurul om,din câți cunosc,care m-ar putea ajuta.Chase nu dorea nimic mai puţin,în acel moment,
decât să se certe cu ea,dar habar n-avea despre ce vorbea.O bănuise lovită de insolaţie.Acum era sigur.
-De ce eu?
-Fiindcă am în buzunar o hârtie pe care scrie că eşti soţul meu.În afară de asta,nu pot dovedi cu nimic altceva cine sunt.Şi nu foloseşte la nimic,dacă tu n-o confirmi.
-O hârtie? încercă Chase să se întoarcă,dar ţeava puştii îl apăsă şi mai tare în umăr.Ce hârtie?
-Certificatul pe care ni l-a dat preotul.
-Certificatul de căsătorie? Nu poate fi valabil.Eram în delir,iar tu nu erai decât un copil.

-Aveam şaisprezece ani.În Costa Brava,vârsta consimţământului este de paisprezece ani.Acolo,căsătoria a fost legală,ceea ce-o face să fie legală şi aici.
-Legală? Chase era mai conştient ca oricând de calibrul doisprezece care-i împungea spinarea.Annie conferea sensuri noi termenului de *„nuntă în bătaia puştii”.*
-Eşti sigură? Imediat,îşi luă seama.Vorbea de parcă i-ar fi crezut povestea! îl izbi o fulgerătoare senzaţie vecină cu panica,gândindu-se-la posibilitatea ca tot ceea ce-i spunea ea să fi fost adevărat.Îl anunţaseră că fata murise că n-ar fi putut supravieţui,dar poate că se înşelaseră.În orice caz,femeia care-l ţinea sub ameninţarea puştii avea o problemă.Iar aceasta devenise şi problema lui.
-Cu certificatul de naştere ce e? o întrebă,căutând orice altă soluţie,în afara celei propuse de ea.
-N-am.Şi nici paşaport.Nu am nici un act de identitate pe care să fie scris numele meu.
-Doar te-ai născut la un moment dat,nu? Trebuie să fie consemnată naşterea ta undeva.Din nou dădu să se-ntoarcă.Din nou îl împunse în spate metalul rece.
Începea să-l enerveze.
-M-am născut,nici vorbă,răspunse ea,coborând vocea în chip straniu.În sălbăticiile din Costa Brava,într-o regiune atât de izolată,încât nu se putea ajunge decât pe apă sau cu paraşuta.Părinţii mei lucrau alături de indigenas,
triburile de indieni băştinaşi.Erau misionari medicali şi nu cred c-aveau chef să se trambaleze cale de trei sute de mile prin junglă pentru a-mi înregistra naşterea la consulat.Sau a fost asta,sau mi s-au distrus actele când teroriştii au aruncat consulatul în aer,pentru a treia oară în acel an.Prin aparenţa de apatie răzbi brusc furia:
-Cum am devenit eu o femeie fără de ţară e o problemă colaterală,domnule Beaudine.Asta sunt şi n-am ce face.Informaţia nu-l surprinsese prea mult pe Chase.Partenerii lui îi spuseseră că Pentagon-ul nu reuşise să depisteze nici un fel de date despre fata care murise în timpul misiunii.Consulatul din Costa Brava nu izbutise nici el să-i

determine identitatea,dar Chase presupunea că asta se datorase neputinţei lui de-a le furniza un nume sau o descriere.
-Ceva rude,nimic? întrebă el.
-Părinţii tatei erau misionari.Au murit de-o boală tropicală,amândoi.
Am pierdut contacul cu rudele mamei.S-au retras din activitate,undeva prin
Indiile de Vest,cred.În rest,nu mai ştiu de nimeni.Aşa că...
Vocea îi era plină de speranţă,aproape şoptită:
-Ai să m-ajuţi? Sau va trebui să te-mpuşc? Grozavă alegere,îşi spuse Chase.
-Spuneai că ai dovezi,un certificat.Aş vrea să-i arunc o privire.
În timp ce apăsarea armei slăbea,Chase auzi în spatele lui zgomote de foială.
-Întoarce-te,ordonă Annie.Încet.Fără şmecherii.
Chase rămase cu mâinile sus şi,în timp ce se întorcea spre ea,fu conştient de două impresii distincte.Mai întâi,niciodată-n viaţa lui nu mai fusese ţinut la respect de către o femeie înarmată,Iar apoi,respectiva experienţă nu era complet neplăcută,în special când femeia de la celălalt capăt al ţevii arăta ca un înger care-o luase puţin razna.Se gândi la Annie Wells cea banală,pe care o văzuse iniţial.Acum ochii ei sclipeau hotarâți,iar părul,în razele soarelui,părea o văpaie de foc.Transfigurarea era frapantă şi n-avea nici o altă explicaţie decât disperarea care pesemne o îndemnase să-şi asume asemenea riscuri nebuneşti.
Nu alerga după doi iepuri:Se repezea drept la ţintă şi,oricât o speria fără-ndoială acest lucru,părea s-o şi excite.Ţâşneau din ea mai multe scântei decât dintr-un foc de mărăcini,într-o noapte întunecoasă.
-Poftim,îi întinse Annie documentul să-l studieze,ţinând puşca într-o singură mână.Dă-i drumul,citeşte-l,dar rămâi acolo,exact unde te afli.
Hârtia boţită,pe care-o parcurseră ochii lui Chase,era scrisă în spaniolă,purtând în partea de jos două semnături.Una din ele ieşea dramatic în evidenţă,ca o încrengătură largă de bucle şi cozi,aparţinându-i inconfundabil lui.Ştia destulă spaniolă

pentru a se convinge că formularul era ceea ce spusese ea,un certificat de căsătorie.”*Belea,Beaudine*”,îşi spuse.”*Clasa-ntâi.”*
-Acum,ce plănuieşti să faci? îl întrebă Annie.Preţ de-o secundă fugară,în ochii ei alerţi scânteiase triumful.Dispăru aproape înainte ca el să-l perceapă,dar recunoscu mesajul implicit.Îl avea la mână şi o ştia foarte bine.Muşchii gâtului începură să-l furnice,încordându-se infim.Dacă exista un lucru pe care-l ura Chase Beaudine,era acela de a-l avea cineva la mână.
-Probabil nu prea multe,cât timp ţii puşca aia apre mine,spuse el,lăsându-şi privirea să lunece în susul ţevii,spre locul unde patul de lemn stătea sprijinit de umărul lui Annie.Poziţia îi întindea strâns puloverul peste sâni,practic
invitându-l să verifice curburile aparent desfrânate pe-o siluetă atât de zveltă.Îşi flexă mâna,amintindu-şi cum o atinsese acolo şi simţi în adâncul pântecului o contracţie de răspuns.Gândurile i se înfierbântaseră imediat, dogoarea strălucindu-i cu siguranţă în ochi,pe când o privea.
-Am consumat căsătoria? întrebă el.Annie păru surprinsă.
-Ce?
-Dacă am consumat-o.Am făcut treaba? M-am vârât în blugii tăi,Annie?
Ezită,cu glasul coborându-i,devenind mai răguşit,pe când îi privea ochii tot mai dilataţi.
-M-am vârât în tine? Acum părea îngrozită.Iar apoi,teribil de nesigură.
-Da,spuse ea într-un târziu,în timp ce căldura îi ardea în sus pe gâtlej,înroşindu-i chipul palid.Cam la această reacţie se aşteptase şi Chase.Annie Wells era o mincinoasă de râsul lumii.
-Cred c-o fi fost destul de plăcut,observă el,privind-o cum îşi ducea mâinile la guler,într-un gest de apărare; degetele ei începură să frământe un nasture pe care i-l descheiase.Ce păcat că nu-mi amintesc amănuntele.Aşa a fost? Plăcut?
Femeia dădu din cap,smucit,continuând să-i evite ochii.
-Nu vrei să-mi povesteşti şi mie? Puşca îi alunecă din mâini,pe când Annie clătina din cap.
-A trecut prea mult timp.Nu cred că pot...Chase o prinse exact aşa cum voia,cu garda complet coborâtă.

-Annie? Îl privi,iar el îi prinse privirea blândă,speriată,susţinându-i-o în aer.
-Nu-ţi băga nasul la armele mai mari decât tine.Cu o smucitură rapidă a antebraţului,azvârli cât colo ţeava puştii.
-Poţi să te răneşti.Înainte ca Annie să-şi fi recăpătat echilibrul,o răsuci în loc,
imobilizând-o într-un simplu Nelson.Nu poziţia asta ar fi preferat-o,având în vedere înclinaţiile lui pătimaşe,dar era o făptură mică şi sprinţară ca o veveriţă şi n-avea de gând să mai joace multe jocuri cu ea.
-Vrei să zici că am făcut dragoste cu o fată de şaisprezece ani? o întrebă,lipind-o strâns de propriul său trup.Cunoştea deja răspunsul,dar voia să-l audă de la ea,drept din guriţa ei dulce şi mincinoasă.Annie nu putea nici măcar să respire,
necum să-i mai şi răspundă.Inima-i bătea nebuneşte şi,din cine ştie ce motiv ciudat,îi tremurau coapsele,ca şi cum ar fi fost gata să cedeze.Ştia că Chase încerca s-o sperie,dar,indiferent ce ameninţa c-o să-i facă,nu-i putea spune adevărul.Punea deja la îndoială valabilitatea căsătoriei şi nu voia să-i alimenteze dubiile.Consumarea unei căsătorii implica angajamente şi responsabilităţi.Lega bărbatul şi femeia ca parteneri de viaţă.Dacă Chase credea că nu făcuseră dragoste,ar fi avut cu atât mai multe motive să respingă toate aspectele
neortodoxei lor uniuni,şi să-i refuze cererea de ajutor.
-Când am făcut-o,Annie? o întrebă,cu glasul aspru şi senzual.Cum am făcut-o?
îşi încleşta un braţ pe după mijlocul ei,lăsându-l să alunece însus posesiv,spre a-i cuprinde sânii.
-Ia s-auzim noi ce s-a-ntâmplat între tine şi mine,Roşcato.Toate detaliile sexy şi fierbinţi,cât de mărunte.Vreau să fiu sigur că mi-am făcut datoria de soţ.
-Nu aşa a fost,răspunse ea,încercând să-l facă să înţeleagă.Erai bolnav,ardeai de febră.Trebuia să găsesc o cale de a-ţi coborî temperatura.Te-am frecat cu buretele şi te-am ţinut în braţe când te-au cuprins convulsiile.Se legase între

noi un sentiment puternic,da.Dar era mai mult decât ceva pur fizic.Vorbeai despre visurile tale.Mi-ai spus chiar cum îţi cumpăraseşi cabana asta şi plănuiai să te instalezi aici.
-Omul spune multe când delirează,murmură Chase.
Era însă izbit de emoţia ce-i frângea glasul.Annie vorbea cu pasiune.Şi părea să fie sincer chinuită de furie că n-o credea,sau că poate nu-şi amintea.Oricum ar fi fost,vorbea cu o simţire atât de profundă,încât se pomeni că aproape dorea să-i dea crezare...să creadă chiar că se putuse îndrăgosti de ea,atunci,că făcuseră dragoste.Annie azvârli din cap,iar părul ei moale şi roşu se învolbură,învăluind chipul lui Chase,reînviind alte amintiri,însă numai sub forma unor imagini iridiscente.N-o putea auzi ce spunea în timp ce fremăta încetişor în braţele lui,dar era o prezenţă frumoasă,agăţată de el,un înger sălbăticit.Îi stârnea dureri într-o parte însingurată din adâncurile trupului,suferinţa de a o dori.Chiar şi acum putea să simtă nevoia crescând înlăuntrul său.Ciudata viziune îi trezi dorinţa de a o vedea pe Annie Wells.Îi dădu drumul,întorcând-o cu faţa spre el şi cercetându-i chipul.
-Ce s-a întâmplat între noi? o întrebă,frapat iarăşi de uriaşa vibraţie care-o cuprindea,atunci când era excitată.Şi cât de mică părea în comparaţie cu el.
Creştetul capului ei abia dacă-i ajungea la bărbie,iar mâinile,cu care-i apăsa pieptul,arătau neputincioase,mici ca de păpuşă.Lui Annie i se tăie respiraţia,cu un sunet ascuţit,tremurător.
-Mă crezi?
-Răspunde-mi,fir-ai a dracului.
-Totul,spuse ea încet,parcă încercând a-şi găsi cuvintele.Totul s-a întâmplat între noi.Cerul şi Iadul.Aproape-am murit,amândoi.Am trăit o viaţă da om,în doar câteva zile,dulci şi cumplite.
-Dar n-aveai decât şaisprezece ani.N-aş fi putut să...
-Nu,eu n-am avut niciodată şaisprezece ani.Când te naşti în exil,ca mine,creşti repede.Vocea ei răsuna ciudat de scăzută,intrigându-l.Nu era atât de senzuală,cât confesională;

ca şi cum i-ar fi spus totul în cel mai confidenţial mod,ca şi cum cuvintele n-ar fi fost destinate decât urechilor lui.
-Nu un copil ţi-a salvat viaţa,continuă ea.
De-acum însă Chase n-o mai asculta decât pe jumătate.Acum ochii ei îi vorbeau,
şi erau chiar mai grăitori decât cuvintele.Păreau făuriţi dintr-un soi de straniu abur albastru.Erau împăienjeniţi de-o anume vrajă,şi se putea simţi atras din nou de ei.Starea conştientă i se îngusta,ascunzând lumea din jur,pentru a asimila numai irezistibilele semnale pe care le emitea trupul ei.În gâtul lui Annie se simţea o palpitaţie înnebunită,iar respiraţia-i năvălea blândă şi dulce peste părul negru,cârlionţatce ieşea din deschizătura cămăşii lui Chase.
Dar cel care-i străpungea arzător ezitarea era mesajul privirii ei visătoare,
aproape disperate.Îi făgăduia o chinuitoare dăruire de extaz.Îşi dădu seama că era dispusă să facă orice,tot ce-ar fi dorit el,chiar şi să se împreuneze acolo unde se aflau,dacă asta avea să-l convingă că spunea adevărul.
Fascinaţia momentului aproape îl copleşi pe Chase.Îl hărţuia ca un parfum îmbătător,rătăcindu-i minţile.Annie era un înger sălbăticit,cu inocenţa incendiată de nevoia şi vpinţa ei.
-Dacă s-a-ntâmplat într-adevăr,spuse el,luptându-se cu atracţia,dacă am făcut
cu-adevărat dragoste,atunci povesteşte-mi.Arată-mi.
O străfulgerare de teamă îi umbri expresia,dar apoi dispăru,la fel de iute ca un nor de vară.Frica şi dorinţa,îşi spuse Chase,alcătuiau o combinaţie puternică.Îşi trecu mâna prin părul ei,ridicându-i-l de pe faţă,conştient de greutatea şi densitatea sa în pofida texturii atât de fine.Îl simţea pe piele ca o mătase caldă şi grea.Chase nu intenţionase s-o sărute atât de repede.Era chiar posibil să nu fi intenţionat deloc s-o sărute,dar tremurul uşor al buzei ei de jos îi răpi puterea de decizie.O vibraţie aproape imperceptibilă,fiind însă cel mai afurisit şi senzual spectacol pe care-l văzuse vreodată.Existau câteva lucruri pe care orice bărbat trebuia pur şi simplu să le ştie,chiar şi când bunul-simţ îi spune că neştiinţa i-ar prinde

mult mai bine.*Cum s-ar simţi toată acea gingăşie tremurătoare sub buzele lui?*Aceasta era întrebarea al cărei răspuns trebuia să-l primească.Imediat.
Annie îşi înclină în sus bărbia,în timp ce el se apleca s-o sărute...dar tot păru să treacă un răstimp insuportabil de lung şi de dulce,până când li se atinseră buzele.
Gura ei era chiar mai moale decât şi-o imaginase şi fu străbătut de un zor
nestăpânit în timp ce-şi îngropa mâinile adânc în părul ei,trăgând-o mai aproape.
Doamne iartă-l,voia să facă lucrul pe care ea jura că deja îl făcuse.Voia să intre în blugii ăia ai ei,voia neapărat.Femeia se relaxă lipită de el,murmurând ceva
ce-ar fi putut fi numele lui.Sânii îi cuibăriră cuşca pieptului,iar şoldurile ei se apăsară într-ale lui Chase,înghiontindu-l uşurel.Era cel mai gingaş soi de seducţie,dar îi străpunse violent trupul cu un impuls mai primitiv şi feroce decât tot ce simţise vreodată în viaţa lui.Prin cap şi piept îi tuna ropot de copite şi simţea cum se întărea.Nu-i mai putea trece prin minte decât s-o ridice în braţe şi s-o depună peste dogoarea rigidă ce se înălţa dintre coapse,lăsând-o să-l călărească precum un înger sălbatic pe un armăsar renegat.
-Vreau să fac dragoste cu tine,Annie,spuse,cu glasul îngroşat de dorinţă.Vreau să te ridic şi să te iau în braţe.Chiar acum,chiar aici.Ce zici de-asta?
Dorinţa i se aprinse în ochi,după care se adumbriră de frică.Privirea ei răspundea da şi nu,probabil amândouă în acelaşi timp.Spunea s-o posede acum,repede,
înainte să se răzgândească,înainte ca teama să aibă câştig de cauză.
Junghiul adânc de excitaţie din abdomenul lui Chase era aproape dureros.Îl înştiinţa că-şi pierdea controlul.Un glas îndepărtat îl zorea să se ţină-n frâu cât mai avea timp.Iar o parte din el voia să urmeze avertismentul.Dorea efectiv să se oprească,dar nu mai putea.Căzuse prizonier tâlcului din bătaia de inimă a buzelor ei.Scâncetelor slabe,de plăcere,ce-i ieşeau din piept.

-Probabil că visez,spuse Annie,cu un tremur straniu în voce.
Chase se desprinse de ea şi trase aer în piept,adânc,întretăiat.O fi visat,dar şi tremura,observă el.Vibraţia chinuitoare din buza inferioară i se răspândise prin tot trupul,un tremur aproape violent pe care nu ştia dacă să-l atribuie excitaţiei sau fricii.Reacţiile ei îl derutau şi-l întărâtau,buzele lipite de-ale lui,sunetele de voluptate.Se comporta ca o femeie care doreşte să fie luată-n pat.Şi se agăţă de el aproape posesivă,în felul cum se agaţă o femeie de bărbatul pe care nu l-a mai văzut de mult.În egală măsură în care Chase dorea să înlăture toate semnalele contradictorii şi să se supună imboldurilor ce-i făceau tot trupul să cânte de dorinţă,ceva îl reţinea pe loc.Annie dârdâia ca o ramură de salcie prinsă în vânturile calde,dar nu acesta era singurul lucru care-l îndemnase s-o lase mai încet.Electricitatea statică din cap devenea cu fiecare clipă tot mai sonoră.Micul glas ae auzşa acum puternic,şi-i spunea că era pe cale să comită una dintre cele mai mari şi mai amarnice greşeli din viaţa lui.
Faptul că ea spunea sau nu adevărul avea prea puţină importanţă.Din câte ţinea el minte,n-o mai văzuse niciodată pe Annie Wells.Mai rău,pretindea ca ar fi soţia lui.Făcând dragoste cu ea,ar fi complicat şi mai rău lucrurile.Annie ar fi văzut în asta cel puţin o recunoaştere din partea lui.
-Annie,spuse,cu glasul înăsprit aluziv,în timp ce-şi elibera mâna încurcată în părul ei.Nu crezi că ne grăbim cam prea tare?
-Ne grăbim? Până şi bărbia-i era nesigură,când încercă să-i surâdă.Părea dezamăgită,puţin cam speriată şi foarte nehotărâtă.
-Aşa zici? Cred c-am putea să-ncetinim,dacă asta vrei tu.
-Dacă asta vreau eu? exclamă Chase,fiind nevoit să-şi stăpânească un hohot de
râs sonor.Uită-te numai la tine,Roşcato.Tremuri din creştet şi până-n tălpi.
Annie îşi îndreptă puloverul,zăbovind cu degetele la guler.
-Probabil nu-s decât obosită,răspunse,pe un vag ton de scuză.N-am prea dormit în ultima vreme.Nici n-am mâncat.

„Ce anomalie se ascunde în imaginea alăturată?” se întrebă Chase,privind-o atent.Se vedea clar că era speriată,extenuată şi,probabil,moartă de foame.Şi totuşi,părea mai mult decât dornică să-l lase să facă dragoste cu ea.Fără-ndoială,
ar fi mers până la capăt,dacă insista el.N-avea sens.Doar dacă nu cumva spera să obţină ceva oferindu-i trupul ei.
-Ei,eu nu mă simt deloc bine,spuse el,cu bănuielile confirmându-i-se,în timp ce se îndepărta de ea; îşi frecă fruntea,conştient de ameţeala care-ar fi putut fi plăcută dacă n-ar fi fost atât de tulburătoare,şi de o senzaţie caldă,confuză,în partea de jos a abdomenului.Dacă n-a ajuns la tine crotalul ăla,poate mi-o fi venit mie de hac.Mă simt ca muşcat de-un şarpe,sau mai ştiu eu...
-A,mă-ndoiesc,spuse ea,dintr-o dată serioasă.Probabil ţi-a fugit sângele din cap,
în partea ailaltă a trupului,organul tău bărbătesc,vreau să zic,şi de îndată ce va reîncepe să circule,tensiunea îţi va reveni la normal şi creierul tău o să ţi se oxigeneze din nou.Chase reuşi să afişeze un zâmbet chinuit.
-Mă scuzaţi? Cealaltă parte din trup,la care se referise Annie,continua să-i stea rigidă ca o rangă.Ar fi putut deschide o uşă blocată,fără a-şi folosi mâinile,
parţial graţie ei.
-Cum se face că ştii atâtea despre sistemul...circulator masculin?
Annie zâmbi la auzul acestei întrebări,şi la vederea expresiei lui de îndelungată suferinţă.Era senzual de-i tăia respiraţia,chiar şi acum,în plină frustrare.Avea chipul la fel de slab şi dur ca trupul,iar părul negru,lucios i se revărsa pe frunte într-un mod primejdios.O simplă privire aruncată stilului său de nepăsător erotism,chiar şi de la distanţă,ar fi făcut-o pe orice femeie să i se taie picioarele.
„Toate bunătăţile revin celor care aşteaptă”,își spuse ea,cu zâmbetul devenind mai visător la amintirea unui proverb din litania pe care obişnuia s-o parcurgă în vremurile deosebit de grele din Costa Brava.Cât de mult aşteptase ca să-l revadă astfel?

-Primesc vreun răspuns? Chase îşi scoase poalele cămăşii din chambray din pantaloni,traversând încăperea pentru a se opri lângă un enorm cămin de piatră unde dormea câinele.
-A,da,de la părinţii mei,explică Annie.Ţii minte că ţi-am spus că erau misionari medicali? Doctori? Ei bine,au vrut să devin şi eu.M-au învăţat chiar ei,bazele medicinei,desigur,dar şi multe altele,matematici,engleză,istorie americană.
Zâmbi dintr-o dată,amintindu-şi.
-Colonizarea Vestului S.U.A.a fost cea mai interesantă parte,nu crezi? Fortul Alamo,goana după aur,în California,toţi acei cowboy şi indieni.Ştiai că statul Wyoming e cunoscut şi ca Statul Drepturilor-Egale? Aici a fost aleasă prima femeie jurat...Ezită,clipind din ochi,când trăsăturile lui Chase începură să se înmoaie şi să se destrame pe la margini.Annie se rezemă cu spatele de dulapul din bucătărie ca să nu cadă,sperând că nu se anunţa un nou acces de ameţeală.De câteva zile,îi veneau aproape pe neanunţate.Ştia că se datorau fluctuaţiilor haotice ale zahărului din sânge.Leşinase chiar,o dată sau de două ori.
-Te simţi bine? întrebă Chase.
-Da,răspunse ea,încordându-se,hotărâtă să risipească vraja.În Costa Brava,lumea ei fusese înfricoşător de imprevizibilă,iar puterea de a-şi controla propriile slăbiciuni fizice îi oferise,cel puţin în mică măsură,o oarecare stăpânire de sine.
-Urma să te faci doctoriţă? Avu nevoie de un moment pentru a-i desluşi
întrebarea,dar,când i-o înţelese,zâmbetul ei gol păli a întristare.
-Da,părinţii mei urmăreau să mă trimită în Statele Unite pentru a învăţa la facultate,odată ce împlineam optsprezece ani.Era mai mult visul lor decât al meu,dar am înţeles de ce voiseră să port eu tradiţia mai departe.Probabil aş fi fost studentă la medicină chiar în perioada asta,dacă nu erau ucişi.
Chase înclină capul,încuviințând ca atunci când nu ai un răspuns potrivit.
-Neplăcut,comentă el.
-A fost...dar de-atunci au trecut cinci ani şi am ajuns să accept ceea ce nu mai poate fi schimbat.Părinţii mei ar fi dorit acelaşi

lucru.L-ar fi aşteptat din partea mea.Sub greutatea lui Chase trosni o podea,iar Annie coborî instinctiv vocea.Era un reflex pe care nu părea să şi-l mai poată controla.
-S-a-ntâmplat ceva? întrebă,nedumerită de ce o privea Chase atât de ciudat.
-De ce faci asta? rosti el drept răspuns,studiind-o în timp ce se îndrepta spre masa unde-şi aruncase pălăria.De ce vorbeşti în şoaptă?
-Puterea obişnuinţei,cred.Când trăieşti într-o mănăstire,înveţi să păşeşti neauzit şi să vorbeşti încet.
-O mănăstire? în Costa Brava? Dădu din cap.
-Acolo am stat în ultimii cinci ani.”*Cu excepţia timpului petrecut la închisoare*”,
completă ea în gând.
-Ce te-a reţinut acolo? Părinţii ţi se prăpădiseră.De ce n-ai venit în Statele Unite?
-Am avut alte motive.Se întrebă dacă să-i spună întreaga ei poveste dureroasă şi hotărî că mai putea aştepta.Chase suferise destule şocuri pentru o singură zi.
-La început,nu m-am aflat acolo de voie,dar curând am ajuns să văd că eram
necesară.Îi învăţam pe copiii indienilor să scrie şi să citească.Şi,într-o ţară devastată de război,cum e Costa Brava,era nevoie de apitudinile mele medicale.
-O mănăstire? repetă Chase,concentrat încă.La frageda vârstă de şaisprezece ani? Tu însăţi nu erai decât un copil.Curiozitatea îi însufleţea ochii.
-Ce fel de lucruri le învaţă pe tinerele fete în asemenea locuri?
-Mai mult cum să supravieţuiască,la început,recunoscu Annie.Deşi Sora Maria Innocentia mai insista foarte mult şi pe virtuţile obedienţei,pudorii,încrederii, supunerii.Roşi uşor,dându-şi seama că acesta putea să nu fie cel mai înţelept lucru pe care-l putea dezvălui,mai ales de vreme ce Chase avea toate şansele să-l înţeleagă greşit.
-Desigur,mai punea accentul şi pe prudenta încredere-n sine.
Drept unic răspuns,Chase îşi culese pălăria *Stetson* de pe masă şi şi-o plesni de câteva ori de picior,îndreptând îndoiturile.Dar

trăsăturile-i,în mod firesc taciturne,erau cutreierate de un surâs infim,iar Annie ştiu că medita neîndoielnic la spusele ei.
-Ce faci aici? îl întrebă,sperând să oprească orice alte întrebări despre viaţa la mănăstire.Cu ce te ocupi?
Chase îşi potrivi *Steteon-ul* pe cap,coborându-și-l pe frunte,astfel încât borul ajungea până la nivelul sprâncenelor.Părul la fel de negru i se revărsa peste urechi,adunându-se într-un vârtej de hucle la ceafă.
-Lucrez câte ceva pentru Asociaţia Crescătorilor de Vite.
-Eşti crescător de animale?
-Nu,nimic de soiul ăsta.Mă ocup de protecţia fermierilor locali.
Nu găsea nici un motiv să nu-i spună ce muncea de când se stabilise în Wyoming.Era virtualmente sigur de-acum că nu avea de-a face cu o ziaristă,iar dacă Annie era cine pretindea ea,existau cu atât mai multe temeiuri s-o înştiinţeze cât de murdară şi periculoasă putea fi munca lui.Nici una dintre femeile pe care le cunoscuse n-ar fi fost încântată ca soţul ei să-i urmărească pe hoţii de vite.
-Cred că m-ai putea numi detectiv de păşune.Când un ranch are nevoie de pază suplimentară,mă angajează să patrulez prin zonă sau s-o jalonez.Dar,în majoritatea cazurilor,iau urma hoţilor de animale cu capul pus la preţ.Asta se cheamă vânătoare de recompense.Păru sincer surprinsă.
-Încă mai sunt hoţi de vite în Wyoming? Ai prins mulţi?
-Câțiva,răspunse el,aruncând o privire puştii ce zăcea pe podeaua bucătăriei,
după care o ridică,scoase cartuşul de pe ţeava şi îl reintroduse în încărcător.Azi am pus mâna pe unul,dar Jack Ghinion nu intră la socoteală.E mai rău decât un cuib de crotali,dar mai este şi prost,-ceea ce-l face să fie previzibil.Petrece mai mult timp la zdup decât afară.
-Jack Ghinion? repetă Annie,râzând.Nu sună a cine ştie ce provocare pentru un hombre dur ca tine.
-Hombre? tresări Chase.Cu ce vă distraţi la mănăstirea aia? Vă uitaţi la westernuri de seria B?

-Nu,dar am citit multe romane western.Tata a luat cu el un cufăr întreg,când a plecat în Costa Brava,şi slavă Domnului c-a făcut-o.Erau singurele noastre cărţi,
în afară de periodicele-lui medicale şi manualele mele.
Indică pălăria şi puşca lui Chase,cu o mişcare a capului.
-Pleci undeva? Chase ridică din umeri.
-Am ieşit dintr-o jalonare de patru zile,tocmai mi s-au terminat proviziile şi se pare că ţi-ar prinde bine ceva de mâncare.Mă gândeam să merg în oraş să-mi fac aprovizionarea,dar al naibii să fiu dacă-mi poate trece prin minte ce să fac cu tine.
-Să mergem împreună? I se citea pe faţă o asemenea speranţă,încât Chase aproape că-şi dori să fi fost cu putinţă.
-Nnţ,nu ţine.Păstrase intenţionat discreţia cu prilejul vizitelor în oraş,nevrând să le dea localnicilor motive da-a deveni curioşi faţă de el.O femeie străină,pe scaunul din dreapta al jeep-ului său,ar fi atras cu siguranţă atenţia.
-De ce nu te odihneşti puţin? Am şi duş,dacă vrei să te speli.
-A,da! răspunse Annie,cu un tremur implorator în voce.Un duş? Ar fi mai ceva ca-n rai.Chase avu o involuntară viziune fulgerătoare cu Annie Wells dezbrăcându-se şi păşind în duşul lui improvizat.După contactul lor atât de intim în urmă cu câteva momente,învăţase să-şi abată imaginaţia dinspre despuierile lui Annie.Era incredibil de receptivă,iar el câtuşi de puţin un sfânt,în special când erau implicate femei binevoitoare.Şi totuşi,în,pofida efortului său concertat de a izgoni imaginea zveltului ei trup gol,aceasta îi aprinse un punct fierbinte în josul pântecului şi-i umplu braţele cu piele-de-găină.Şi-i mai dădu o idee.
-Scoate-ţi hainele,Annie.
-Ce? Înclină ţeava puştii spre blugii ei rupţi în genunchi.
-Dangarezii ăştia,puloverul şi pantofii,dă-i jos.
-De ce?
-N-o să ai nevoie de ei sub duş.Annie îşi acoperi pieptul cu o mână protectoare.
-Ba o să am,insistă ea.La mănăstire,întotdeauna făceam baie îmbrăcate,cel puţin,cu des-sous-urile.Nuditatea era

considerată necuvenită.Chase nu ştiu dacă să chicotească sau să geamă.Merita într-adevăr să ajungi în Cartea recordurilor.
Cu nici zece minute în urmă,fusese gata să facă bebeluşi cu el.Acum nu mai voia nici măcar să-şi scoată tenişii.
-Bine,atunci,spuse el,demonstrând o răbdare pe care şi-o considera remarcabilă.
Scoate tot de pe tine,în afară de desuuri,ce-or mai fi şi alea.
-Şi tu ce-o să faci? vru ea să ştie,retrăgându-se din faţa lui,de parcă ar fi fost te miri ce psihopat sau violator.
-Nimic din cele la care te gândeşti,o asigură.Vreau doar să fiu sigur că rămâi prin preajmă până mă-ntorc.
-N-am să plec nicăieri,îţi promit.În domeniul lui de lucru,promisiunile erau cam de tot atâta folos ca şobolanii într-o baracă de muncitori.Şi,spre deosebire de Jack Ghinion,Annie Wells se dovedise a fi complet imprevizibilă.Nu,până nu avea ocazia să-i verifice povestea şi să afle exact cine era,nu voia să plece nicăieri şi să discute cu nimeni.Putea să vadă prea bine titlurile din ziare,dacă rechinii ăia puneau mâna pe ea.*Fostul erou al Pentagon-ului tăinuieşte o mireasă-copilă.*Chiar şi ziarele locale ar fi mâncat o pâine bună cu subiectul ăsta.În vechile lor vremuri de glorie,când Chase şi foştii săi parteneri salvau POW-i şi ostatici de-ai teroriştilor,presa făcuse din ei nişte celebrităţi.
Mass-media îi supranumise *„Commando-ul Manglitorilor",*pentru metodele lor neortodoxe de a elibera cetăţenii americani,iar reacţia publicului îi transformase prompt în eroi.Întrucât toţi trei erau burlaci eligibili,reporterii se ţineau scai de ei,nesăţioşi după ştiri despre vieţile lor personale.Chase însuşi se eliberase,
relativ,de luminile rampei,de când se retrăsese în sălbăticia statului Wyoming,
dar foştii săi camarazi încă mai erau subiect de bârfă.Johnny Starhawk era un strălucit şi controversat avocat de drept civil,iar Geoff Dias continua să execute misiuni de salvare.
Nu,Chase nu putea să-şi asume riscul de a o acăpa pe Annie din vedere,până nu ştia ce-avea în cap.Îl domina sentimentul că

această femeie era un câmp de mine nedetonate,aşteptând doar ca vreun bărbat să se aventureze pe întinsul său.
-Chase...Vocea-i era din nou scăzută,de parcă ar fi fost surprinsă şoptind în timpul unei predici la biserică.M-am gândit la ceva.Ce-i cu ceilalţi doi,camarazii tăi? De ce nu iei legătura cu ei? Ţi-ar putea spune cine sunt eu.
Partenerii lui? Nu se putea referi decât la Johnny și Geoff.
-De unde-i cunoşti? o întrebă.Ochii ei albaştri scânteiau de nerăbdare,ca şi cum ar fi găsit soluţia tuturor problemelor.
-Ne-am întâlnit cu ei în drum spre frontieră,nu mai ţii minte? Făcea parte din plan,ca să discutaţi strategia.Îi găsiseră pe oamenii de ştiinţă,iar tu mă găsiseşi pe mine.Mi-amintesc chiar cum a spus Johnny în glumă că erai cel mai câștigat.
Chase se întrebă de ce nu se gândise la asta.Nu-şi mai amintea întâlnirea,dar partenerii săi o menţionaseră succint când îl vizitaseră la spital.Vorbiseră foarte puţin despre fată,însă Chase presupusese că astă se datora morţii ei tragice.Mai târziu,de vreme ce nici o agenţie oficială nu reuşise să găsească nici un document despre ea,incidentul fusese în mare măsură muşamalizat.
Întregul episod îi lăsase lui Chase un gust amar.Îi grăbise decizia de-a se retrage,
după care,prin-tr-o reacţie ca de domino,această hotărâre iscase o neînţelegere între el,Johnny şi Geoff.Nu-şi mai văzuse nici unul dintre camarazi,timp de peste patru ani.
-Sunt sigură că-şi vor aminti de mine,dacă mă văd.Vocea lui Annie îi frânse şirul gândurilor,blândă şi nerăbdătoare.
-Aveau cu ei o călăuză indiană,continuă ea.Numai că nimeni nu-l putea înţelege,
aşa că eu făceam pe interpreta...Chase o studie în timp ce-i povestea întâmplarea,căutându-i în trăsăturile neprihănite orice posibil semn de înşelăciune.Agitaţia expresiei ei îl sâcâia şi trebui să facă efortul de a-şi reaminti că în urmă cu doar câteva momente situaţia fusese inversată.Ea însă avea un stil care-i trezea cheful să-și abandoneze toate grijile,să înfrunte orice primejdie şi să alerge la galop spre-a o salva.Era un

teren minat,îşi dădu el seama.Iar el era idiotul care să-l străbată.
-În cel mai rău caz,ar putea să verifice cine sunt eu,insistă Annie.Atunci m-ai crede?
-Poate...în timp ce vorbea,ridică alene ţeava armei,ținând-o îndreptată,ca din întâmplare,spre zona coapselor ei.Un zâmbet,vag derutat,i se aşternu pe chip,
privindu-i roşeaţa obrajilor şi sânii ce-i palpitau rapid.S-o tot priveşti,când era emoţionată.Obedienţă,pudoare,încredere şi supunere,îşi spuse el,amintindu-şi lista de virtuţi pe care i le pomenise.Avea să afle curând pe care dintre ele,dacă era valabil pentru vreuna,o deprinsese Annie Wells.
-Dar asta nu-i problema noastră cea mai presantă,nu? spuse Chase,coborând intenţionat glasul,în timp ce-i indica dintr-o mişcare a capului puloverul rupt.Haide,acum,miss Annie.Nu mă face s-o fac eu în locul tău.Jos hainele

CAPITOLUL 3
-Atunci dă-i drumul,spuse încetişor Annie lăsându-şi mâna încleştată să cadă pe lângă trup împuşcă-mă aici unde stau.Fiindcă n-am de gând să mă dezbrac sub ameninţarea armei.Nu pentru tine.Nici pentru orice alt bărbat.
În timp ce rostea aceste cuvinte,senzaţia lor îi plăcea,sigure şi ferme,aşa cum şi le-ar fi putut dori întotdeauna.Dar abia dacă avu răgaz o clipi să-şi savureze categorica declaraţie,când îşi dădu seama de greşeală.Uitase să ia în considerat reacţia lui Chase.Expresia care se aşternu în acel moment pe chipul acestuia i-ar fi dat pricini de îngrijorare,până și unui cadavru.Un colţ al gurii i se arcui îndărăt a credulitate,iar ochii săi negri se îngustară ca două mici fante sclipitoare.
Antracit,îşi spuse ea,conştientă că,în sfârşit,le găsise o descriere adecvată,în acel moment,păreau mai încinşi decât cărbunii Iadului.
-M-ai înţeles greşit,Roşcato,spuse Chase.Nu-ţi dădeam de ales.Fie faci onorurile casei,fie le fac eu în locul tău.Inima lui Annie bătea destul de tare pentru a o doborî la podea,dar îi înfruntă privirea fără să clipească.

-Atunci apasă pe trăgaci,îl îndemnă,ridicând mâinile.Trage şi să terminăm odată.
Chase schimbă poziţia armei,iar Annie icni sufocată.Dar,în loc s-o ridice la umăr,lăsă puşca să cadă alături,proptindu-i patul pe podea ca un soldat în gardă.
-Eşti sigură c-o vrei,domnişorico? Ţii neapărat să mori?
Annie îi răspunse prin acea încuviinţare pe care o înţelege orice cowboy,o infimă înclinare a capului.Îşi putea da seama după expresia lui că înălţase o sprânceană,deşi nu putea s-o vadă efectiv,întrucât tot ceea ce se afla mai sus de ochii săi,arzând în focul infernului,era ascuns sub pălăria trasă pe frunte.
-Vrei cumva ultima împărtăşanie? Glasul îi devenise uscat ca praful ce-i
acoperea cizmele de cowboy.
-Nu-s popă,da' te-aş putea stropi cu furtunul,sau ceva...Annie respiră o idee mai uşor la auzul tonului său sardonic.Cel puţin nu-i vârâse un glonţ în trup.Încă.
-Ultima împărtăşanie nu va fi necesară,îl informă ea calmă,lăsând mâinile jos.Nu-s catolică propriu-zisă.Părinţii mei erau episcopali(Membri sau aderenţi ai Bisericii Protestante Episcopale engleze),cred.Niciodată nu şi-au declarat prea exact confesiunea,însă aveau concepţii destul de progresiste.Tata chema uneori şi un vraci localnic pe post de consultant,pentru ca pacienţii să se simtă mai în largul lor...
-Annie!Trânti patul puştii de podea,iar Annie tresări ca şi cum ar fi tras un foc.
De pe chipul lui dispăruse orice urmă de amuzament.
-Nu mai trage de timp şi scoate ţoalele-alea,fir-ai a dracu'!
O cuprinse ameţeala,în timp ce clătina din cap.
-Nu! Nu silită cu arma.
-Arma asta stă cumva spre tine,domnişorico?
Cu asta o încuiase,îşi dădu seama Annie.Era o chestiune de ordin tehnic,dar Chase îi satisfăcuse rugămintea.Cedase oarecum,iar instinctul o înştiinţa că pentru Chase Beaudine nu însemna puţin lucru să cedeze.Totuşi,o irita gândul lui că erau necesare asemenea măsuri de prevedere.

-Of,în regulă,răspunse într-un târziu Annie,nu nerăbdarea învingându-i principiile.Dar e atât de inutil.Unde crezi că m-aş duce,după ce-am parcurs mii de mile ca să te găsesc?
Îşi smuci în sus puloverul şi cămaşa şi începu să-și desfacă pantalonii.
-Du-te afară,bine? îl rugă,făcându-i semn cu,mâna spre uşă.Dacă tot pleci,îţi dau hainele după ce mi le scot.Chase se pomeni că era pe punctul să se-ntoarcă spre uşă,oprindu-se în ultimul moment.La dracu',dacă n-ar fi avut gura aia bogată! Din toate virtuţile pe care le deprinsese,se părea că obedienţa n-avea nici cel mai mic efect.
-Ia seama cum vorbeşti,spuse el,aruncându-i o privire tenebroasă.Că de nu,te pun să te despoi la pielea goală.
-Asta şi aveam de gând.În ochi îi licări un fulger de sfidare,dar vocea ei trăda o şovăire uşoară,şoptită,care la altă fameie s-ar fi putut numi seducătoare.
Chase o privi într-o tăcere încordată,în timp ce-şi descheia catarama metalică a blugilor,începând să tragă încet în jos fermoarul,dinte cu dinte.Fie se blocase din nou,fie o lungea anume ca să-l tortureze.Oricum,avea un talent înnăscut la a-l enerva.
-Tu vrei s-o termin eu în locul tău,o preveni,cu mâna strângându-i-se pe ţeava puştii.Ţine-o numai tot aşa.Annie îşi trase furioasă fermoarul în jos,dezvăluind un triunghi de piele trandafirie.În timp ce-şi vâra degetele mari în betelia pantalonilor şi se-apuca să şi-i coboare,Chase avu o senzaţie de încleştare stranie în abdomen.Nu purta nimic pe dedesubt! De-acum,avea să vadă cu fiecare clipă tot mai multă piele roz.Dar,în loc să-şi scoată blugii,Annie îi lăsă desfăcuţi,
prinşi pe arcul bazinului ei zvelt,cu fermoarul descheiat provocator.Iar apoi,
părând să nu-i pese de Chase,începu să se concentreze pe descheierea puloverului.Chase era oricum,numai indiferent nu.Asista la unul dintre cele mai acaparatoare spectacole la care avusese vreodată acces.În timp ce degetele ei descheiau nasturii mici,dezvăluind pielea smântânoasă şi făgăduiala tremurătoarelor ei forme femeieşti,Chase îşi simţi muşchii din

adâncul trupului încordându-se,strânşi cu putere,ca şi cum ar fi fost prins cu un lasou şi smuls din loc.Dumnezeule mare din ceruri.Ce făcea femeia asta? Un număr de striptease? Abia ieşise dintr-o mănăstire,conform propriilor ei relatări.
-Annie,ce faci...
-Sunt aproape gata,îl asigură ea,trudind cu râvnă la ultimul nasture.Pe sub pulover părea să aibă un fel de că-măşuţă subţire de bumbac,dar Chase nu putu vedea mai mult de-atât.Acolo,dedesubt,nu se afla decât moliciunea exotică a unui trup feminin.Sânii plini îi erau strânşi unu-n altul de eforturile de-a se dezbrăca,rezultând într-o frenetică joacă de-a v-aţi ascunselea a şanţului dintre ei.Chase tresări,sub imperiul izbucnirii explozive da anergie dintre propriile-i picioare.Avea habar femeia asta ce făcea din el? încă un afurisit de minut,şi-avea să trebuiască să se scuze.
-Mă mişc destul de repede pentru gustul tău? îl întrebă.
Se mişca exact atât de repede pentru a-l face să se-ntrebe dacă i se mai întâmplase vreodată unul bărbat să fie salvat din propria-i nefericire datorită unei patimi neîmpărtăşite.”*Dacă acum ai probleme,cowboy*”,îşi spuse el sardonic,”*ce-ai să te faci când va fi goală-puşcă*?” Era o întrebare discutabilă.
N-avea nici o şansă să reziste atât de mult.
Odată ce rezolvă cu ultimul nasture,lăsându-şi puloverul să se deschidă singur,
Annie ridică privirea spre el.Pe gât i se urca spre obraji o roşeaţă inflamantă,
răspândindu-se totodată şi în jos,pentru a-i aprinde sânii mari.Dar aceea care se agăţă de imaginaţia lui Chase,întorcând-o cu înlăuntrul spre afară,fu scânteia de teamă ce-i lucea în ochi.Cu părul ei de foc şi ochii albaştri,părea o insectă exotică,rătăcită în plasa unui păianjen,încercând să ghicească următoarea mişcare a păianjenului mare şi rău.Şoapta de alarmă din privire,tremurul surescitat al respiraţiei,aplicară voinţei lui Chase o lovitură zdrobitoare.Îl excitau chiar mai mult decât opulenţa nevinovată a trupului ei.Mai rău,se excitase la fel de tare şi ea.

-Cred c-ar fi timpul să-mi scot blugii,spuse Annie,cu vocea întretăiată,în timp ce-şi atingea coapsa cu degetele.În mişcări i se simţea o ezitare,indicând că aştepta ceva anume...Răspunsul,lui?Luciul pâlpâitor al sânilor,în ritmul respiraţiei,întrebarea ce continua să-i tremure pe buzele întredeschise,toate sugerau că era gata să facă orice i-ar fi cerut el,că-i aştepta îndemnul.
Mintea lui Chase strigă un răspuns.Zi-i să-şi scoată funduleţul ăla dulce din blugi şi să şi-l trântească pe patul din spatele ei.Pe urmă,dă-i exact ceea ce cer ochii ăştia albaştri ca marea.O călăreală veselă pe care-n veci n-o va uita.
Gândul cel desfrânat îl izbi cu impactul neaşteptat al unui pumn în rinichi.
-Ai zis cumva da? Începu să-şi dea jos pantalonii.
Momentul adevărului,îşi spuse Chase.Dacă lăsa totul să se ducă dracului şi-şi dădea frâu liber impulsurilor,după aceea avea să se simtă fără-ndo-ială mult mai bine.Dar ea s-ar fi mulţumit numai cu atât? Sau avea să vadă în împerecherea lor un soi de angajament din partea lui? însuşi faptul că trebuia să pună această întrebare făcea ca riscul să fie mult prea serios.Dar,pe de altă parte dacă trebuia să stea acolo uitându-se la ea cum îşi scotea nădragii,fără s-o atingă,avea să pocnească precum un cauciuc umflat peste măsură.
-Stai puţin,spuse,oprind-o înainte ca blugii să ajungă la şolduri.Vreau o pauză.
De fapt,ies de-aici cât timp mai suntem amândoi în poziţie verticală.
Se răsuci pe călcâie,pornind spre uşă.
-Te-aştept pe veranda din faţă.Când termini,poţi să-mi dai hainele.Şi lasă cămăşuţa aia pe tine,pentru numele lui Dumnezeu.Annie privi,uimită,cum trântea uşa după el.Categoric,alesese un moment ciudat ca să-şi facă ieşirea.
Lipsa de experienţă în asemenea probleme o lăsa cam nedumerită,dar ardea toată de curiozitate.Un surâs vag îi înflori pe buze,în timp ce-i privea calea de evadare,uşa închisă.Chiar îl pusese pe fugă pe Chase Beaudine? Era cu putinţă? Spera că înfăţişarea ei fatală o făcuse,mai degrabă

decât altceva,ca de pildă posibilitatea de-a n-o fi găsit-o atrăgătoare sau,Doamne fereşte,de-a fi avut vreun complex personal faţă de sex.Nici o variantă nu părea probabilă,odată ce
mai-nainte voise să facă dragoste cu ea.Dar,chiar şi-atunci,comportamentul lui fusese ciudat.Se oprise în plin sărut,insistând că grăbeau prea mult lucrurile.
Annie simţise deja că nu prea avea nevoie de femeie,mai ales de-o femeie care i se pretindea soţie,dar acest fapt aparte nu putea fi luat în consideraţie ca motiv al acţiunilor lui stranii.Impasul îi crescu când privi în jos.Pe jumătate dezbrăcată,
era uluitor de sexy.Care era problema acestui bărbat? Sexul? Femeile? Annie Wells? Sau toate trei?
Afară,pe verandă,Chase aştepta nerăbdător ca Annie să-i dea hainele.Singura lui problemă în acel moment era de-a interpune o oarecare distanţă între el şi iritanta femeie din cabană.Poate atunci ar fi reuşit să-şi readucă la normal tensiunea sangvină şi să-şi „reoxigeneze” creierul înainte de a se deregla permanent.Cu puţin timp de gândire,îşi spuse,un bărbat poate face faţă oricărei femei,chiar şi uneia cu instrucţia de luptă asimilată într-o mănăstire.
-Încă mai aştept hainele-alea,domnişorico,strigă,dând un şut în uşă.
-”*Toate bunătăţile le vin celor care aşteaptă*”,murmură ea un moment mai târziu,în timp ce-i întindea puloverul şi pantalonii.Mulţumit? întrebă,aruncându-şi tenişii peste haine şi trântind uşa cu un trosnet sonor.
Mulţumit? în timp ce se holba la haine,prin mintea lui Chase se derulau una după alta imagini spectrale de femei care nu le mai purtau.Nu„mulţumit” nu era cuvântul care-i venea în gând.

Un fulger de lumină țâșni din oglinda retrovizoare a maşinii lui Chase,
distrăgându-i atenţia de la drum.Încetini *Bronco-ul,*aruncând o privire peste umăr,pentru a întrezări o mişcare furişă pe păşune.Trase tare de volan şi întoarse maşina cu o sută optzeci

de grade.Ambalând vehiculul cu dublă-tracţiune,trecu peste şanţul din marginea drumului,apoi se angaja într-o cursă cu obstacole constând din tufişuri şi copăcei,gonind spre pajiştea de jos a fermei Mc-Affrey.
Hoţii de vite atacau ranch-urile locale cărora le asigura el securitatea,dar aceştia nu erau pungaşi de două parale ca Jack Ghinion.Aici se desfăşura o operaţiune rafinată,de zile înari.În ultimele câteva săptămâni şterpeliseră câteva sute de capete,fără a lăsa nici o urmă.Alt reflex luminos îi atrase lui Chase atenţia şi zări o siluetă solitară,la vreo sută de metri distanţă,stând cocoşată lângă un gard de sârmă ghimpată.Dorinţa sălbatică de a-i prinde pe ticăloşii care-i scăpaseră printre degete îi alunga lui Chase orice teamă şi orice scrupule.
Când *Bronco-ul* ieşi dintre copaci,la loc deschis,omul îl văzu pe Chase şi se ridică.Scuipând o înjurătură obscenă,hoţul de vite o rupse la fugă.Chase puse frână şi se repezi afară din maşină încă înainte ca aceasta să se fi oprit din mers.
Cu biciul în mână,o luă la goană din răsputeri.La vremea când ajunsese destul de aproape pentru a-şi folosi harapnicul,plămânii îi ardeau sufocaţi.
Omul aruncă o privire peste umăr,în timp ce Chase se apropia.Cu un muget de furie,azvârli spre el un obiect metalic,ascuţit.Chase se eschivă proiectilului lucitor,care-i rupse mâneca fără a sfâșia carnea.Pricepu că era un cleşte de tăiat sârma,nu un cuţit.Chase smuci şfichiul din piele neargăsită,lung de patru metri,trăgându-l în sus şi-napoi spre el,într-un ucigător arc de mişcare fluidă.
Capătul biciului ajunse exact în locul ochit,împrejurul gleznelor ticălosului aceluia slinos.Individul se prăbuşi pe burtă,iar Chase îşi trecu coada biciului în mâna stângă.În timp ce strângea laţul,luă puşca de calibru doisprezece,pe care şi-o agăţase la umăr.Trase cocoşul cu o mână,figură pe care o învăţase în armată,şi-şi propti patul armei în umăr,apropiindu-se de omul căzut la pământ.
-Cine eşti? îl întrebă.Şi ce cauţi pe proprietatea McAffrey?

-Lucrez aici! zbieră individul,aruncându-şi un braţ în sus ca pentru a se apăra de demoni.Dregeam gardul,atâta tot.Chase îl ţinea la respect,observându-i trăsăturile vânoase,şiroind de sudoare,şi ochii holbaţi de spaimă.
-Să i-o spui tu lu' mutu' că repari garduri.De ce naiba ai fugit?
-Cine n-ar fugi de-un maniac ca tine,care se ia după el? replică omul,ştergându-şi fruntea transpirată,cu o mânecă soioasă.Dacă nu crezi că lucrez aici,întreabă-l pe şefu.Ieri m-a angajat.Pe Chase nu-l încânta deloc situaţia.Ştia să miroasă un mincinos,iar canalia asta putea ca Iadul în zi de curăţenie generală.Scutură biciul,slăbindu-l puţin,făcându-i semn omului să se ridice în picioare.
-Hai să stăm de vorbă cu şeful tău.

-Vino-aici,Shadow,spuse Annie,încercând să momească ciobănescul Border dela postul lui de lângă uşa cabanei,unde aştepta de când plecase stăpânu-său.
Câinele o privi cu dezaprobare prudentă,ca şi cum ar fi făcut-o răspunzătoare cel puţin de dispariţia stăpânului,şi poate şi pentru un număr de alte belele.
Privind în jurul ei prin cabană,Annie avu un mic fior la vederea austerităţii acesteia.Un şemi-neu mare de piatră domina camera principală,iar puţinele articole de mobilier ale lui Chase erau din lemn alb,solid,de brad.În afara unei pereche de puşti agăţate deasupra căminului,pe pereţi nu se mai afla nimic,nici un tablou,nici o pereche de ferestre,nici o tuşă de culoare nicăieri,pentru a înveseli întinderea cenuşie de lemn nefinisat.Locuinţa deţinea tot atâta severitate ca o mănăstire şi nici un strop de farmec.Din cine ştie de motiv,Shadow alese acest moment pentru a-şi întrerupe garda.În timp ce Annie traversa încăperea pentru a privi mai atentă zona bucătăriei,câinele o urmă,adulmecându-i picioarele şi tălpile desculţe.Annie îl lăsă s-o inspecteze,după care se aplecă să-i mângâie blana neagră şi mătăsoasă de pe bot.Bucătăria cabanei era o idee mai intimă decât restul casei,observă ea.O cafetieră metalică,albastră,cu punctişoare albe,stătea pe aragazul cu două ochiuri,iar măsuţa era acoperită cu o

muşama roşie,cadrilată.Lămpile cu gaz,agăţate pe nişte cârlige în perete,o duceau cu gândul la scenele despre care citise în romanele western ale tatălui ei,la viforniţele când zăpada se troienea până la streşinile casei.
Shadow i se frecă de picior,căutând să-i atragă atenţia,iar nasul său umed şi rece îi strâni un chicotit.
-N-ai devenit cam prea brusc prietenos? remarcă ea,scărpinându-i pata albă de pe cap.Câinele scheună încetişor,iar Annie se ghemui impulsivă să-l îmbrăţişeze,
surprinsă de valul emoţiei ce-o năpădea.Era dulce-amăruie şi totodată gingaşă,o stranie jinduire ce părea să se concentreze în braţe,îndemnând-o să-i cuprindă şi mai strâns.Îşi frecă nasul un moment în coama de pe ceafa câinelui,după care îi dădu drumul,râzând,când acesta începu s-o lingă pe faţă.Animalul vibra de afecţiune şi era prima formă de căldură pe care o cunoştea Annie de când îşi începuse disperata călătorie.Doamne,bine era să se simtă dorită de cineva.
Aproape ca o întoarcere acasă.Sau cum îşi imagina ea că ar fi o asemenea revenire.Niciodată nu avusese ceva asemănător unei vieţi casnice normale..
Ochii-i erau împăienjeniţi şi se aşeză pe podea lângă câine,privind din nou prin cabană.Numai de n-ar fi fost locul acela atât de rece şi auster.Nu semăna deloc cu casa pe care-o văzuse cu ochiul minţii de-a lungul anilor.Şi-o închipuise ca pe o cabană pitorească de bârne,cu bucătărie mică,perdeluţe galbene şi perne moi pe scaune şi cu razele soarelui de dimineaţă intrând pe fereastră,pentru a încălzi
un ungher de brad noduros unde se lua micul dejun.Şi,desigur,se imaginase pe sine însăşi în acea bucătărioară,gătind o papară de ouă cu şuncă pentru gustarea de dimineaţă.Iar bărbatul casei? Iubitul ei cowboy? închise ochii,amintindu-şi partea cea mai dulce din vis.El se afla în spate,despicând butuci pentru foc,
probabil fără cămaşă,lucind de sudoare,munca făcând să-i crească pofta de mâncare.După ce se spăla,avea să dorească,desigur,o sărutare furată şi probabil chiar mai

mult,dar ea îi amintea că i se răcea omleta întoarsă cu partea rumenită în sus.
-E clar că m-am înşelat,nu-i aşa,Shadow? Se lăsă peste blana caldă a câinelui,
căutând alinarea,în timp ce pe dinăuntru i se inflama alt soi de dor dureros.
-Locul ăsta nu-i deloc aşa cum m-am aşteptat.Şi nici el nu e.
Shadow scânci înţelegător şi-i frecă faţa cu botul.
-Mulţumesc,zâmbi ea tristă,primindu-i condoleanţele.E drăguţ din partea ta că vrei să mă ajuţi,dar mă tem că problema ne depăşeşte pe amândoi.Stăpânul tău nu pare să-şi mai amintească de mine.Sau poate nu vrea.
Trase din nou câinele mai aproape,alungând panica pe care-o simţea mocnindu-i în suflet.Ce-avea să facă dacă Chase refuza s-o ajute? Exclus să se-arunce la discreţia Serviciului de Emigrare şi Asimilare.Auzise toate poveştile de groază despre străini ilegali reţinuţi luni de zile în lagăre,apoi expediaţi ca vitele înapoi de unde veniseră.Şi chiar dacă istorisirile nu erau adevărate,aproape sigur n-avea să i se permită rămânerea în ţară,dacă nu-şi putea dovedi cetăţenia.
O străbătu un fior,ca o baie de apă rece ca gheaţa.Trimisă înapoi în Costa Brava? După coşmarurile din ultimii cinci ani? Dădu drumul câinelui şi se ridică în picioare,înfruntând un val de ameţeală ce se înălţase atât de brusc,încât ameninţa s-o tragă la fund.
-Nu pot lăsa să se întâmple una ca asta,Shadow.Nimeni nu mă mai trimite-napoi acolo.Înfrigurată până-n măduva oaselor,se îndreptă spre pat şi-şi trase pe trup cuvertura vătuită.De când nu mai mâncase? De mai multe ore? Zile,poate? Pierdea din nou noţiunea timpului.Toate se învălmăşeau.Un soi de letargie seducătoare i se infiltra prin muşchi şi oase,târând-o în dulcea uitare a somnului.
Simpla sa greutate o mai copleşise şi altă dată.Dormise prin parcuri şi autogări,
drogată de extenuare.Bănuia că nu era decât o variaţiune a acceselor de leşin,dar acum nu se putea lăsa pradă

poverii.Trebuia să rămână trează,concentrată.Să găsească o soluţie.
-Ce-o să mă fac? se întrebă,în timp ce Shadow venea să se aşeze alături.O privi atent,dar uriaşii lui ochi căprui erau atât de plini de tristeţe şi compătimire,încât o umplu disperarea.
În cele din urmă,câinele îşi lăsă capul în poala ei şi rămaseră amândoi astfel,
pare-se,multă vreme.
Consumare? Cuvântul îi izbucni în creier,iar Annie se cutremură în pătura roasă.
Îi crease pe dinăuntru o asemenea explozie de luciditate,încât se simţea ca şi cum citatul i-ar fi fost trimis printr-un fel de intervenţie divină.
-Consumare,murmură,testând felul cum îi susura cuvântul pe limbă şi simţindu-i profunda semnificaţie,în timp ce lăsa starea conştientă să capete înţeles şi formă.
Deodată,ştiu ce avea de făcut.Ştia!Cu un zâmbet iute,privi spre cer.
-Mulţumesc.De-acum,Shadow dădea din coadă atât de tare,încât i se zguduia tot trupul.Annie îi scarpină ceafa,tot mai emoţionată,mai înviorată.
-Şi tu ştii,nu-i aşa,Shadow? înţelegi că va trebui să-ți seduc stăpânul.Altă cale nu există.Inima începu să-i bată necontrolat,pe când analiza posibilităţile.Să-l seducă pe Chase Beaudine? Era posibil? Exista vreo femeie în viaţă care să poată îndoi voinţa de fier acelui om,făcându-l s-o dorească îndeajuns de mult pentru a ceda? Poate n-o fi fost decât expresia dorinţei,dar ceva dinlăuntrul ei avea nevoie să creadă că,făcând dragoste,îl va ajuta pe Chase să-şi amintească de legătura lor.Nu putea susţine că Annie nu însemna nimic pentru el,odată ce făcuseră dragoste,nu? Nu se putea preface că ea nu exista.Shadow începu să scheaune insistent,iar Annie îşi dădu seama că,preocupată cum era,încetase să-l mai mângâie.
-N-o să fie uşor,spuse.Cum îl seduci pe-un bărbat care refuză să se afle în aceeaşi cameră cu tine? Dincolo de evidenţa distanţă menţinută de Chase,ea însăşi avea un handicap

major,când venea vorba de sarcini ca seducţia şi consumarea.Nu avea experienţă cu bărbaţii.Deloc! La vârsta când majoritatea fetelor învăţau să flirteze,ea îi învăţa pe copiii indieni să citească şi să scrie în limba spaniolă,într-o şcoală mănăstirească.Faptul că-l excitase pe Chase,
dezbrăcându-se,fusese un accident norocos.N-ar fi ştiut să seducă un bărbat nici dacă acesta i-ar fi dat instrucţiuni pas cu pas,iar Chase Beaudine nu părea dispus s-o facă.
-"*Acolo unde există voinţă*",spuse,prescurtând altul dintre proverbele pe care le prinsese de la călugăriţe.De fapt,sfaturile Surorii Maria Innocentia fuseseră întotdeauna lumeşti."*Acţiunea trebuia să urmeze în mod necesar hotărârii, dacă se doreşte atingerea scopurilor*",îi plăcea să spună venerabilei maici superioare.
Annie ridică deodată ochii,căutând cu privirea prin cabană.Chase pomenise de un duş,nu-i aşa? întotdeauna gândise mult mai bine sub duşul improvizat al mănăstirii şi dorea foarte tare să simtă puţină apă caldă şi un calup de săpun.Durase atât de mult...Ridicându-se în picioare,amorţită,trase de cămaşa scurtă din bumbac care cândva îi ajunsese până la pulpe,fiind lenjeria regulamentară din mănăstire.După ani de încercări de a-şi vârî în pantaloni voluminosul veşmânt,într-o bună zi îi retezase pur şi simplu poalele,spre marea nemulţumire a surorilor.Pentru a nu le ofensa şi mai mult sensibilităţile,lăsase intacte cuvintele brodate cu fir roz peste piept: *Virtutea este propria sa răsplată.*
Găsi duşul într-o baie cât o debara,pe hol.Pe jos avea şipci de lemn depărtate între ele,pentru scurgere,iar rozeta ruginită a duşului arăta de parcă Chase ar fi furat sita unui furtun de stropit grădina.Nu asta sperase,dar nimic nu-i mai putea muta gândul de la perspectiva unui duş.
Deschise robinetul,apoi sari înapoi cu un ţipăt surprins,când o izbi un jet de apă rece ca gheaţa.Avu nevoie de câteva minute ca să se încălzească,dar când,în sfârşit,se întâmplă,Annie păşi sub ploaia înţepătoare,cu cămaşă cu tot,uşurată.

Era o senzaţie de paradis,binecuvântare pură,îşi spuse,în timp ce se freca puternic cu o bucată de săpun zgrunţuros,care mirosea atât de tare a leşie,încât îi pişcă nările.
-Curăţenie şi dumnezeire,murmură.Oricum,asta se potriveşte.
Se răsucea sub duş,desfătându-se sub bătaia sa caldă,şi ar fi putut rămâne pe vecie în coconul acela aburind,de săpun.Dar toţi anii trăiţi la mănăstire şi înrăutăţirea condiţiilor ei de viaţă o făceau să se simtă cam vinovată de-a se complace acum astfel.Era oare într-adevăr virtutea propria sa răsplată? se întrebă,săpunindu-şi părul.Şi ce şansă avea o femeie,cu o platitudine brodată pe lenjeria de corp,să seducă un bărbat care n-o dorea?

Şasiul *Ford-ului Bronco* negru tresaltă pe arcurile încordate,cu motorul mârâind,când Chase băgă în viteza întâi şi coti,pentru a evita o veveriţă-de-pământ care-i săgeta pe dinainte.Drumul de acces,cu pietriş,care ducea la cabană lui,era brăzdat de făgaşuri adânci cât nişte mici morminte deschise,şi cam prea abrupt pentru orice altceva,în afara unui vehicul călit,cu dublă tracţiune.
Sacoşele cu cumpărături,pe care Chase uitase să le fixeze,se răsturnaseră pe bancheta din spate,când jeep-ul se smuci în susul pantei.S-au dus ouăle,îşi spuse,privind în retrovizor.Avea să fie făcute omletă înainte de-a ajunge acasă.Dar nu se osteni să încetinească.Un amurg învăpăiat scălda piscurile dinţate ale munţilor din faţă în portocaliu şi roşu-arămiu,ceea ce însemna că avea mai puţin de-o jumătate de oră ca să ajungă acasă înainte de lăsarea întunericului.Personajul slinos pe care-l capturase Chase la proprietatea McAffrey se dovedise că spunea adevărul.Era un angajat nou,conform afirmaţiilor şefului de echipă,care-l asigurase pe Chase că omul fusese trimis să
repare gardurile.Ceva anume continua să fie putred în toată situaţia,în ce-l privea pe Chase,dar o lăsă baltă şi îi ceru scuze individului pentru că-l bruscase şi se îndreptă spre Painted Pony să cumpere provizii.Apoi,înainte de-a părăsi oraşul,

încercă să ia legătura telefonic cu foştii săi parteneri,nereuşind să-l găsească pe nici unul.Johnny Starhawk susţinea un caz important în faţa Curţii Federale de Apel a Districtului,iar Geoff Dias era plecat într-o misiune top-secret undeva în Orientul Mijlociu.Chase le lăsă amândurora mesaje urgente.Folosi chiar şi un vechi termen-cod,pentru a-i preveni că viaţa lui depindea de răspunsul lor cât mai rapid.Era posibil să nu-i aprecieze tactica,odată ce vor afla ce se petrecea de fapt.Dar,pe,toţi dracii,era în joc viaţa lui.Se trezise pe cap cu-o femeie care pretindea drepturi legale asupra patului şi casei lui,asupra propriei lui persoane!
Nu-i plăcea deloc complicaţia cu Annie Wells,Şi,mai ales,nu-i plăcea faptul că se grăbea atât de tare să se-ntoarcă la ea.De fapt,nu pentru Annie se grăbea,îşi spuse.Nu femeia în sine îi pusese pe jar,ci tot bagajul emoţional pe care-l adusese cu ea.Reprezenta o ameninţare faţă de întregul lui mod de viaţă,faţă de însăşi pacea minţii sale.Trebuia să readucă lucrurile sub control.
După nici o secundă,în minte îi străfulgera o imagine amănunţită a stripteas-ului pe care i-l prezentase în cabană şi aproape că ieşi de pe drum.Apăsă pe frâne,
oprind jeep-ul atât de brusc,încât pietrişul sări de sub roţi ca şrapnelele.O venă îi pulsa pe frunte,când îşi smulse ochii negri şi aprinşi din oglindă.Pe cine vrei să prosteşti,nătângule? Nu la complicaţii te grăbeşti să te-napoiezi.Ci la ea.

Cerul purpuriu era învăluit într-o catifea adânc-violetă,la vremea când Chase opri maşina în faţa cabanei.Precum cortina de pluş a unui teatru,coborând,aşa astupa perdeaua nopţii luminile de la rampă ale soarelui apus,Neluând în seamă spectaculoasa splendoare din jur,fără să-i pese,Chase întinse mâna peste spătar şi culese pungile cu târguieli,de pe bancheta din spate.Credea că se pregătise pentru orice eventualitate,când deschise cu piciorul uşa cabanei.Şi-o imaginase dormind adânc pe pat,ghemuită ca un pisoi.Sau plecată de mult,cu toate lucrurile lui.Şi-o închipuise chiar şi privind spre el în lungul unei ţevi de puşcă.Dar nici un moment

nu-i trecuse prin minte că ar putea-o găsi stând în uşa băii,goală şi şiroind de apă.
-Ce naiba? Trecu un moment până să-şi dea seama că nu era complet goală.Avea pe ea chestia aia subţire,ca un furou,dar udă leoarcă,astfel că materialul ar fi putut foarte bine să fie invizibil.Porţiuni din el îi stăteau lipite de sâni şi-i cuprindeau contururile zvelte ale trupului,într-un mod indescriptibil de gingaş,
incredibil de lasciv.
Chase avu senzaţia că-l lovise un camion în viteza a patra.Trezea în el senzaţii atât de carnale,cât şi imposibil de inocente.Îl readucea la anii adolescenţei.a îl făcea să tânjească după o dragoste tânără.Îi readucea aminte de visele erotice şi toate filmele porcoase pe care le văzuse vreodată,sau ar fi vrut să le vadă.
Pune cumpărăturile jos,cowboy.Până nu le scapi.
Depuse sacoşele pe masa de lângă pat,dar,când reveni cu privirea spre ea,nimic nu se schimbase.Continua să stea acolo,picurând peste podelele lui de esenţă tare şi privindu-l ca o nimfă a pădurilor surprinsă în timp ce ieşea din vreun eleşteu vrăjit.
-Annie,ce dracu'...
-Am făcut un duş,îl întrerupse ea,declarând ceea ce se vedea cu ochiul liber.Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul,într-o mişcare abia perceptibilă care-o făcu să i se lipească materialul diafan peste coapse şi şolduri ca o învelitoare de celofan,lăsând să se întrezărească o deltă de păr roşcat.Fragi şi frişca,îşi spuse Chase,frapat de contrastul dintre părul ei blond-roşcovan şi nuanţele de porţelan ale pielii.Îşi putu simţi propria respiraţie accelerându-se,în timp ce se holba la ea.Îşi simţea muşchii reac-ţionând şi căldura acumulându-i-se în trup.Din fericire,ceva anume îl oprea să facă dragoste cu ea ca un sălbatic,acolo pe podea,
într-o băltoacă de apă.Era vorba de nefirescul total al situaţiei.
Femeia care stătea în faţa lui,de cealaltă parte a camerei,nu părea deosebit de jenată să fi fost surprinsă goală şi totuşi,nu putuse avea multe experienţe cu bărbaţii,dacă cele spuse

despre mănăstire erau adevărate.Nu i se îngăduise nici măcar să facă duş goală.
Doamne sfinte,îşi spuse Chase.Chiar era posibil să fi făcut dragoste cu ea în timpul acelei misiuni? Dacă intrase în delir,n-ar fi ştiut ce făcea,dar totuşi,Annie fusese mult mai mult decât o fetiţă.Până şi acum arăta ca o copilă,cu buclele ei arămii,umede,tenul de camee şi expresia gravă,încrezătoare.
-Usucă-te,Annie,spuse el cu bruscheţe.Şi ia-ţi nişte haine pe tine.
-N-am nici un fel de haine,răspunse ea.Mi le-ai luat.Aşa şi era.Chase îşi privi cămaşa albastră de chambray.Un moment mai târziu,şi-o scosese şi i-o aruncă ei.
-O poţi purta pe-asta.Eu merg să pun cumpărăturile la locul lor.Cămaşa îi căzu la picioare,iar Annie o privi un lung răstimp,neschițând însă nici o încercare de a o ridica.
-Am o idee mai bună,spuse ea într-un târziu,cu o voce uşoară şi tremurătoare.Ai putea face dragoste cu mine.

CAPITOLUL 4

Chase îngheţă acolo unde se afla.Ştia ce auzise,dar nu voia s-o creadă.Şi totuşi,
scânteia de teamă din ochii ei ar fi putut la fel de uşor să se datoreze excitaţiei.
Dacă ar fi putut alege,ar fi suspendat pe loc şedinţa.Dar era deja prea târziu pentru aşa ceva.Tensiunea i se ridica.Muşchii stomacului se încleştară şi un fior ciudat îi pătrunse adânc prin cei ai picioarelor,în timp ce rămânea cu ochii zgâiţi la Annie.
-Pune-ţi.cămaşa,domnişorico,spuse,furios pe ea.Şi pe sine.
Annie clătină din cap,semănând mai mult cu un copil speriat şi sfios,decât cu o femeie dornică să facă dragoste.Chase apucă pătura de pe pat,se apropie de ea cu paşi hotărâți şi i-o înfăşură peste umeri.
-E ceva în neregulă cu mine? îl întrebă,cu glasul straniu de slab şi ochii lucind în lacrimi.Sunt prea urâtă? Prea slăbănoagă? Chase se îndemnă în sinea sa să lase pătura,să-i dea drumul

imediat.Când colo,pumnii i se încleştară,materialul încordându-se în strânsoarea lor.
-Nu,Annie,nu eşti urâtă.Cam slăbuţă,poate,dar nu asta-i problema.
Îi percepu parfumul curat,umed,al părului,prospeţimea pielii,când Annie se abătu spre el.Sânii îi tresăltau,împungeau ţesătura umedă,cu sfârcurile întărindu-li-se.Şi,chiar în timp ce-şi ordona să-i dea drumul,să se retragă,Chase ştia Că era prea târziu pentru a se mai opri.
-Chiar vrei să fac dragoste cu tine,Annie Wells? întrebă,cu glasul uscându-i-se de dorinţă.Eşti hotărâtă clar şi sigur că asta vrei?
-Da.Asta vreau…Annie lăsă ultimul cuvânt,şoptit,să se legene în suspensie.Îl apucă de braţe şi-şi dădu capul pe spate,ca aşteptând să fie sărutată.Chase fu conştient de ceva uşor în neregulă din limpezitatea ochilor ei,iar surâsul îi era fermecător de strâmb,însă pentru un bărbat cu sensibilitatea supraîncălzită aceste semne nu reprezentau decât un singur lucru,o patimă ameţitoare.
Se vedea clar că voia s-o sărute,dar,cu mâinile încurcate în pătură şi Annie agățându-se de el atât de înnebunită,era nevoie de unele preliminarii.Femeia murmură ceva neinteligibil,când trupurile li se atinseră.Buzele lor se întâlniră,la început şovăielnic,iar apoi,pe măsură ce sărutul devenea tot mai profund,sălbatic şi sufocat,Annie lăsă să-i scape un geamăt slab,şocat,cu ochii închişi zbătându-i-se,iar trupul i se topi deaodată,moale.
-Annie? Chase o prinse de braţe,pe când se năruia spre podea.
-Hopa,murmură ea.Scuze…O propti pe picioare şi o ţinu la o lungime de braţ,
studiinduri trăsăturile palide şi pleoapele grele.De-a lungul anilor,cunoscuse unele răspunsuri interesante faţă de avansurile sale.Fusese pălmuit de câteva ori,
odată primise chiar un genunchi,dar nimeni nu-i mai leşinase-n braţe.Ce-avea femeia asta? Era pe jumătate hotărât s-o lase să se împăturească sub propria-i greutate,ca o armonică.Şi ar fi putut-o face,dacă n-ar fi fost palidă ca moartea.

-Annie,spuse cu glasul răguşit.Care-o fi problema cu tine?
-Nici o problemă,răspunse ea,clătinându-se în mâinile lui.Biochimia sangvină,
cred,o cădere de glucoza...n-am mâncat...De ultima declaraţie nu se-ndoia,dar tot nu era convins de treaba cu criza de leşin.Exista,desigur,o singură cale de-a se lămuri.
-Poţi să te ţii pe picioare? Annie îşi deschise ochii albaştri,visători şi încuviinţă încet.
-Vorbeşti serios? Fiindcă,odată ce te-am lăsat,rămâi de capul tău.
Drept răspuns,o nouă înclinare din cap cu încetinitorul,pe care Chase decise s-o ia drept un „da”.Îi dădu drumul,pe nepregătite,iar Annie căzu efectiv grămadă,
deşi totuşi graţioasă.Ei bine,nu se prefăcea.Cu un oftat şi o clătinare înceată din cap,Chase îi privi făptura moale,mototolită,întrebându-se ce va face cu ea.Aşa cum stătea,cu un braţ azvârlit într-o parte,părea fragilă şi nespus de abandonată,
ca o păpuşă de modă veche de care vreo puştancă neglijentă s-a plictisit şi a aruncat-o.Îşi dădu seama că femeia ce-i zăcea la picioare avea ceva ce-i trezea în suflet sentimente dulci-amărui.Ceva care aproape-i frângea inima,un lucru înscris în trăsăturile ei stranii,delicate,poate chiar în felul de-a fi.
-Of,miss Annie,spuse,cu glasul dintr-o dată scăzut şi scrâșnit,de ce-oi avea eu senzaţia că vei fi pacostea noastră,a amândurora?
Femeia se mişcă în momentul când Chase îngenunche s-o ridice.
-Chase? murmură ea,însufleţindu-se în braţele lui,în timp ce-o purta spre pat.
-Uşurel...O depuse pe micul prici de campanie şi o înveli ca-ntr-un culcuş cu pătura,făcând-o să tacă,în timp ce ea încerca să-l asigure că se simţea bine.
-Ce-ţi trebuie ţie e puţină mâncare,domnişorico.De când n-ai mai luat o masă ca lumea? Annie n-avea energie să-i răspundă,sau săi contrazică,dacă tot veni vorba.Abia putea ţine ochii deschişi,necum să-l mai şi convingă că voia într-adevăr să facă dragoste cu el,oricât de improbabil ar fi putut să

pară.Ştiuse că avea să vină şi această zi a recunoaşterii.Nici un trup nu putea îndura la nesfârşit pedepsele,iar Annie şi-l îmboldise pe-al ei fără cruţare.
Era în mod plăcut conştientă de atingerea lui Chase,în timp ce acesta îi usca picioarele,tamponându-i-le cu pătura.Avea un stil surprinzător de blând pentru un vânător de recompense înrăit şi începea să-şi dorească să nu se mai oprească niciodată din îngrijiri,când patul scârțâi cu jale,iar Chase se ridică,plecând de lângă ea.
-Uite aici o cămaşă curată,spuse,revenind peste un moment.Poţi s-o tragi pe tine,când te vei simţi puţin mai în putere.Annie deschise ochii,reuşind să dea din cap,când Chase depuse lângă ea o cămaşă de chambray decolorată.Oboseala din expresie îi fusese înlocuită de ceva mai prietenos,ceva ce-ar fi putut aproape să fie confundat cu tandreţea,în timp ce-o privea.Simţi un val de emoţie ce i se răspândea ciudat prin gâtlej,
-Chase,iartă-mă.Credeam...N-am ştiut c-o să-ţi creez asemenea probleme.
-Nici o problemă,îi repetă el cuvintele dinainte.Cred că-ţi pot da de mâncare,fără să mă sacrific prea mult.Îi atinse faţa cu un deget,doar o fugară mângâiere plină de gingăşie,dar acest gest trimise prin lăuntrul lui Annie o năvală de dor ascuţit,
străpungător.O mică văpaie,ce-i mocnise în sân ani de-a rândul,se aprinse mai puternică,întinzându-se spre tandreţea lui dătătoare de viaţă ca și cum acolo s-ar fi găsit oxigenul.Lacrimi îi înţepară pleoapele şi repede şi le închise strâns,
rostind singurele cuvinte pe care putea să le articuleze:
-Mulţumesc.După câtva timp,nici ea nu mai ştia sigur cât anume,delicioasele arome de carne friptă,ceapă şi cartofi i se strecurară în mintea conştientă,
deşteptând-o.Când deschise ochii,Chase stătea la aragazul cu lemne,întors cu spatele spre ea.Avea pe foc două tigăi de fontă şi sfârâiau amândouă,scoțând rotocoale de aburi.Începu să-i lase gura apă,iar stomacul i se contractă dureros,

închizându-se peste propria-i goliciune.Înfruntând ameţeala,Annie se ridică în capul oaselor şi rămase astfel ,un moment,până când se simţi destul de sigură pe sine pentru a încerca să se schimbe cu cămaşa pe care i-o lăsase Chase.
Avu nevoie de eforturi considerabile ca să-şi scoată cămăşuţa udă şi a-şi croi drum pe dibuite în cămaşă,întrucât era hotărâtă s-o facă în strâmtoarea ca de cort a păturii.Nu dorea deloc să-i atragă lui Chase atenţia.Acum,că prinsese un iz de mâncare adevărată,singurul soi de consumare care-o interesa se desfăşura la masă.Să-ncepem cu începutul,îşi spuse,îndoindu-şi eforturile de-a încheia nasturii cămăşii.Era clar că trebuia o tenacitate considerabilă pentru a seduce un bărbat nebinevoitor.Categoric,nu voia să leşine de fiecare dacă când Chase se apropia de ea.Altfel,n-aveau să ajungă nicăieri.
Peste câteva momente,Chase puse pe muşamaua cu carouri roşii două castronaşe cu mâncare aburindă.Văzând că era trează,trase un scaun şi-i făcu semn cu degetul.
-Vino să mănânci.Se îmbrăcase din nou cu cămaşa,dar nu-şi dăduse osteneala să se încheie.Blugii lăsaţi pe şolduri şi părul negru,creţ pornind de sub scobitura gâtului îi dădeau un aer nonşalant şi necugetat de senzual.Semăna mai mult a pistolar într-o scurtă recreere,decât cu un muntean care tocmai îi pregătise cina.
Annie se ridică nesigură pe picioare şi observă cu oarecare uşurare că-şi pusese pe ea o cămaşă suficient de lungă pentru a trece drept rochie scurtă.Poalele îi atingeau,practic,genunchii.
-Ce-i asta? întrebă,aşezându-se în faţa lui.
-Dacă mă-ntrebi despre mâncare,e tocană de vită la cutie.Regret,nu fac feluri fanteziste.
-Mie mi se pare un adevărat ospăţ,comentă Annie.Acestea au fost ultimele ei cuvinte,pentru o bună bucată de vreme.Mâncă hămesită,amânând fiecare lingură plină doar atâta timp cât îi trebuia ca să mestece şi să înghită.Când termină,
ridică privirea,ţinând încă lingura strâns în mână,pentru a vedea că Chase nu luase nici o înghiţitură.O urmărise avid şi

neîncrezător,tot timpul,după câte se părea.Annie arătă cu lingura spre castronul lui.
-Ai de gând să-ţi termini aia?
Părea un păcat de moarte să irosească o mâncare bună,de vreme ce mormanul de ambrozie aburindă din faţa lui emana o aromă irezistibilă.
Fără o vorbă,Chase împinse vasul în partea dinspre ea a mesei.Annie îi putea simţi ochii aţintiţi asupra ei în timp ce-i începea porţia,şi-i trecu prin minte că manierele ei nu le-ar fi încântat deloc pe călugăriţe.Cel puţin ar fi trebuit să-i laude lui Chase talentele culinare sau să se intereseze de ce n-avea poftă de mâncare.Dar nu-şi putea permite să piardă nici o clipă.Părea că cine ştie ce animal hulpav,devorator,îi luase voinţa în stăpânire.Era absolut îmbătată de mirosurile şi gusturile ce-o făceau să-i lase gura apă.Consumarea era un lucru minunat,îşi spuse,zâmbind la gândul conştientizării acestui fapt.Se simţea în stare să consume tocana de carne conservată a lui Chase la nesfârşit,fără să mai aibă niciodată burta plină,fără să-şi mai poată astâmpăra niciodată foamea.
-Exquisito,spuse,la câteva momente după ce terminase ultima îmbucătură de mâncare şi ştergea pe dinăuntru castronaşul cu o bucăţică de pâine.Zău,a fost excelent.Niciodată n-am mai mâncat tocană.E o delicatesă locală?
Chase dădu din cap,lăsând să-i iasă la suprafaţă un zâmbet răutăcios.
-Stă,la loc de cinste pe-aici,cu cartofi prăjiţi de preerie şi stridii din Munţii Stâncoşi.Adu-mi aminte să-ţi ard-o recoltă de din-astea,într-o zi.
-Stridii? Aici,în munţi? Annie nu-şi putu stăpâni o clătinare sceptică a capului,în timp ce-şi înghiţea ultimul dumicat de pâine.
-Minunile nu încetează niciodată,murmură.
-Nu...niciodată.Ceva anume din glasul lui o făcu să ridice privirea şi,cu acest prilej,percepu expresia de apreciere ce-i străbătu fugar chipul.Inima i se învioră uşurată,remarcându-i recentele amabilităţi,şi întrebându-se ce însemnau.Părea prea frumos să fie adevărat că s-ar fi putut răzgândi,hotărându-se s-

o ajute a-şi dovedi cetăţenia.Trăise atâția ani într-o ţară sfâșiată de insurecţie,încât privaţiunile şi frica deveniseră un mod de viaţă.Se considerase imunizată la durere.Şi totuşi,acum,până şi anticiparea posibilului sfârşit al coşmarului îi aducea o senzaţie de uşurare atât de puternică,încât se simţea aproape veselă.
-Ţi-a fost de-ajuns? întrebă Chase,privind castroanele goale şi firimiturile de pâine,singura dovadă că pe masă se aflase mâncare.Se pare c-ar fi trebuit s-arunc pe plită o jumătate de vacă:
-A,nu,se rezemă Annie de spătar,îngăduindu-şi un adânc oftat de mulţumire.Nu te deranja,zău.Nu cred c-aş mai putea lua o înghiţitură.Dar tu?
Chase rânji jalnic spre vasele goale şi se înclină pe spate cu scaunul,lăsându-şi cămaşa descheiată să se deschidă.
-Eu vreau să-mi păstrez silueta,replică,lăsând capul într-o parte astfel că muşchii viguroşi ai spatului îi ieşiră în relief.Tonul glasului său o țintui locului pe Annie.Nu ştia cum să-l descrie,decât ca deţinând un fior subtil de senzualitate,în vorbirea sa tărăgănată,de cowboy,care-o făcea s-o apuce iarăşi cu leşin.Ştia fără umbră de îndoială că dacă-i adresa vreodată cuvinte drăgăstoase cu glasul acela încet şi ruginit,fie şi nespunându-i mai mult decât „*Vino aici,Annie*”,n-ar fi avut încotro decât să se i aupună.Ar fi posedat-o,cu trup şi suflet.
-Silueta ta mi se pare normală,spuse,trăgând aer în piept,pe când petrecea cu privirea peisajul muscular dezvăluit de cămaşa deschisă.Bănuia că ar fi trebuit să roşească,să-şi facă vânt,văzând atât de multă masculinitate dezgolită.Părea o
înclinaţie destul de firească şi,probabil,atitudinea unei femei decise asupra seducţiei.Dar acum,că-i observase trupul,pur şi simplu nu-şi mai putea lua ochii de la el.Partea de sus a torsului său părea la fel de dură şi neiertătoare ca şi ţinuturile aride pe care tocmai le străbătuse.Pielea îi lucea în tonuri aurii,rumene ce-o făceau să presupună că petrecuse un oarecare timp,lucrând fără cămaşă pe el.Era de privit şi văpaia agresivă a muşchilor lui abdominali.O întindere de păr trupesc

îi stătea presărată peste pectorali,tăind o cărare îngustă spre pantaloni,
pentru a se scurge ca un râu întunecat peste dâmburi şi câmpii viguroase.
Bătăile accelerate ale inimii o zăpăceau.Crescută printre indieni,văzuse o mulţime de trupuri bărbăteşti pe jumătate despuiate,dintre care unele extrem de bine clădite.Iar Chase Beaudine,oricât de magnific putea să pară pe moment,
era,în esenţă,echipat la fel.Pectoralii erau pectorali,nu? Clavicula era cuplată tot cu apofiza coracoidă,indiferent cum arăta trupul.Şi totuşi,oricât încerca să analizeze neimplicată situaţia,nimic din textele de anatomie şi fiziologie ale părinţilor ei n-o pregătise pentru claviculele omului aşezat la aceeaşi masă cu ea.
-Sigur ai mâncat destul? îi întrerupse Chase contemplaţia,cu un zâmbet iscoditor.Dacă nu te vedeam dând gata două castroane de tocăniţă şi o pâine întreagă,m-aş fi putut gândi că vrei să mă-ncepi şi pe mine.Annie clipi din ochi surprinsă; iar roşeaţa pe care nu reuşise să şi-o convoace mai-nainte îi inundă cu toată energia obrajii şi gâtul.
-Chase Beaudine,spuse ea încet,ce faci? Flirtezi cu mine?
Avea un mod interesant de-a pune problema.Chase se împinse îndărăt de la masă,cu scaun cu tot.Mişcarea fu pe cât de lentă şi calculată,pe cât îi erau de fierbinţi şi impulsive simţămintele.De când o întâlnise,se desfăşurase destul „flirt" ca să-i acopere ultimii cinci ani din viaţă.Dar nu el aprindea focul de ierburi,ca să trimită semnale de fum.Ea o făcea.Dacă existase vreodată o femeie care dorea să se profite de ea,Annie era aceea.
-Cred c-am trecut de stadiul flirtatului,răspunse el,cu glasul plin de-o răguşeală grăitoare.Era clar încotro se îndrepta conversaţia,iar bunul-simţ îl îndemna să nu-i dea curs,dar nu se putea opune.Ce bărbat cu sânge fierbinte-n vene ar fi putut rezista,când femeia aşezată în faţa lui,la masă,îi purta cămaşa de lucru şi altceva nimic? În plus,aproape începea să-i placă provocarea de-a vedea cât de departe putea ajunge cu ea,când totuşi în stare să bată-n retragere.Se găsea ceva irezistibil de

seducător în a se apropia atât de mult de buza prăpastiei.O fi fost,poate,un trist comentariu asupra vieţii lui din ultima vreme,dar foarte puţine alte lucruri îl făceau să se simtă atât de viu,decât probabil momentele când privea moartea în ochi.
-Am trecut de flirtat? se foi nervoasă Annie pe scaun,încercând fără succes să-şi aranjeze părul.Atunci,în ce stadiu ne aflăm?
-Nu ştiu.În stadiul trecutului-la-fapte,eventual?
-Trecutului la fapte? Îl privi în ochi câteva secunde,după care umerii i se înălţară,trăgând adânc aer în piept.
-Asta ce-nseamnă exact?
-Vrei să ştii adevărul? După un moment de ezitare,Annie dădu din cap.
-Înseamnă că,de când te-ai aşezat,mă gândesc să-ţi ridic poalele alea ale cămăşii şi să folosesc masa asta pe post de pat.Privi cum i se accelera respiraţia,iar culoarea pielii îi trecea de la roz intens la stacojiu.Fără absolut nici un efort,
Chase îşi putu închipui că mătura în lături toate vasele,o ridica şi o culca pe muşamaua răcoroasă şi netedă.Se lăsă pe spate,scaunul de lemn scârțâitor stând într-un echilibru precar pe picioarele dinapoi.Imaginea îi fulgeră prin minte…
părul ei într-o dezordine sălbatică,pe când îşi desfăcea braţele să-l primească,
degetele ei încurcându-se înnebunite printr-al lui…coapsele ei moi,depărtate,
incitând la pasiune şi amândoi prea nebuni de dorinţă pentru a mai pierde vremea cu preliminariile.O peliculă de sudoare îi îmbrobonă fruntea,la gândul imaginarei voluptăţi.Iarăşi o lua totul razna,îşi spuse.Dar ceea ce-l uimea cel mai mult la propria-i reacţie faţă de ea era trădarea legendarei lui voinţe.Niciodată
n-avusese probleme în a se stăpâni cu femeile.Se abţinea de la sex luni de-a rândul,în câte-o misiune,numai fiindcă i se părea că-i dă mai multă bătaie de cap decât merita.Cu ea însă era ca un armăsar aşteptând să fie mânat la montă.
-Chiar aici? întrebă Annie încetişor.Pe masă?
-Mă gândesc să-ţi fac unele lucruri de să ţi se-ncârlige degetele de la picioare,

Annie.Plăceri atât de dulci,încât te-ar face să vrei să mori,doar puţin.
-Să mor? Pe masă? Duse o mână la frunte,ca şi cum ar fi încercat să vizualizeze aşa ceva.
-O,Doamne,şopti,cu vocea subţire,uşoară,am putea doar să...Ochii lui Chase se abătură spre partea din trup pe care i-o putea vedea,căutându-i arcuirea blândă a sinilor pe sub cămaşa largă.Era timpul să se îndepărteze de prăpastie,îşi spuse el.Terminaţiile nervoase îi transmiteau mesaje ca fulgere,încordându-i muşchii şi hărţuindu-i cu semnale simţurile.Vederea i se ascuţi până avu impresia că-i vedea sfârcurile întărindu-se sub stratul de bumbac.Auzul i se acordase pe scrâșnetul senzual în respiraţia ei.*E timpul,cowboy.Mână de-aici turma dezlănțuită până nu se prăvale-n prăpastie.*Inima-i bubuia ca un baros,iar atracţia tenebroasă din ochii ei era irezistibilă.Lasă picioarele scaunului la loc pe podea şi se ridica.
-N-am putea doar să ce,Annie? Ai vreo problemă cu făcutul trebii ăleia pe masă? întrebă el încet.Nu eşti sigură c-o vrei atât de expeditiv?
Degetele femeii se albiră pe marginea mesei,în timp ce ridica privirea spre el.
Abia reuşi să articuleze cuvintele.
-Sunt sigură,da...eu...da,vreau.Dacă vrei şi tu.Vulnerabilitatea ei îi inflama dorinţa.Era dispusă într-un mod atât de nud să facă orice i-ar fi cerut,încât Chase se simţi izbit în pântec de-o patimă animalică.Mirarea,furia şi nevoia violentă îl pustiau pe dinăuntru.Dumnezeule,cât o mai dorea! Era nebun de dorinţă.
Lovi fără voie scaunul cu piciorul,răsturnându-l.Zgomotul puternic îi provocă un scurt spasm de satisfacţie,după care îi întâlni privirea.Ochii ei albaştri erau dilataţi de spaimă.Sugestia lui o şocase vizibil,poate chiar speriind-o puţin,dar totuşi dorea să i se supună.De ce? Ce fel de glumă de proporţii cosmice mai era şi asta? Cine naiba o trimisese pe Annie Wells să-l chinuiască?
Smuci scaunul la loc şi-l trânti cu picioarele pe podea,simţindu-se dezgustat de sine însuşi.Era furios pe propria-i faptă.Şi

furios pe ea,pentru ceea ce părea dornică să facă.Doamne sfinte,chiar era pe cale să sacrifice totul? Dreptul ei din naştere,cum îl numea,merita așa ceva?
-Ce dracu faci,femeie?'o întrebă ei cu glas scăzut.Altceva nu ştii decât să te târguieşti cu oamenii ticăloşi?
Merse hotărât la uşă şi o deschise,simţind nevoia aerului curat,răcoros.Se opri în prag,simţind dogoarea ce-i clocotea prin vene,ridicându-i-se în ceafă.
"Corect.Învaţ-o tu ce-s ăia ticăloşi,cowboy își spuse,caustic."Fă doar trebuşoara aia.Împute camera cu nobleţea ta." În situaţia existentă,nu era nici o împărţire echitabilă a vinovăţiei.Clar,el era singurul ticălos prin partea locului.
Era vina lui,în întregime,dar faptul de-a şti asta nu-i ostoia nici un pic furia.Şi nu-l oprea de a-i veni să urle la întreaga afurisită de lume.Ce fel de sistem era ăsta,unde nişte Oameni,ca părinţii lui,n-aveau nimic mai bun de făcut decât să abuzeze de alcool până la punctul de-a fi aproape gata să se omoare între ei? Şi ce fel de demenţi măcelăreau părinţii unei fete,silind-o să trăiască ascunsă? *Ce fel de femeie îşi târguia trupul pentru dreptul ei din naştere?*
Se întoarse spre Annie,gata să izbucnească,dar din nou îl readuse la tăcere uimirea expresiei ei,licărul de durere crudă din ochi.În timp ce-o privea,adevărul îl izbi dintr-o dată.Era o femeie care trebuia să supravieţuiască în cele mai brutale împrejurări.O făcuse prin simpla putere de-a îndura şi printr-un soi de capitulare pe care el n-avea s-o-nţeleagă niciodată.Era salcia cu care o comparase odată,fragilă dar rezistentă,cu o structură a fibrei care-i permitea să se înconvoaie,fără însă a se rupe niciodată.Spiritul îi fusese pus la încercare.Şi era puternică,mai puternică decât putea el să fie vreodată.
Dar de ce-l privea astfel? Ca şi cum tocmai i-ar fi aruncat în faţă propriile ei visuri.Îi studie trăsăturile,crispate într-un amestec de angoasă şi răbdare.Exista în expresia ei ceva care-l frângea,o mică scânteie de lumină ce-l ţinea prizonier.
Nici chiar luciul mat al suferinţei nu-i putea ascunde licărirea îndărătnică.

Speranţă,îşi dădu seama Chase.Pentru numele lui Dumnezeu! în pofida a tot şi a toate,încă mai nutrea speranţe în privinţa lui.Deodată,înţelese ce-avea de făcut,
un lucru incredibil de crud.Trebuia să-i înăbuşe acea expresie din ochi,altminteri n-avea să se mai elibereze niciodată din încătuşarea ei.
-N-am decât un singur lucru să-ţi zic,Annie.Glasul i se frânse aspru,apoi deveni mai dur.
-Nu-s cavalerul alb la care-au visat ochii ăştia ai tăi albaştri ca marea.Ar trebui să fiu orb ca să nu văd câtă dorinţă ai în tine,cât jinduieşti,dar nu-s eu cel care să ţi-o satisfacă.Pe obrajii lui Annie se iviră pete roşii,iar Chase ştiu că-i găsise izvorul speranţei şi punctul dureros.
Se răsuci înapoi spre cerul îngheţat al nopţii,apucând cu o mână pragul de sus al uşii.
-Nu sunt eroul de care-ţi aduci aminte,aşa că să-ţi intre bine-n cap.Nu-s politicos şi nu obişnuiesc să rog frumos.Mai ales când e vorba de femei.Când văd un lucru pe care-l vreau,mă servesc singur.În timp ce-i privea spatele,gura lui Annie se umplu de un gust amar.Se simţea trădată,violată.De unde ştia că se gândise la el ca la un cavaler alb,ca la un erou salvator? Şi de ce voia atât de mult s-o rănească? Se simţea prostită şi umilită la gândul că-şi imaginase puterea,
blândeţea lui.Se convinsese pe sine însăşi că avea să-i preţuiască ambele calităţi,când ea şi Chase aveau să se fi reunit,în fine.Acum însă îşi dădea seama că lucrurile n-aveau să stea niciodată astfel cu Chase Beaudine.Sufletul lui era la fel de negru,cât îi erau şi ochii.Un val rece de aer nocturn îi învălui picioarele goale,când se sili să se ridice de pe scaun şi să iasă pe verandă,lângă el.Stătea întors cu spatele,forţa fizică,pe care i-o vădeau umerii şi ceafa,ar fi fost de-ajuns să spulbere speranţele oricui,în afara celor nesăbuit de îndrăzneţi.Dar Annie nu putea fi descurajată.Nu-i mai rămăsese nimic de pierdut.
-Atunci am să plec,spuse.Asta vrei.

-Nu,Annie,nu asta vreau.Răspunsul lui foşnitor scăpără un tăciune de speranţă pe cale să se stingă,dar Annie nu se putea lăsa pradă acestei speranţe.Chase
n-avea să facă decât să i-o răpească din nou.Acum ştia cum s-o lovească.
-Vreau să se clarifice problema asta cu identitatea ta,continuă Chase.Şi până atunci,vreau să faci întocmai ceea ce spun eu.
-Asta ce-nseamnă? Aşteptă,crezând că se va întoarce.N-o făcu.
-Tu şi cu mine nu vom trăi împreună,Annie,în nici un fel.Poţi locui aici până
se-arată Johnny sau Geoff,dar nimic mai mult.
-Johnny sau Geoff? Camarazii tăi? ridică surprinsă Annie mâna,stăpânindu-se însă înainte de a-i atinge pe mânecă.Ai vorbit cu ei?
-Nu i-am găsit,dar le-am lăsat mesaje.Vor veni.
-Şi dacă ei îmi confirmă povestea?
-Dacă se-ntâmplă asta,e problema mea.Între timp,stai cuminte aici în cabană,îţi vezi de-ale tale şi nu vorbeşti cu nimeni.Sunt o persoană particulară.Dacă oamenii află că am o femeie aici,vor începe să vorbească,să mi se-amestece-n viaţa particulară.Lui Annie i se părea improbabil că ar da nas în nas cu cineva cu care să se-ntindă la taclale,aşa izolaţi cum trăiau,dar era curioasă să afle de ce-și proteja atât de tare intimitatea.
-De ce i-ar păsa cuiva aşa de mult de viaţa ta personală?
Chase se răsuci brusc şi o apucă de braţ,trăgând-o lângă el.
-Ai probleme cu auzul,femeie? Am spus să-ţi vezi de-ale tale.
Ochii-i erau de-un negru atât de păgân,încât Annie cunoscu un moment de groază reală.Îl văzuse în acţiune,în Costa Brava.Omorâse un om fără să clipească.Acum părea mai mult decât capabil şi perfect dispus să folosească la nevoie forța pentru a o convinge.
-Bine,răspunse ea.Cum vrei.

În zilele următoare,Chase Beaudine se ţinu de cuvânt Era un ticălos.Annie trase concluzia că dacă s-ar fi acordat premii pentru a scoate sunete animalice,ar fi câștigat

detaşat.Mârâia,mormăia şi scrâșnea din dinţi,lăsându-şi hainele pe unde se nimerea şi trântind zgomotos toate cele prin cabană.Dacă ea scotea vreo vorbă despre arţagul lui,o sfâșia din priviri şi-i spunea să nu mai dea din gură.
Comportamentul lui scandalos o înfuria uneori,dar o ajuta şi să privească situaţia în perspectivă,îi amintea că văzuse lucruri mult mai rele în Costa Brava.
Acolo,disperarea amarnică şi moartea erau fapte cotidiene.Toate persoanele din mănăstire fuseseră puse la-ncercare dincolo de limitele rezistenţei majorităţii oamenilor şi,prin comparaţie,manierele proaste ale lui Chase Beaudine păreau cam la fel de dureroase ca a şedea într-o strană prea tare la biserică.
Promisiunea ei de a-i respecta regulile însă era altceva.Nu că ar fi venit cu pretenţii imposibile,dar o sâcâiau toate cele pe care-i interzicea să le facă.A-şi vedea de-ale ei,cum se exprimase el atât de succint,însemna un teritoriu întins.
Murea să facă curăţenie în cabană,însă Chase n-o lăsa nici măcar să şteargă praful.Îl obseda să nu-şi *„bage nasul în treburile lui”*.Iar când se oferea să gătească,i-o permitea,ursuz,cu condiţia să fie „carne şi cartofi”.Nu voia nici măcar să discute despre obţinerea unor ingrediente deosebite,cu care Annie ar fi putut încerca să adapteze unele reţete de mâncare indiene pe care le învăţase să le gătească în junglă.Din fericire,nu părea să-l deranjeze că-şi petrecea ceasuri întregi cu Shadow şi,uneori,lăsa dulăul să-i ţină companie,în timp ce el investiga vreun furt de vite sau patrula pe lângă gardul câte uneia dintre fermele cărora le asigura paza.Aşa că Annie se distra aruncându-i beţe lui Shadow şi făcând lungi plimbări la cules de flori sălbatice,pe pajiştile verzi ce mărgineau proprietatea lui Chase.Mai petrecea intervale de timp considerabile şi fantazând despre Chase Beaudine cel pe care şi-l amintea,şi cum i-ar fi transformat ea cabana într-un cămin confortabil,cu flori şi cu perdeluţe galbene,dacă el i-ar fi dat ocazia.
În timpul uneia dintre numeroasele ei plimbări pe pajişti,ajunse la nişte copaci ce rodeau mere asemănătoare unui soi folosit la

mănăstire pentru fermentatul vinului.Înveselită,culese cât de multe fructe pârguite putea duce,apucându-se imediat de-un proiect de-a prepara vin.Sperând că Chase n-avea să observe,îşi instală borcanele mari de sticlă şi furtunul pentru sifonat în spatele magaziei de scule.Mai adăugă peste mere şi cantităţi liberale din whisky-ul lui Chase pentru a grăbi procesul de fermentare.Plănuise să servească vinul într-o seară cât mai apropiată şi voia o băutură tare.Să-ncerce el să mai fie obraznic după o duşcă,
două,din ce-i pregătea ea,îşi spunea zâmbind Annie,în timp ce amesteca în licoarea cu bulbuci.
Dacă toanele proaste ar fi constituit bani,Chase Beaudine ar fi fost un om bogat,iar îl apucase una dintre legendarele sale indispoziţii,în timp ce venea cu *Bronco-ul* acasă,de la o investigaţie care promitea să fie cel mai răsunător eşec al carierei lui.De când îl vârâse pe Jack Ghinion la răcoare,se concentrase tot timpul pe loviturile serioase.Jack fusese mai mult o pacoste,decât altceva,dar Chase se bucura al dracului de tare că şi-l luase de pe cap.Numai că acum,când era gata şi-i aştepta,marii hoţi se ţineau pitiţi,ca şi cum ar fi ştiut că-şi intensificase vânătoarea.Pe când înscria *Bronco-ul* pe drumul cu făgașuri ce ducea spre cabana lui,gemetele arcurilor mașinii îi exprimau perfect starea minţii şi-a trupului.Era tot doar un singur nerv mare şi crud,dureros.Până şi cicatricea din luptă,de pe frunte,sâcâia.Nu dormise de câteva zile,avea digestia aiurită complet,deşi bănuia că aceste afecţiuni aveau mai mult de-a face cu o anumită musafiră scundă şi roşcovană,decât cu hoţii de vite.Dacă nu-i era scris să moară de arţag,atunci Annie Wells era următoarea candidată cu maxime șanse de a-l băga de tânăr în mormânt.Spre meritele ei,făcea mari eforturi să nu-l calce pe bătături.Poate n-avea încotro,dar vocea ei şoptitoare îi mângâia imaginaţia
şi-i umple capul cu visuri amănuntite,nerecomandate minorilor sub şaisprezece ani.Poate n-avea încotro,dar era o femeie gingaşă,delicioasă şi complet enervantă.Făcuse greşeala să-şi descarce sufletul în privinţa hoţilor de vite,într-o seară,după câteva beri în plus.Annie îl ascultase atentă,în timp ce-i descria

cum operau hoţii zilelor noastre,cu autonave şi walkie-talkie-uri,cum atacau în toiul nopţii şi dispăreau apoi fără urmă.
-Ai încercat vreodată să pui un emiţător radio pe-o vacă? propuse ea,când termină de povestit.Aşa făceau într-unul din romanele western pe care le-am citit.L-au prins pe hoţ asupra faptului.A reieşit că era însuşi şeful de echipă al fermei.Îţi dai seama? Chase îi explică răbdător că hoţii contemporani erau „high tech" (De înaltă tehnicitate,tehnică de vârf).Aveau echipamente de scanare şi dispozitive de detecţie.
-Ei,nu te lăsa descurajat,îl povăţui ea,cu o expresie absolut sinceră.Maşinile nu pot concura cu spiritul omenesc.Sufletul de necucerit,cum îi numea întotdeauna
Sora Maria Innocentia.Obişnuia să spună că,dacă n-avea perseverenţă,melcul
n-ar fi ajuns pe Arcă.
Melc? Arcă? Chase ar fi preferat să creadă că n-auzise bine.Dar nici gând de-un asemenea noroc.După cum reieşea,Anrtie avea câte un proverb pentru fiecare ocazie,iar Chase urma să fie beneficiarul depozitului ei de înţelepciune.Din nefericire,printre proverbele ei favorite se înscria Regula de Aur,pe care Chase o detesta mai presus de toate celelalte.Îi trezea amintiri din copilărie,inclusiv vocea încântătoare a învăţătoarei lui din clasa a treia,care i-o recita invariabil chiar înainte de-al pocni cu rigla peste degete.Îndurase multe asemenea umilinţe în copilărie,atât din partea profesorilor,cât şi dintr-a părinţilor,şi niciodată nu le uitase muşcătura.Poate că atitudinea lui îndărătnică provocase mult dintre pedepse,dar mare parte dintre ele erau abuzuri clare,dăruite de nişte părinţi alcoolici care n-aveau nici timp,nici răbdare să dialogheze cu dificila lor progenitură,şi de profesorii care ajunseseră să se aştepte numai la fapte rele din partea unui copil cu situaţia lui familială.
-Stofă proastă,şoptise odată un profesor,când Chase fusese chemat în cancelaria directorului,pentru că se bătuse pe terenul de joacă.La ce te poţi aştepta din partea unui Beaudine? Dar nu la coşmarurile din şcoală îi stătea mintea lui Chase în seara aceea,când,în sfârşit,opri *Bronco-ul* în faţa

casei,ci la odihna binemeritată.Era frânt de oboseală,nerăbdător să facă un duş ferbinte şi să tragă pe dreapta.Îşi adună echipamentul,apucând şi biciul,în timp ce şi le căra pe toate din maşină.Când deschise cu umărul uşa cabanei şi-şi trânti povara pe masa de lângă pat,îl întâmpină o aromă bogată,cu iz de mirodenii.
-Nu-mi miroase a carne cu cartofi,îi spuse el lui Annie,care stătea lângă aragaz,trebăluind la o oală uriaşă care bolborosea feroce.Hotărât lucru,gătise un uragan.
-E o versiune a mâncării indiene numită fiambre,spuse ea,întorcându-se,cu o lingură de lemn în mână.Mă gândeam că ne-ar prinde bine amândurora puţină schimbare şi pân-la urmă am găsit soluţia cum s-o fac cu ce-aveai tu aici.
Expresia ei plină de speranţă îl implora să-i treacă cu vederea uşoara încălcare a regulilor.
-Vrei să guşti puţin din vinul meu de mere? Cu o mişcare a lingurii,indică un pahar de lichid limpede,chihlimbariu,care stătea pe placa tejghelei.Fie gătise cu el,fie sorbea din când în când,conchise Chase,observându-i sclipirea din ochi.
Probabil câte puţin din amândouă.Îşi prinsese părul în agrafe pentru a-l ţine strâns,dar fără prea mult succes.În toate părţile ieşeau şuviţe şi fire rebele.Şi revenise la hainele ei proprii,puloverul de cardigan şi blugii,care-i veneau mult
mai bine decât ale lui,fu Chase nevoit să recunoască.
-Sigur,răspunse,prea obosit ca să se certe.Toarnă-mi un pahar,până mă spăl.
Mâncarea indiană a lui Annie reieşi ca fiind o fiertură delicioasă şi plină de savoare,conţinând din belşug orez,pui şi zarzavaturi.Chase o înfulecă flămând,
dându-şi seama abia după ce aproape terminase că avea punctul de aprindere al unei bombe atomice.Efectul cumulativ era mai fierbinte decât toate focurile iadului laolaltă şi avu nevoie de mai multe pahare cu vin de mere pentru a îneca văpaia.
-Ce este? întrebă Annie,când îl văzu că se împingea înapoi de lângă masă,
bătându-se cu pumnul în piept.Nu-ți place?

-Ba de,e grozavă.Mor după mâncarea care-mi găureşte esofagul şi-mi face scrum căptuşeala stomacului.Îşi mai turnă un pahar de vin şi-l dădu pe gât.
-N-am spus că e fierbinte? Annie luă în furculiţă o bucăţică de pui,mestecând-o cu preocupare concentrată.Ei,cel puţin vinul se pare că-ţi place.Mă temeam de contrariul.Călugăriţele obişnuiau să spună că e un gust dobândit.Chase turnă în pahar ce mai rămăsese pe fundul carafei şi îl termină.
-Excelentă chestie.Mai ai?
-Ai grijă,luă Annie o înghiţitură din paharul ei,zâmbindu-i.Te ia pe furiş.
La fel ca mâncarea,îşi spuse Chase,devenind treptat tot mai conştient de o rezonanţă parfumată,pe măsură ce focul din gâtlej i se stingea.Annie se duse să-i mai aducă un pahar cu vin şi se aşeză faţă în faţă,sorbind încet.Chase simţi o relaxare binevenită începând să-i cuprindă trufjul.
-De fapt,nu-i nici pe jumătate rău,spuse,punând paharul jos.Cum l-ai făcut?
Annie începu să-i descrie procesul,iar Chase se rezemă de spătar,ridicând piciorul încălţat cu cizma pentru a şi-l sprijini pe genunchi.Camera era jnundată de lumină roz şi aurie şiroind pe ferestrele din faţă,şi-şi dădea seama,absent,de cât de frumoasă era Annie şi cât de eterică părea în lumina aceea.Apune soarele pesemne,îşi spuse,fascinat de felul cum lumina îi încadra părul,creînd un efect de halou.Înger sălbăticit.Citatul i se furişă în minte,dar în situaţia de faţă nu părea să i se mai potrivească.Părea gingaşă şi îngândurată,ca un înger mai aplecat spre înţelepciune decât către sălbăticie.Habar n-avea că întrebarea pe cale să-i iasă din gură era oricum,numai angelică,nu.
-Ai fost vreodată sedus? întrebă Annie,privindu-l aproape gânditoare.
-Sedus? În sens sexual?
-Există şi vreun alt sens?
-Mda,o mulţime.De ce vrei să ştii?
-Păi…Fruntea i se încreţi,şi se rezemă de speteaza scaunului cu un oftat uşor.

-Fiindcă nu-mi pot închipui cum a reuşit.La asta,Chase trebuia să se gândească el singur.De fapt,fusese sedus odată,de către o fată din liceu extrem de ingenioasă.Îl scosese din minţi,flirtând,iar apoi purtându-se ca şi cum n-ar fi interesat-o deloc,atunci când el muşcase momeala.Dansul lor de împerechere durase săptămâni de-a rândul,până ce o încolţise finalmente în sala de sport.
Fusese una dintre cele mai fierbinţi experienţe ale adolescenţei lui.
-Cum a făcut-o? întrebă din nou Annie.Chase luă paharul cu vin,privind razele trandafirii ale soarelui ce-i pătrundeau adâncimile de chihlimbar,înainte de-a ridica ochii pentru a-i înfrunta privirea nerăbdătoare.
-M-a făcut să cred că o seduceam eu pe ea.

CAPITOLUL 5

Appaloosa-ul fornăi uşurel,în timp ce Chase îi potrivea chinga şeii.Plesni uşurel pe coastă calul cel masiv,apucă hăţurile şi era gata să sară-n şa când auzi vocea lui Annie strigându-l:
-Chase!Se întoarse,pentru a o vedea coborând treptele din faţa verandei,cu biciul în mână.
-Mă gândeam că poate ai nevoie de ăsta,spuse ea,grăbindu-se spre micul ţarc unde Chase îi ţinea pe Smoke(Fum) şi cele două iepe.
Ajunse la el,cu răsuflarea tăiată şi părând foarte mulţumită de sine însăşi că-l prinsese.Chase luă harapnicul,dând din cap a mulţumire,conştient că Annie avea părul în neorânduială şi ochii împăienjeniţi.Părea că tocmai se sculase din pat,lucru probabil adevărat.Cu o jumătate de oră mai devreme,când ieşise el din casă,dormea.Observase cu acest prilej că pătura îi alunecase de pe trup,dar hotărâse,cu înţelepciune,s-o lase unde se afla,pe jos.Mai remarcase şi poziţia în care dormea,încovrigată ca un pisoi.Trecuseră două zile din seara cinei cu fiambre,iar acum,aşa cum stătea Annie cu privirea ridicată spre el,în aşteptare,nu putu evita să observe alte câteva lucruri,inclusiv faptul că pe sub puloverul descheiat n-avea decât cămaşa pe care-o purta zi şi noapte şi sub duş.

-”*Virtutea este propria sa răsplată*?” întrebă,citind cuvintele brodate în ţesătura ce-i acoperea sânii.Annie privi în jos.
-A,da,asta.Înseamnă…
-Ştiu ce-nseamnă.Femeia ridică ochii,înfuntându-i privirea timp de câteva secunde,lucru cu care Chase nu era obişnuit din partea altor oameni.Bărbaţi şi femei deopotrivă,îndeobşte se pierdeau în faţa privirii lui,sau cel puţin aveau bunul-simţ să arate stingheriţi,iar faptul că Annie n-o făcea îi trezi un fior.În sfârşit vorbi,dar în mod tipic pentru ea,ceea ce spuse nu era deloc lucrul pe care
se aşteptase să-l audă în acel moment.
-Nu pot veni şi eu cu tine azi,Chase? îl întrebă.Numai de data asta.
Arătă spre iapa murgă aflată în ţarcul din spatele lor.
-Fire(Foc) şi cu mine suntem deja prietene şi n-am să-ţi stau în drum.
Ceruse aproape zilnic să-l însoţească,dar Chase refuzase categoric,din multiple motive.De astă dată,singurul care-l opri să spună „nu” imediat fu ciobănescul,
Shadow.Câinele se parcase-lângă Annie şi scheuna încetişor,ca pentru a spune că era de partea ei.
-Îmi pare rău,Roşcato,răspunse,în sfârşit,Chase.Azi fac rondul de siguranţă pe ferma Mc-Affrey.Dacă se-ntâmplă ceva,nu ştiu ce-aş face cu tine.
Oţelindu-se împotriva expresiei prăbuşite,Chase sări pe cal,fluieră câinele şi porni.Abia când ajunse la marginea luminişului observă că Shadow nu lipăia pe lângă el.Opri calul şi se răsuci în şa,surprins să-l vadă pe dulăul Border aşezat în continuare lângă Annie.Amândoi păreau un cuplu de personaje dintr-o schiţă de Norman Rockwell.
-Vino,băiete! strigă peste umăr Chase,dar Shadow nu se clinti.Chase îşi dădu pălăria pe ceafă,privindu-i încruntat pe amândoi.Ce-i faci câinelui? răcni el la Annie.Femeia ridică din umeri,ca pentru a spune.„Nimic”.
Chase chemă din nou câinele,de mai multe ori,însă Shadow,rămânea încremenit ca o statuie.Medumerit,Chase întoarse calul şi porni spre buclucaşa pereche,

oprindu-se la vreo şapte metri de ei.
-Cred că Shadow încearcă să spună că formăm o echipă,zise Annie,bătând uşurel câinele ae cap.Dacă-l vrei pe unul din noi,ne iei pe-amândoi.
-Ăsta-i şantaj,murmură Chase,incapabil să-şi ascundă incredulitatea din glas.
Duse automat mâna la şiretul subţire de piele care ţinea biciul legat de dâncul şeii,şi imediat se întrebă ce naiba avea de gând.Nimeni nu dădea cu biciul în personajele Norman Rockwell.Numai dacă-l chema Simon Legree.Îi privi mult timp pe amândoi,dorindu-şi trăsnetul să lovească acolo unde-ar fi adus cele mai mari foloase.Dar cerul nici nu se înnora măcar,şi,în sfârşit,se resemna cu ideea că,probabil,Annie Wells îl avea şi pe Dumnezeu de partea ei.Femeia asta nu lupta cinstit.
-Uf,la dracu cu toate,exclamă el brusc,du-te-năuntru şi pune pe tine nişte haine.Dar dacă se-ntâmplă vreo belea în timpul plimbării ăsteia,ţi-am făcut fundul praştie,domnişorico.Puţin mai târziu,mergeau toţi trei alături,ca o singură familie mare şi fericită.Abia acum îşi aminti Chase de un tablou desăvârşit al lui Norman Rockwell unde mama şi potaia aveau chipurile luminate de-o plăcere tainică,tata părea ursuz şi toţi trei ştiau de ce.Până şi caii păreau să împărtăşească gluma.Chase încercă să se convingă că făcea bine lăsând-o pe Annie să-l însoţească,dar nu era deloc o sarcină uşoară.În cele din urmă,decise că poate merita osteneala s-o tragă după el,dacă asta-i dădea o ocupaţie şi-i lua gândul de la afacerea aia cu seducţia care-o preocupa în ultima vreme.Îi pusese întrebări de căpătâi despre bărbaţi,femei şi sex,niciodată pe ton de flirt,mai mult cu concentrarea intensă a cuiva hotărât să înveţe.
Dar Chase n-avea nevoie să-şi facă griji pentru Annie în acel moment.Era
într-adevăr ocupată.Niciodată nu mai călărise,iar el nu-i dăduse decât câteva instrucţiuni superficiale.Îi spusese să şadă pe cal ca o furculiţă,trupul ei reprezentând coada acesteia,iar picioarele,cei doi dinţi.Cu acest lucru în minte,

Annie îşi dădea toată strădiunţa să imite o ustensilă de bucătărie,dar se simţea ciudat şi stângaci,cu o asemenea namilă mişcându-se sub ea.Parc-ar fi fost o furculiţă de salată înfiptă într-un ditamai biftecul.
Până la urmă,prinse destul de repede şpilul statului pe cai şi curând se legăna comod în şa,plină de-o senzaţie de împlinire,în timp ce savura peisajul.Poalele colinelor din Wyoming se deosebeau enorm de luxurianta pădure tropicală unde vegetaţia era impetuos dezvoltată şi înăbuşitor de deasă.Aici,mesteceni,sălcii şi plopi cu ramuri suple se unduiau graţios în aceleaşi brize care măturau pajiştile înverzite şi răscoleau iarba verde,ca merele,a păşunilor.Totul era atât de măreţ şi însufleţitor! *„S-ar putea să-mi placă aici”*,îşi spuse ea.
Până şi Shadow părea energizat de ziua frumoasă şi însorită.Zburdalnic ca un căţeluş,fugărea fluturi şi alerga împrejurul cailor,lătrând.Annie îl privea din când în când pe Chase,în căutarea vreunui semn că se mai destindea şi el cât de cât.Bărbatul însă rămânea tăcut şi închis în sine,până când Shadow făcu greşeala să-şi înţepe nasul într-un cactus-broască şi sări înapoi cu un schelălăit mirat.
Auzind râsul scăzut şi răguşit al lui Chase,Annie îi aruncă o privire şi-un moment,ochii li se întâlniră.Avu impresia că o străbătea un curent electric,în timp ce Chase îi susţinea privirea.Senzualitatea naturală a zâmbetului său îi tăia respiraţia şi,fără să-şi dea seama de ce făcea,opri calul,privindu-l pe Chase cum se îndepărta pe Appaloosa-ui său cu pălăria *Stetson*,neagră şi prăfuită,dată pe ceafă şi vesta din piele,de căprioară,stând întinsă peste umeri,călare pe uriaşul animal,contura o figură a puterii.Faptul de a-l privi,trezi înlăuntrul lui Annie o senzaţie disperat de stranie.Relaxată și caldă,caldă de să se topească.Chase aruncă o privire peste umăr.
-Vii,domnişorico? Annie simţi un spasm în stomac,ca şi cum Chase ar fi smucit de-un pripon legat de organele ei vitale.Nu fusese sigură că-i plăcea s-o
numească domnişorică,atunci când o făcuse pentru prima oară.

Acum însă începea să-i placă.La vremea-când ajunseră pe păşunea din răsărit a ranch-ului McAffrey,Chase revenise la treburile lui,prevenind-o pe Annie să-şi ţină calul sub control şi poruncindu-i lui Shadow să-nceteze cu zbenguielile.
-Vacile cu coarne lungi pot fi imprevizibile,spuse,arătând spre cireada care păştea în iarba înaltă ale cărei valuri se rostogoleau înaintea lor.N-ar fi bine să le speriem şi să declanşăm o debandadă.
În timp ce călăreau pe lângă zona îngrădită,Annie observă că Chase îşi odihnea,
ca din întâmplare,mâna pe coada biciului,cam la fel cum ar ţine mâna un pistolar pe lângă teacă.În cele din urmă,curiozitatea o făcu să pună o-ntrebare pe care-o avea în minte de când îl întâlnise.
-De ce foloseşti un bici,Chase? E o armă atât de neobişnuită...
-Rezolvă treaba cu mai puţine pagube,explică el,zâmbind misterios.De exemplu,
pot dezarma un om fără să-l omor...sau să dezbrac o femeie fără s-o ating.
Annie îşi opri din nou calul.Se holbă la el uimită,cu vârfurile degetelor tremurându-i uşor,în timp ce trăgea de căpăstru.
-Nu te cred.
-Că aş dezarma un om? îşi struni Chase calul; întorcându-se s-o privească.Sau că pot dezbrăca o femeie?
-Partea asta,femeia.Îl văzuse efectiv dezarmând un om în Costa Brava,aşa că n-o putea pune la îndoială.
-Vrei o demonstraţie?
-Nu!Dar Chase scotea deja de la oblânc harapnicul făcut colac şi-şi îndemna calul de-a latul cărării pe care tocmai o parcurseseră,spre o pajişte neîngrădită,
plină de flori.Annie îl urmă fără tragere de inimă,conştientă că se îndepărtau oarecum de cireadă.Din mers,Chase desfăşură biciul în urma sa,lăsând şfichiul împletit din piele să se târască pe pământ ca o frânghie desprinsă.Dar şarpele de piele netăbăcită nu sună ca o funie,când îl repezi brusc în sus,într-un puternic arc fluid,pocnind în aer.Plesnetul ţiuitor o electriza pe Annie.Era atât de ascuţit şi iritant pentru nervi,încât avu

impresia că se sufoca.Fulger negru,îşi spuse.Putea el pretinde cât voia că obiectul acela ar fi inofensiv,că ei i se părea ucigător de-a dreptul.Cel puţin,putea fi recunoscătoare pentru un lucru.Nu făcea demonstraţia pe pielea ei!Dincolo de Chase şi Appaloosa-ul care sforăia,un petec de margarete sălbatice se legănau în vânt,fâlfâind din delicatele lor petale albe.
Annie privi,cu fascinaţie ezitantă,cum Chase trăgea biciul înapoi.”*Rogu-te,fă*
să-l pună acum la loc”,spuse ea în gând.Când colo,Chase abătu şfichiul într-un nou arc de mişcare cu recul,năucitoare.A doua zvârlitură o uimi şi mai mult decât prima.Biciul se cabra ca o cobră gata să se repeadă,după care fulgeră la
firul ierbii,vâjâind spre ţinte.Cu precizie chirurgicală,reteză net o margaretă,
secţionând tulpina la bază.Annie privi cu uluire mută când Chase sări de pe cal şi culese floarea,revenind apoi la ea.Avea ochii umbroşi şi senzuali,încărcaţi de subtili curenţi erotici.
-Îţi plac florile? o întrebă.Clătină din cap,într-o reacţie instinctivă care n-avea nimic de-a face cu plăcutul sau neplăcutul florilor.Părea doar cel mai înţelept răspuns din împrejurările date.Chase se apropie totuşi de ea,oferindu-i margareta.
-În părul tău o s-arate mai bine decât într-al meu.Annie o luă cu un gest maşinal,
strecurându-şi-o după ureche şi reuşind să surâdă.Orice,numai să nu-l nemulţumească pe omul cu biciul.
-Vrei să descaleci? o întrebă el.Să-ţi mai dezmorţeşti picioarele?
Nu era deloc sigură ce voia să facă,dar ideea de-a sta pe pământ ferm părea întrucâtva mai încurajatoare.
-Te pricepi de minune cu chestia aia,spuse ea cu oarecare întârziere,îngăduindu-i s-o ajute să coboare din şa.Cu biciul,adică.Îşi petrecu piciorul pe deasupra şeii şi lunecă spre pământ,cu faţa la el,înfiorându-se la atingerea mâinilor lui pe talie,când o prinse şi o depuse jos.Hainele li se frecară,Chase ţinând-o astfel un moment,înainte de a-i da drumul.Nu trebuia decât să stea nemişcată şi avea să se găsească mai aproape de

el decât fusese toată săptămâna! Şi exact acolo unde dorise dintotdeauna să se afle.Aşa că stai locului,Annie,îşi spuse.
-Doamne,da cald e azi,nu-i aşa? rosti ea,simţind umezeala de sub guler;fără a ridica privirea,se retrase dintre Chase şi cal,cel mai încins loc din toate.Sunt udă leoarcă,după atâta călărie.Chase îi împrumutase o cămaşă de-a sa de bumbac,intrată la apă după atâția ani de spălaturi,iar Annie o purta pe sub puloverul de cardigan descheiat.Se preocupă să-şi scoată puloverul,înnodându-şi-l în jurul mijlocului,după care îşi făcu vânt cu mâna,aruncându-i lui Chase o privire.
-Nu ţi se pare că-i cald?
O privi tăcut.Sub *Stetson-ul* înclinat,ochii lui jerau negri ca fumul şi vag intrigaţi.Era oare asta privirea lui pentru trecutul-la-fapte? se întrebă,simţind că roşea şi se înfierbânta şi mai tare.De ce Dumnezeu se purta aşa deodată ca o şcolăriţă îndrăgostită? De ce tocmai acum?
-Probabil ar trebui să porţi o pălărie,cu soarele ăsta,răspunse el,scoțându-şi *Stetson-ul* şi răsfirându-şi părul negru,ondulat.O să te arzi,domnişorico.
Îi trânti pe cap pălăria lui,care,dacă n-ar fi fost volumul părului,i s-ar fi lăsat până pe nas.Simţindu-se cam caraghioasă,Annie şi-o potrivi,în timp ce Chase
îngenunchea să-şi ia biciul.
-Ăsta pare că te face să fii cam nervoasă,spuse,în timp ce încolăcea şfichiul de piele.Poa-te-ar trebui să-nveţi cum se foloseşte.
-Nu,mulţumesc.Nu voia să se-atingă de harapnicul ăla.În viaţa ei nu mai fusese atât de sigură de un lucru.Agilitatea lui cu arma o iritase,nici nu-ncăpea-ndoială.Dar nu era numai atât.Simţea o frică aproape instinctivă şi n-ar fi fost surprinsă ca aceasta să aibă legături cu asemănarea dintre aspectul biciului şi reptilele veninoase din pădurea tropicală.Niciodată nu se deprinsese cu ameninţarea unui şarpe de junglă,încolăcit,fie pe pământ,fie în înaltul copacilor.
-Cred că-ţi voi urma sfatul şi-am să-mi dezmorţesc picioarele,spuse ea,cu vocea coborându-i la nivelul scăzut cu

care vorbea în mănăstire.Poftim,pe-asta poţi să ţi-o iei înapoi.Îi dădu pălăria şi întoarse spatele privirii lui întrebătoare, îndepărtându-se pe pajişte.
-Ţi-aş putea arăta cum să pocneşti cât ai zice peşte.
-Nu...Chase tăcu un moment,apoi glasul său răguşit o prinse,mângâietor.
-N-ajută la nimic să fugi de unele,de altele Annie.Te-ajung întotdeauna,într-un fel sau altul.
-Nu fug,replică ea.Merg.Inima-i bătea cu o forţă stranie,ameţitoare,.În timp ce se prefăcea răpită de florile care alcătuiau pe covorul de catifea verde al pajiştei o panoramă în toate culorile curcubeului.
-Ce minunate sunt! exclamă,îndreptându-se spre un pâlc de căldăruşe ce se desfăceau în evantai alături de margarete.
-Annie.Îi strigă numele într-un mod care-o făcu să înlemnească în timp ce îngenunchea să admire florile.
-Ce-i cu tine? întrebă el.
-Nimic...
-Atunci întoarce-te,vorbeşte-mi.Glasul lui trăgea de ea irezistibil,din nou
priponul acela legaţie organele ei vitale.
-Lasă-mă-n pace,îl imploră,încet.Vreau doar să culeg câteva flori.
-Annie...A doua oară nu te mai rog.Mâna începu să-i tremure,în timp ce se încăpățâna să nu-l ia-n seamă,îngenunchind să culeagă floarea.Şi atunci,simţi ceva atingându-i uşurel spatele.Un trosnet întârziat o făcu să se ridice,dreaptă,iar când privi în jos,observă că puloverul îi dispăruse de pe talie.Se răsuci,pentru a-l vedea pe Chase legănând veşmântul.În vârfurile degetelor,cu coada biciului ţinută lejer în mâna dreaptă.
-De ce-ai făcut asta? întrebă ea.
-Ca să-ţi atrag atenţia.Aruncă puloverul peste oblâncul şeii iepei.
-De ăsta ţi-era teamă,Annie? De bici? N-ai nici un motiv.Părea un fel de desperado,cu părul negrit fluturând în vânt şi batista neagră legată larg la gât.

Asimilându-i dintr-o dată înfăţişarea,Annie se pomeni că ochii-i erau atraşi de poziţia lui,cu un picior îndoit şi blugii decoloraţi întinşi strâns peste coapse.
-Cum să n-am motive? replică ea,ducându-şi o mână la talie,unde avusese-puloverul.Biciurile sunt periculoase.Pot răni oamenii.
-Nu biciul ăsta.Ochii lui îi trecură peste sâni,zăbovind un moment acolo.
-Ţi-aş putea descheia fiecare nasture de la cămaşa pe care-o porţi şi n-ai simţi nimic.Annie făcu un pas înapoi,cu gâtlejul contractându-i-se dureros.
-Asta-i o nebunie.N-ai fi-n...
-Uşurel,acum,o întrerupse el,scuturând biciul în altă parte.N-am să-ţi fac nici un rău.Ajunge doar să stai absolut nemişcată.
-Nu! Chase,nu! ţipă ea,în timp ce Chase trăgea coada biciului înapoi.
-Annie! Stai nemişcată!
-O,Doamne!Închise ochii,îngrozită,în timp ce el ridica braţul şi fulgerul negru trosnea în aer,la mare înălţime deasupra capului ei.Începu să tremure,unda de şoc străbătându-i trupul ca sarcina electrică a unui trăsnet.Iar apoi urmă un şuvoi ce suna ca o apă vuindu-i pe la urechi.Exact în clipa când deschise ochii,Chase lovi din nou cu biciul,de astă dată ţintind spre ea,iar Annie simţi o căldură şi o putere mai presus de orice închipuire,când biciul i se încolăci uşor pe mijloc şi o smuci înainte.Un urlet i se înecă în gât.
-Uşurel,Annie.N-ai nimic.Ecoul glasului său răsuna din depărtare,parte a tunetului,în timp ce se apropia de el poticnită,trasă de puterea biciului şi de-o altă înfricoşătoare forţă ce vuia printr-însa ca un vânt de furtună.Priveliştea se înceţoşa,iar ochii negri ai lui Chase îi pătrundeau conştiinţa,singurul lucru pe care-l mai putea vedea în momentul acela.Annie se agăţă de cordonul din piele ca de o funie de salvare,aplecându-se înainte,pe când el continua să tragă.
-Nu te lupta cu biciul,Annie.O să se strângă și mai tare.

Când ajunse lângă el,tremura,pe jumătate îmbătată de torentul de adrenalină ce i se revărsa năvalnic prin organism.Biciul slăbi,lunecând pe jos,şi ar fi lunecat alături de el şi ea,dacă n-o prindea Chase.
-Uite,te-am prins,spuse el,luând-o în braţe.Ține-te de mine.
Se agăţă vlăguită,doar vag conştientă de muşchii încordaţi şi puterea lui masculină şi de conturul longilin al trupului,în timp ce se lipea de el.
Ce mai căldură,îşi spuse,îmbibându-se cu fierbințeala pe care-o emana făptura lui.Ce binecuvântată putere.Ştia că ar fi trebuit să fie supărată,furioasă chiar,că o speriase cu atâta deliberare,dar n-avea energie pentru aşa ceva.
I se supsese ultimul dram de energie din trup.Nu-i mai ramăsese decât o cutremurătoare nevoie de-a fi îmbrăţişată,de-a fi învăluită în braţele lui ocrotitoare.Treptat,deveni conştientă de felul cum îl privea,de bătăile inimii şi respiraţia lui,de muşchii pietroşi ai coapselor şi oasele bazinului său.Dar,mai presus de orice,se desfăta cu felul în care-o cuprindeau braţele lui,unul ţinându-i umerii,celălalt petrecut strâns pe după mijloc.În doar câteva momente,puterea îmbrăţişării lui egalase zdrobitoarea,aparent distrugătoarea putere dinlăuntrul ei,pentru a începe apoi s-o supună.
-Stai cuminte,spuse Chase,mâna lui strângându-i capul la piept şi mângâindu-o pe păr.N-ai păţit nimic,domnişorico.Nimic n-ai simţit,nu-i aşa?
-Nu-mi plac biciurile,murmură Annie,cu un suspin în voce.
Îmi dau seama,iartă-mă că te-am speriat.
-Să te iert? Ridică ochii spre el,dorindu-şi cu fervoare să-şi fi putut aduna cât de cât furia,destul doar cât să-l înjure puţin,vreo câteva cuvinte pe patru litere (Aluzie la cuvintele licenţioase fuck,cock,cunt,piss,shit,fart),răcoritoare pentru suflet.Surorii Maria Innocentia nu i-ar fi plăcut,dar ea se afla la mii de mile distanţă.Câtă vreme Chase,nu.Nu,mai mult ca sigur că nu era atât de departe.
Doamne,prezenţa lui atât de-aproape,atât de senzuală,era pe cale s-o doboare pe Annie.Avea ochii negri precum

cărbunele.Iar trupul îi era minunat de tare la atingere.Şi-atât de-al dracului de mare.Poftim,îl drăcuise.
-Voiam să vezi că n-ai nici un motiv de teamă,explică el.Dar n-ai vrut să stai nemişcată destul timp.Credeam că o mică demonstraţie ar fi cel mai rapid mod de-a te linişti.Annie clătină din cap.
-Data viitoare să nu te mai aprinzi atât de iute pe ideea liniştirii mele,mulţumesc.
Păru amuzat,pe când îi studia expresia.
-Ce vorbeşti,fato? Te-am grăbit,zici? Dacă-mi amintesc corect,data trecută,când am vrut să încetinesc treaba,păreai dezamăgită.
„Data trecută” fusese chiar prima lor întâlnire,îşi dădu Annie seama,probabil momentul când ajunseseră cel mai aproape de-a face efectiv dragoste,în ziua aceea,Chase îi spusese că voia să facă dragoste cu ea.Exact aceste cuvinte le rostise,iar Annie n-avea să-i uite niciodată fiorul aspru din voce,sau căldura gurii peste a ei.
-Păi atunci,poate-ar trebui doar să-i dai înainte...,vocea i se frânse,tremurătoare,
şi să mă grăbeşti...Ochii lui se întunecară,conştienţi în chip fierbinte de înţelesul spuselor ei.
-Nu mă ispiti,miss Annie,o avertiză,cu degetele muşcând-o în carnea şoldului.
S-ar putea să nu-ţi placă ceea ce-o să capeţi.
-O să-mi placă.Promit.Secundele fulgerau pe lângă ei,fiecare cât o eternitate arzătoare,în timp ce Chase continua s-o privească.Îşi arcui mâna spre beregata ei,răsfirând degetele,cu cel mare mângâindu-i linia feţei
-Mă-ntreb dacă ştii ce ceri,şopti el scrâșnit,ridicându-i bărbia.
Annie scoase un mic sunet,când Chase se aplecă s-o sărute.Dar nu era un geamăt,nici măcar un oftat.Imperceptibilul scâncet îi izvorâse drept din suflet şi era dulce şi uşor înfricoşat.
-O să-mi placă,repetă ea în şoaptă,în timp ce buzele lui le-atingeau pe-ale ei.Promit...Aerul se revărsă şuierând din pieptul lui Chase,iar braţele lui se contractară împrejur,lipind cele două trupuri.Annie simţi dintr-o dată că era îndrăgostită

de el,şi era un lucru minunat.Voia să-l atingă,să-şi încâlcească degetele în părul lui şi să-l sărute la rându-i.Dar nu se putea mişca.Vibra prin lăuntrul ei ceva scânteietor de fierbinte şi de un erotism exagerat,făcând-o să tânjească dureros după extazul iubirii lui tari,tari de tot.
Sărutul deveni mai profund,preschimbându-se într-un lucru miraculos.Annie se agăţă de el fără să mai judece,când deodată Chase se desprinse,cu răsuflarea fierbinte pe buzele ei întredeschise.O clipă mai târziu,aceeaşi respiraţie aspră şi arzătoare răsuna lângă urechea ei.
-Annie,ascultă.Auzi? Cai…Vine cineva.Cai? De ce voia s-asculte nişte cai? Ea nu voia altceva decât să fie mai aproape de el.Voia să se arunce la pământ,să-şi sfâșie amândoi hainele şi să facă dragoste.Chiar atunci şi-acolo.
-Annie,fă cum spun eu şi nu pune întrebări.O ţinea la distanţă,brutalitatea lui străpungându-i euforia.
-la-o pe Fire şi ascundeţi-vă sub copaci.Mă auzi? Repede!
Femeia reacţiona automat,îndepărtându-se de el poticnită,cu mâna spre hăţurile iepei.Dar,în imp ce-o trăgea pe Fire de căpăstru,se opri brusc.Nu-i păsa nici de s-ar fi năpustit asupra lor Cei Patru Cavaleri ai Apocalipsului.Trebuia să afle un lucru.
-Chase? spuse,surprinzându-l în timp ce-şi culegea *Stetson-ul* de pe jos.Ai fi putut-o face? Ai fi putut să mă dezbraci cu biciul?
Chase îşi trânti pălăria pe cap şi o bătu să şi-o îndese,cu un licăr în ochii săi negri.
-Sunt eu bun,dar nu chiar în halul ăla.Peste câteva momente,ascunsă după un desiş de stejari uriaşi,Annie privi cum soseau trei călăreţi,cu caii tropotind şi pufnind de efort.Omul din frunte,un bărbat solid,cu mustaţă,îi oferi lui Chase descurajatoarele detalii ale unui nou furt de vite.Annie reuşi să înţeleagă,din conversaţia lor,că era şeful de echipă al fermei McAffrey.
-Au lovit păşunea de nord,spuse şeriful.Se pare că s-a-ntâmplat în timpul nopţii
trecute.Chase puse câteva întrebări succinte,apoi îi spuse omului că aveau să se reîntâlnească pe pășunea din nord.

-Calului meu i-a intrat o piatră-n potcoavă,Explică el.Vin într-un minut.
După ce oamenii de la fermă plecară,Annie ieşi dintre copaci,trăgând-o pe Fire după ea.Expresia gânditoare a lui Chase o vestea că era preocupat de acest ultim atac asupra fermierilor.
-Du-te-napoi la cabană,spuse el,ajutând-o să încalece.Fire cunoaşte drumul,ia câinele cu tine şi staţi acolo până mă-ntorc.Odată călare,Annie luă căpăstrul cu mâini nesigure.
-Când va fi asta?
-Când pun mâna pe ticăloşii vinovaţi de furt.Încep să mă facă să fiu al dracului.
-Te-aş putea ajuta eventual? propuse ea.Am sentimentul că m-aş pricepe destul de bine la urmărirea tipilor ai dracului.
-Annie,cară-te,ripostă el arţăgos,aplicând iepei o palmă.Dacă eram atent la ce-ar fi trebuit să fac,în loc să fiu atent la tine,poate la ora asta i-aş fi avut pe hoţi în mână.Annie întoarse calul şi porni,cu stânjeneala apăsându-i ca o povară grea gândurile.Deşi ştia că din vânarea recompenselor îşi câștiga Chase existenţa,pe moment ideea nu-i prea plăcu.Dacă era rănit? Sau lipsea zile,săptămâni întregi poate? Mai regreta şi bruscheţea cu care fuseseră întrerupţi tocmai când înregistrau asemenea progrese.Şi,dincolo de asta,se întreba ce-avea să facă în lipsa lui.Ridică absentă mâna,atingând floarea pe care şi-o pusese în păr,
margareta culeasă de Chase pentru ea cu biciul.Părea un miracol că stătuse la
locul ei,după atâta tevatură.Un zâmbet îngândurat se ivi pe buze,în timp ce-şi scotea floarea din păr,studiind-o.Zâmbetul se înteţi,pe măsură ce în minte i se contura o idee.Ştia exact ce voia să facă,odată întoarsă la cabană.Doar că nu era sigură dacă avea curaj.

CAPITOLUL 6

-Am s-o fac,spuse printre dinţi Annie,îşi coborî degetul peste careul de geam prăfuit,lăsând o dâră ce făcea copacii din faţa

cabanei lui Chase să pară loviţi de trăsnetul osândei biblice.Până și strălucirea orbitoare a soarelui de dimineaţă, scăldând colinele,era învăluită într-o pâclă cafenie.
-Trebuie s-o fac,continuă ea,întorcându-se de la fereastră pentru a privi priveliştea-deprimantă din jur.Locul ăsta-i mai lugubru decât catacombele medievale.Se învârtise prin mica zonă de locuit a cabanei,uitându-se la pereţii goi şi ferestrele murdare,până nu mai putuse suporta.Chase lipsea de două zile şi,în acest răstimp,încercase să-şi scoată din cap ideea nebunească ce i se
instalase în creier,dar nu mai putea rezista.Câinele începu să latre,când Annie scoase cheile maşinii din cârligul de lângă uşă.
-Îmi pare rău,Shadow,spuse ea.Nu te pot lua cu mine,băiete.
N-ar trebui nici măcar eu însămi să mă duc.Abia când se urcă în *Bronco*,îi trecu prin minte că nu putea merge niciunde,în halu-n care arăta.Chase insistase cu încăpățânare asupra faptului că nu voia să ştie nimeni că avea acasă o femeie chiar dacă nu-i explicase de ce,Annie nu voia să facă nimic,nici măcar din greşeală,care i-ar fi putut pricinui şi alte probleme.Câteva clipe mai târziu,după ce operase câteva modificări de ultim moment asupra propriei înfățişări,reveni la volanul maşinii şi răsuci cheia de contact.Cutia de-viteze scrâșni dureros,când Annie băgă în marşarier şi porni *Bronco-ul* cu spatele.Trecuse o bucată de vreme de când nu mai condusese,dar,din fericire,învăţase pe un schimbător manual,în cazul ei,un jeep militar ruginit care fusese abandonat lângă mănăstire şi reparat chiar de către călugăriţe.
Odată ce Annie înscrise maşina pe drumul spre oraş privi la imaginea reflectată în oglinda retrovizoare.Îşi vârâse părul sub o şepcuţă cu cioc-de-raţă John Deere pe care o găsise într-o debara şi împrumutase o enormă jachetă militară veche,de camuflaj,care-i ascundea cu uşurinţă sânii.Se mai mânjise şi cu puţină funingine din sobă pe bărbie şi obraji,într-o tentativă de a se deghiza.Arăta mai mult a murdărie decât a barbă,dar se-ndoia că ar lua-o cineva din primul moment drept femeie.Cel mai probabil,aveau să creadă că era un tânăr fugar

neîngrijit,căutând de lucru la una dintre sondele de petrol din sudul oraşului,cel puțin,aşa spera.
Nu-i trebui mult timp ca să se deprinsă cu *Ford-ul Bronco* şi,după ce părăsi serpentinele strânse de la poala colinelor pentru iarba auriu-albicioasă a câmpiilor,ajunse pe un tronson de şosea dreaptă,părând nesfârşită şi suprarealistă.Drumul era înconjurat din toate părţile de câmp deschis,formând o panoramă palidă,pâlpâitoare,ce reflecta lumina soarelui ca un iaz-oglindă.
Efectul era de-un hipnotism straniu,iar Annie într-o stare vecină cu transa,când o deşteptă o bruscă izbucnire de pârâituri.Suna ca un radio prins între posturi.
-Vieru-Drumului? chemă un glas bărbătesc,străpungând paraziţii.Eşti acolo,
amice? Dacă da,răspunde.Zgomotul părea să provină din difuzorul unui aparat gen radio,instalat pe consolă.Annie observă un microfon şi-l ridică din furcă,
apăsând nesigură butonul roşu.?
-Pe mine mă chemaţi? întrebă.
-Nu,fii sigură că nu,iubiţico,tărăgăna gros glasul bărbatului.Da-mi convii şi tu.Eu-s Hopa-jong.Care ţi-i toarta?
-Toartă? Asta ce-nseamnă?
La celălalt capăt al firului răsună un pufnet de râs.
-Cucoană,unde-ai fost în ultimu' secol? într-o mănăstire?
Annie dădu din cap,după care îşi aminti că trebuia să vorbească.
-Da,într-o mănăstire am fost.De unde-aţi știut?
-Ei,fir-aş al dracului! chicoti glasul.Ce fel de tablă conduci? Şi cu ce viteză? Annie nu era sigură că ar fi fost bine să dezvăluie denumirea „rablei”,dar privi vitezometrul şi ridică imediat piciorul de pe accelerator,la vederea numărului de mile pe oră cu care se deplasa.
-Obzeşcinci?!fluieră ascuţit omul.Tocmai i-am găsit toarta,iubiţico,eşti Călugăriţa Zburătoare.Cuvintele următoare îi fură înecate într-un val fie electricitate statică,întregul episod lăsând-o pe Annie cam perplexă,dar totuşi zâmbind.Călugărița

Zburătoare? S-ar fi zis că-i plăcea cum sună.Păcat că nu-i putea spune lui Chase.
Painted Pony apăru înaintea ei nu peste mult timp,când coti la o curbă.Toropitul orăşel de crescători de vite,întinzându-se în valea de dedesubt,avea forma unei limbi de pantofi,iar râul scânteietor care-i definea hotarul de nord era mărginit cu sălcii graţioase şi mesteceni albi.Tot fundalul îl ocupau câmpiile albe de salvie,arcuindu-se în sus spre nişte coline negre ca de cerneală,încât Annie nu le putea distinge detaliile nici chiar în lumina soarelui.Vrăjită de această viziune,îşi spuse că frumuseţea văii nu putea fi decât un semn că avusese dreptate să întreprindă această călătorie.
Evită să parcheze pe strada principală,hotărând în schimb să ascundă *Bronco-ul* pe o alee,cu un cvartal mai încolo.Pornind spre centrul oraşului,trecu pe lângă un oficiu poştal ce părea părăsit,la fel ca redacţia ziarului The Painted Pony *Express-Gazette* şi clădirea cu stucaturi fărâmiţate a Casei de Economii şi împrumuturi.Canicula şi nemişcarea aerului deţineau o greutate care-o duse pe Annie cu gândul la siestele de după-amiază care reprezentau în Costa Brava un mod de viaţă.Investigaţii ulterioare dezvăluiră o abundenţă de activităţi înăuntrul altor câtorva stabilimente.Locurile favorite ale bărbaţilor păreau a fi frizeria şi Taverna Stridiei de Preerie,iar peste drum se întrunise un grup de femei,la salonul de cosmetică.Stridie de preerie,medita Annie,în timp ce-şi începea căutarea unui magazin de galanterie.Nu cumva asta era delicatesa locală pe
care-o pomenise Chase? Ce păcat că n-avea timp să guste o mostră! O jumătate de oră mai târziu,ieşea din magazinul universal al oraşului,cu două sacoşe pline de cumpărături.Îşi cheltuise economiile aproape până la ultimul cent,dar o entuziasmau perdelele galbene gata şi perniţele pentru scaune pe care le găsise.Mai cumpărase şi nişte covoare țesute,pentru podeaua cabanei,un serviciu de veselă din ceramică pictată manual în culori vii şi vază mare în care să pună florile de câmp.Sperând să nu se înşele,îşi spuse că,odată ce Chase va fi văzut ce făcuse,avea să-i înţeleagă şi să-i aprecieze

eforturile.Locuia de-atâta timp în cabana aia ca un mormânt,încât nici nu-şi mai dea seama cât era de deprimantă.
Cineva trebuia să-i aducă în viaţă o tuşă de culoare.Trebuia să-i arate cum puteau merge lucrurile,odată ce avea o perspectivă favorabilă şi un strop de inspiraţie.Ultimul popas îl făcu la farmacie.Chase nu avusese în vedere şi necesităţile ei personale când ieşise la cumpărături,deşi nici nu s-ar fi aşteptat la asta din partea lui.Presupunea că majoritatea bărbaţilor nu se gândeau la asemenea lucruri,deşi avea cum s-o ştie cu adevărat.Propriul ei tată a atât de absorbit de bolile tropicale,încât plecase să cerceteze un nou germene al malariei exact în timp ce mama ei o aducea pe lume.Desigur,Sarah Wells fusese şi ea doctoriţă,şi perfect capabilă să se descurce cu situaţia din punct de vedere medical.Dar Annie se întrebase întotdeauna cum de mama ei supravieţuise
emoţional naşterii şi tuturor celorlalte greutăţi.Jungla era un loc îngrozitor,atât frumosă,cât şi cumplită.Era în acelaşi timp seducătoare faţă de simţurile omului şi pervers de neospitalieră faţă de viaţa lui.
Dar nu jungla era aceea care-i ucisese părinţii,îşi reaminti Annie,în timp ce ezita într-unul din culoarele farmaciei,privind gama vastă a medicamentelor moderne.
Nu natura,ci oamenii.Centrele populate din Costa Brava erau focare ale războiului civil şi-ale insurecţiei care în cele din urmă invadase până şi jungla.
Avanpostul părinţilor ei fusese vizitat de guerilleros ce pretindeau asistenţă medicală şi când părinţii ei refuzaseră să-i abandoneze pe indigenas,pacienţii lor indieni,luptătorii de gherilă îi împuşcaseră.Numai cu ajutorul indienilor reunise Annie să scape,refugiindu-se la mănăstire.
Încă o mai încerca groaza la gândul teribilei absurdităţi a întregii situaţii,al aberantei desconsideraţii faţă de viaţa omenească.Îşi adorase ambii părinţi,şi la resimţea cumplit lipsa,chiar şi acum.Dacă o neglijaseră uneori,fusese o neglijare inofensivă,pe care în cele din urmă ajunsese s-o înţeleagă.Se

simţeau chemaţi într-o misiune mai nobilă,salvarea vieţilor,eradicarea bolilor...
-O,scuzaţi-mă! spuse Annie,împiedicându-se,în clipa când un bărbat masiv se înghesui pe lângă ea nerăbdător să ajungă la tejgheaua farmacistului.Impactul o smulse din meditaţie,readucându-i în minte motivul pentru care venise la farmacie.Găsi pe culoarul alăturat raionul de igienă feminină,dar abia când începu să aleagă cele necesare deveni conştientă în ce situaţie se vârâse.Era îmbrăcată ca un tânăr derbedeu.Ce-aveau să spună,văzând-o că se prezenta la casă cu şampon,săpun de faţă şi o cutie de şerveţele sanitare?
întrucât n-avea nevoie urgentă de şerveţele,trecu la celelalte articole.Dar,în timp ce analiza nenumăratele sortimente de şampon,o distrase glasul scăzut al unui bărbat.Îi ajunse la ureche dinapoia umărului drept.
-Am niște probleme cu instalaţiile,dacă ştii ce vreau să zic,şopti acesta.Îmi trebuie un pic de...
-Roto-rooting? propuse un al doilea chicotind.Annie privi în jur,curioasă,şi-l văzu pe omul care se ciocnise de ea sfătuindu-se cu un farmacist,care tocmai îi recomanda o enormă sticlă de lichid albastru-cretos.În profilul clientului exista ceva familiar,dar pe Annie o interesa mai mult laxativul pe care-l avea în vedere.Dacă bea chestia aia,îşi spuse ea,n-avea să-i mai rămână nici o instalaţie.
Omul refuză,de parcă ar fi auzit avertismentul tăcut al lui Annie.Iar apoi,se opri pe acelaşi culoar cu ea,pentru a inspecta câteva soiuri de anti-acide.Annie se pomeni privindu-l cu coada ochiului.Nu părea trecut de vreo treizeci şi cinci de ani,cam tânăr pentru a avea probleme digestive.
-Legumele şi fructele crude v-ar putea ajuta,sugeră,zâmbind când omul se întoarse spre ea.Privirea lui de mirare suspicioasă o făcu să ezite.
-Să m-ajute la ce?
-La instalaţii,răspunse ea calmă,preluându-i eufemismul.Fructele de mângo îndeosebi sunt bune pentru activitatea peristaltică şi lubrifierea sistemului digestiv.Iar

dacă doriţi un purgativ natural,încercaţi zeama de varză,sau rădăcinile de revent.Indică raftul cu o mişcare a capului.
-Vă fac mult mai bine decât chestiile-astea,care omoară bacteriile folositoare,
elimină vitaminele,înfundă pereţii intestinali şi...
-Stai aşa! ridică omul mâinile,copleşit.Mango? Rădăcină de revent?
Annie îl încuraja cu o înclinare a capului.
-Chiar şi scoarţa de copac prinde bine.Din ce se găseşte-n America de Nord,cred că sminichia e cea mai bună.Omul o privi cu fruntea încreţită,ca şi cum ar fi căutat să priceapă atât sfatul,cât şi pe sfătuitor.
-Lasă-mă să mă lămuresc de-un lucru,spuse el,scrutându-i înfăţişarea.Eşti fată,este? Lui Annie i se înmuie inima,coborând privirea spre sine însăşi.Uitase complet cum era îmbrăcată.Hotărî că era mai bine să nu mai continue cu cacealmaua.
-Ar putea fi ăsta secretul nostru? întrebă.N-aş vrea să afle lumea.
Expresia bărbatului dobândi o viaţă a ei proprie,lunecând între nedumerire şi neîncredere şi,în sfârşit,incredulitate.Undeva în mijlocul acestor laborioase activităţi,Annie îşi dădu seama unde-l mai văzuse.Era şeful de echipă de la ferma Mc-Affrey.El şi doi oameni de-ai săi raportaseră furtul de vite în ziua
când ea şi Chase ieşiseră în patrulare.Noroc că n-o văzuse nici unul dintre ei.
-Pot să-ţi vând un pont? întrebă el.
-Vă rog.Eu tocmai v-am vândut unul.
-Dacă vrei să treci drept tip pe-aici,pierde ciocul-de-raţă,fă-ţi rost de-o pălărie de cowboy,nişte cizme,şi-un pic de tutun de mestecat.Pe urmă,dacă-ţi vorbeşte careva,tu doar dă din cap şi scuipă.
-O,vă mulţumesc,spuse Annie.
-Nici o problemă.Îşi duse degetul la *Stetson*,luă o sticlă de licoare albastră-cretoasă şi se duse la comptoar.Annie reveni spre rafturi,alegând un şampon care făgăduia să-i transforme părul într-o splendoare mătăsoasă.Dă din cap şi scuipă.

Pe-asta trebuia s-o ţină minte.

-E un miracol,spuse Annie încet,privind la transformarea ce se produsese în cabana lui Chase,de-a lungul câtorva ore doar.Acum era într-adevăr comoda locuinţă rustică din închipuirile ei,şi căminul pe care nu-l avusese niciodată.
Odată ce se pornise,făcuse curăţenie în duşmănie,ajungând până şi să scoată totul din dulapuri şi să le cureţe pe dinăuntru.Găsise prin dulăpioare şi sertare tot felul de ciudăţenii,inclusiv vârfurile cozilor de câine ale lui Chase din infanteria marină,postere cu delincvenţi urmăriţi de lege,o cursă de şoareci cu arcul netras şi o şopârlă moartă.Şi praf,fireşte.Praf destul de vechi ca să fie preistoric,îşi spuse ea.Mai găsise şi o fotografie giorsuită a lui Chase,Johnny Starhawk şi Geoff Dias în zilele lor de mercenariat.Cei trei sărbătoreau undeva într-un bar,probabil prin vreun port străin,rânjind spre cameră şi închinând paharele.
Arătau tineri,nepăsători şi momentan veseli,cu uniformele lor militare,părul tuns perie şi ochelari negri de aviatori.
Studiind fotografia,Annie se simţi prinsă într-un vârtej al timpului.O readucea brutal înapoi în prima zi când îl văzuse pe Chase,înviind amintiri fulgerătoare ale tânărului erou necugetat care-i salvase viaţa.Nodul din gât i se dilată dureros,când întoarse fotografia şi văzu însemnarea mâzgălită de Chase pe verso: *„Prima misiune-Teheran,Iran -zece prozonieri americani salvaţi.Le-am dat la gioale!”*Trebuia să-şi readucă aminte cu de-a sila să pună fotografia la loc şi să-şi termine treaba,dar chiar şi după aceea imaginile dăinuiră,răscolind o tristeţe ciudat de dulce.Abia la sfârşitul freneticei curăţenii,când se odihni câtva timp,îşi recapătă complet energia.Revitalizată,agăţă perdelele şi legă perniţele pe scaunele din bucătărie.Mai distribui şi covoraşele pe podeaua proaspăt ceruită a living-room-ului,asemeni unor frunze de nufăr pe oglinda unui eleşteu.Iar apoi umplu cu flori de câmp vaza,cafetiefa albastră şi câteva pahare.
Efectul era năucitor.Dacă o cabană putea avea faţă,aceasta ar fi zâmbit.

Singura cameră de care nu se atinsese era dormitorul lui.Se apropiase deja de dezastru pe cât de mult îndrăznea.Fusese însă ispitită.Chiar şi-acum,după ce puse o supă spaniolă cu mirodenii să clocotească pe aragaz,în speranţa că
Chase ar veni poate până la ora cinci,rânduia argumentele împotriva investigării acelui întunecat sanctuar din afara camerei mari.
-Caritate,castitate,pietate-şi intimitate,îşi reaminti,invocând patru dintre cele mai fundamentale principii ale mănăstirii.Probabil nu marcase multe puncte în privinţa primelor trei,dar cel puţin celei din urmă îi putea arăta un strop de respect.O oră mai'târziu,după ce termină de mâncat porţia ei de supă şi spălă vasele,Annie încă mai avea în faţă perspectiva întregii seri.Zăbovind la masa de bucătărie,sorbind din vinul ei de casă,avea impresia că dormitorul cel întunecos dobândea o atracţie aproape irezistibilă.Cu fiecare privire nevinovată într-acolo,
parada de respect faţă de intimitatea lui Chase pierdea tot mai mult teren,până când în sfârşit se transformă într-un joc-cu-frânghia psihologic,în care curiozitatea se opintea la funie şi trăgea respectul peste linia de demarcaţie.
*„Doar o privire",*îşi spuse."*N-am să trec dincolo de prag.*"
Shadow începu să latre când Annie se apropie de uşă,lucru care avu efectul de-a o face şi mai curioasă.Din prag,lucrurile păreau destul de normale.Se găsea acolo obişnuitul talmeş-balmeş de haine și obiecte personale,plus un pat de
alamă ce nu părea mult mai robust decât priciul de campanie unde dormea ea.Exista chiar și o veche şa western,proptită pe-o capră de tăiat lemne,într-un colţ.Dar nimic tainic sau sinistru,în afara faptului că nu se vedeau ferestre,ceea ce părea cam ciudat.Tocmai se întorcea să plece,când îi atrase atenţia o lucire metalică,în colţul îndepărtat al încăperii întunecoase.Nu urma un unghi drept,ca orice colţ normal,iar suprafaţa sa aspră,inegală,avea ceva straniu.Partea aceea a peretelui părea să fie făcută din stâncă masivă.Remarcase,afară,că un colţ al cabanei era lipit de colina granitică dinspre apus,dar nu-i trecuse niciodată prin

minte că s-ar fi putut ca faleza să fie integrată în construcţia casei.
Nu putea distinge decât o uşă ce părea să ducă spre vreun beci subteran de furtună.Luciul metalic care-i furase ochiul aparţinea,pesemne,lacătului. Fascinată,intră în cameră.Shadow,care scheunase tot timpul,izbucni imediat în lătrături.
-Şşşş,Shadow,îl mustră ea.Nu vreau decât s-arunc o privire.
Încercă lacătul şi,spre surprinderea ei,acesta i se deschise în mâini.Fie-i corodase rugina piesele,fie nu fusese încuiat.Indiferent de motiv,părea o invitaţie să cerceteze.Lătratul lui Shadow deveni asurzitor,în timp ce Annie începu să tragă şi să împingă,forțând uşa grea să se deschidă.Chiar dacă reacţia câinelui n-o înspăimântase,întunericul cu miros de mucegai ce-o întâmpină dincolo de uşă avea toate şansele s-o sperie.Tunelul,dacă de-aşa ceva era vorba,părea negru ca smoala,impenetrabil.Se ghemui să-l calmeze pe Shadow,în timp ce încerca să ia o hotărâre.Bunul-simţ o îndemna să pună capăt pe loc investigaţiei,iar câinele părea a fi de acord.Dar,pe măsură ce ochii i se adaptau la întuneric,reuşind să distingă că era o galerie adâncă,pardosită cu pietre,îşi dădea seama că trebuia să afle unde duce.Un moment mai târziu,folosind chibriturile găsite lângă sobă,începu să-şi croiască drum prin ceea ce părea a fi un coridor natural spre o cavernă calcaroasă mai mare.Nu se vedea nici o urmă de folosire recentă a grotei sau altceva care să indice scopul acesteia,iar Annie hotărî să se întoarcă,însă exact în clipa aceea zări un alt tunel,care pornea sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de primul.De astă dată,rezist ispitei.
-Hai înapoi,îi spuse ea lui Shadow.
Scheunatul nervos al câinelui accentua nemişcarea sinistră.În timp ce Annie se întorcea,observă că băţul de chibrit arsese periculos de mult.Flacăra îi frigea pielea,în timp ce moşmondea cu cutia,încercând s-o deschidă.
-Au! ţipă,simţind arsura.Cutia de chibrituri îi scăpă din mână,băţul ars

urmând-o,pentru a cufunda caverna într-un întuneric de cerneală.
Cuprinsă de panică,Annie înghenunche,pipăind orbeşte cu mâinile după chibrituri.Simţea pământul umed şi rece ca gheaţa sub degete şi avu oribilul sentiment că urma să atingă ceva viu,ceva lunecos...
-Shadow? strigă,incapabilă să găsească cutia de chibrituri.Vino-aici,băiatule.
Câinele ar fi putut găsi drumul înapoi.
-Shadow! Unde eşti? Annie bâjbâi cu mâinile prin întuneric.Era ceva în neregulă.În cumplită neregulă.Unde dispăruse câinele?
Domnea o tăcere prea adâncă,iar mirosul umed al pământului mucegăit era de-a dreptul sufocant.
-Shadow!Îi auzi lătratul,dar acesta suna slab,îndepărtat ridicându-se,pentru a porni într-acolo,simţi argila cedându-i sub picioare.Pământul sfărâmicios o scuipă înainte,în nefiinţă.Bătând aerul cu braţele,Annie păşi în gol,rostogolindu-se în jos că o piatră.
-Chase! zbieră ea,răsucindu-se,căzând...

Chase înjură,îşi smulse puşca din teaca de piele,propti patul în umăr şi pompă patru gloanţe în succesiune rapidă.Abia dacă simţea puternicul recul al armei,izbindu-i muşchiul încordat şi osul călit.Când ultimul proiectil îşi atinse ţinta,Chase expiră,lăsând să se reverse din el tensiune şi frustrare în egală măsură.Spulberase dracului toate cele patru cutii de bere goale,de nu mai rămăsese nimic.Se simţea puţin mai bine.Dar numai puţin.
Mai mare ruşinea că n-avusese în cătare un-hoţ de vite,îşi spuse,strunind calul în timp ce-şi băga puşca la loc în teacă.Umbla de trei zile,fără a găsi nici un semn al ticăloşilor ălora ce-i lunecau printre degete.Oricine-or fi fost,reuşiseră încă un număr de dispariţie cu o sută de capete de vaci.
-Pe dracu',hoţi,mormăi Chase.Sunt nişte vrăjitori.
Îşi îndemnă calul spre coline,iar marele Appaloosa necheză şi azvârli din copite,repezindu-se la galop.Chase se aplecă în vânt,lăsând calul să alerge în voie şi savurând şocurile line ale

mişcării ce-i străbăteau tot trupul.Probabil că şi animalul avea tot atâta nevoie ca şi el să-şi descarce energia acumulată,şi puţine lucruri îi plăceau lui Chase mai mult decât goana puternică şi fluidă a unui cal sub el.Goana tropotitoare îl relaxa,dar,în ciuda eforturilor de-a se lăsa pradă ei,de-a găsi o temporară uitare,gândurile-i rămâneau îndreptate spre destinaţie.
Nu şi le putea înfrâna,nu mai mult decât ar fi putut să înfrâneze animalul care pufnea dedesubt.Goneau tot înainte,Chase imaginându-şi cabana spre care se îndrepta şi femeia ce-l aştepta înăuntru.Nu reuşise să-şi mute gândul de la ea nici un moment,în tot timpul călătoriei,întrebându-se dacă avea s-o mai găsească acolo după atâta timp.Iar acum,presimţea că nu.Se prăvălise în viaţa lui într-un mod atât de nebunesc,încât Chase se aştepta pe jumătate să plece absolut la fel de rapid şi imprevizibil.Gândul la dispariţia ei ar fi trebuit să-l umple de-o uşurare profundă,dar acum,pe calea întoarcerii,creştea în el un soi de nerăbdare...o dorinţă,aproape,de-a o revedea.Ştia că ideile de acest soi erau primejdioase,dar,după câte i se părea,cu cât încerca mai vârtos să-şi stăpânească sentimentele faţă de ea,cu atât mai abitir acestea îşi reveneau la loc,elastice ca o ramură de salcie,aşa cum era şi ea.Gândul la Annie îi bâzâise nebuneşte prin cap toată dimineaţa,imagini pe care nu le putea înăbuşi...părul ei roşu,rebel,şi acea mică arcuire stranie din şaua nasului.Din cine ştie ce motiv neinteligibil,i se fixase în minte ideea de-a o săruta în acel loc,atingând cu buzele mărunta aberaţie a trăsăturilor ei cu osatura altminteri armonioasă.Dar cea mai vie,mai chinuitoare imagine,o înfăţişa şiroind de apă în antreul cabanei lui.Aceea aproape că-l distrusese bântuindu-i creierii nopţi de-a rândul.Încă mai avea dureri pe dinăuntru,cu gândul la cămăşuţa aia transparentă,la mâinile lui atingându-i pielea umedă şi cuprinzându-i în căuşul palmelor umflătura moale a sânilor.Chase întâmpină cu un geamăt voluptatea pură care-l năpădise.Coapsele i se strânseră pe greapănul tremurător al lui Smoke,îndemnând calul înainte.

Măcar o dată,voia să meargă cu Annie Wells până la capăt.Fără accese de leşin,fără semnale de alarmă,fără ieşiri bruşte din scenă.
Fără nimic care să-l oprească! Voia s-o apuce şi s-o iubească şi să intre-n ea cât de adânc putea ajunge.Era o pretenţie prea mare pentru un bărbat disperat? Doar o dată să se balanseze în leagănul fertil al şoldurilor ei,cabrându-se ca un armăsar scos din minţi,revărsându-şi sămânţa într-însa iar şi iar,până seca de tot.
Trase brutal de căpăstru,oprind calul cu o smucitură,în clipa când forţa expresivă a gândurilor îi făcu lumină în cap.Se învolbură praful,în timp ce Smoke dansa şi dădea din copite,nerăbdător să fie iarăşi lăsat liber,dar Chase îl ţinea din scurt.
-Dacă există un Dumnezeu în ceruri,spuse el printre dinţi,dacă există cât de cât milă în universul ăsta,atunci Annie Wells nu va mai fi acasă când ajung eu acolo.Soarele privea pe furiş de după culmea colinelor,când Chase intră în luminişul unde stătea cuibărită mica lui cabană.Apropiindu-se,nu văzu nici un semn de viaţă înăuntru,dar era posibil ca Annie să nu se fi sculat încă.Era destul de devreme.Sau primiseră rugăciunile lui răspuns?
Uşa cabanei zbură de perete şi Shadow se repezi afară,în timp ce Chase descăleca.Se aplecă să salute animalul agitat,încercând să-l calmeze în timp ce privea spre uşa deschisă,în căutarea lui Annie.Încă nu se zărea nici urma,lucru care începea să-l nedumerească.După ce linişti puţin câinele înnebunit,se ridică să desfacă chinga şi șaua din spinarea lui Smoke.Avea să închidă calul în ţarc,dându-i apă şi mâncare mai târziu.Deocamdată,voia să intre în casă şi să se lămurească.
-Uşurel Shadow,spuse,când schelălăiturile câinelui deveniră peste măsură de ascuţite.Mă mișc cât pot de repede.Aruncă şaua pe balustrada verandei,după care scoase frâul,lăsându-l să cadă la pământ,în timp ce urca grăbit treptele şi intra în cabană.

-Ce dracu? Se opri în prag ca trăsnit,holbându-se la flori,covoraşe şi perdeluţe...la o podea atât de lustruită,încât îi venea să-şi acopere ochii.O mânie rece îl cuprinse,când îşi dădu seama ce făcuse Annie.Îi transformase locuinţa într-o blestemată de sală mortuară.
-Annie? strigă,întorcându-se spre Shadow.Unde-i femeia asta? Câinele porni spre uşa dormitorului,scâncind,după care reveni lângă Chase.Acesta ezită,ţintuit locului de către un laser de spaimă.Iar apoi îl urmă pe animalul cu ochi rugători.Uşa deschisă a hrubei fu primul lucru pe care-l văzu de cum intră în dormitor.
-O,Doamne,nu,murmură,cu inima bubuindu-i dureros în piept.

CAPITOLUL 7

-Annie! o strigă Chase pe nume,în timp ce despica bezna tunelului cu fasciculul puternic al lanternei sale.Propriu-i glas răsuna cu un ecou tunător,acoperind orice altceva în afara lătrăturilor furioase ale lui Shadow.Aerul acrit al tunelului ardea nările lui Chase la fiecare inhalare,întreţinându-i nervozitatea.Ajunse la cavernă,care părea goală,şi-i mătură circumferinţa cu raza lanternei.Dar,de îndată ce lumina căzu pe pământul de jos,văzu ce se întâmplase.Bulgării de argilă sfărâmată de pe marginea gropii căscate îi confirmau cele mai negre temeri.Căzuse înăuntru.Inima lui Chase lovi dureros pereţii pieptului.
-O,Doamne,Annie,nu...şopti el scrâșnit.În timp ce Chase se apropia de buza gropii,Shadow păru să-şi iasă din minţi şi trebui să facă bate eforturile pentru a-l împiedica să sară înăuntru.Fasciculul lanternei pendula nebuneşte,Chase încercând să-l dirijeze spre adâncurile tenebroase ale unui puţ adânc de aproape şapte metri.Un geamăt slab îi atrase atenţia.Începu să caute sursa şi,când lanterna lumină în sfârşit forma cocârjată a lui Annie,Chase se lăsă să cadă în genunchi,uşurat.Stătea ghemuită într-un colţ al gropii,cu braţele atârnându-i pe lângă trup şi genunchii strânşi la piept.
-Annie? Ai păţit ceva? Femeia se mişcă vlăguită,ca pentru a-şi aduna puterile să se mişte.

-Chase? murmură ea,ridicând capul.Când îl privi,Chase văzu că avea faţa mânjită cu pământ,arătând la fel de jalnic ca în ziua când se rostogolise de pe colină,aterizându-i la picioare.
-Annie,ascultă-mă.Eşti rănită? încercă să vorbească,iar în ochi i se iviră lacrimi.
-Nu,răspunse ea cu voce frântă,aspră.Nici o fractură cred,doar tăieturi şi julituri.
Oh,Chase,unde-ai fost? Mi-era teamă că n-ai să te mai întorci.
Chase avea senzaţia că era pe cale să i se frângă inima-n piept.Nu putea nici măcar să-i răspundă,atât era de zguduit.Trecuse printr-o clipă aproape de panică,crezând-o moartă sau rănită grav.Acum nu mai voia decât s-o scoată clin groapă.Peste câteva momente,o ţinea cu un braţ şi urca scara de frânghie pe care o asigurase cu ţepi metalici.Când ajunse în dormitor,o depuse pe patul lui şi se aşeză alături,dându-i la o parte părul de pe faţă şi ştergând-o de lacrimi cu degetele.Îl inunda o tandreţe care putea foarte bine să fie cel mai puternic sentiment din câte-l încercase vreodată.Era atât de recunoscător că nu păţise nimic grav!
-Se pare că am un anume talent de-a cădea în cap,nu-i aşa? întrebă Annie după un moment,cu ochii ei albaştri,părând şi mai intenşi în mijlocul feţei murdare şi brăzdate de lacrimi.
-Da ricoşezi de minune,replică el,încercând să nu zâmbească.
Surâse ea pentru amândoi,cu puţină răutate.
-Unde duce tunelul ăla mâncător-de-oameni? Şi la ce foloseşte?
-Era aici când am cumpărat casa.După legendele locale,cabana asta a fost cândva ascunzişul unor hoţi de cai.Galeria era calea lor de scăpare,dacă
se-mpuţea treaba,iar puţul avea grijă de orice se încumeta să-i urmărească.Destul de bună momeală,mm? Se pomeni că iar îi venea s-o mângâie pe păr și să-i spună lucruri la care niciodată nu se mai gândise că i le-ar spune unei femei.
Prostioare romantice care ţineau,poate,la idolii filmelor de matineu,dar în gura lui Chase Beaudine ar fi sunat nătânge şi stângace.
-Te-ai înfuriat de ce-am făcut? îl întrebă ea deodată.

-Ce-ai făcut? Părea atât de plină de speranţă,încât Chase știu că n-avea cum să se refere la căderea în groapă.
-Casa,felul cum am aranjat-o.Te-ai supărat?
-Nu...îi venea să verse,florile şi perdelele cu volănaşe erau,probabil,cele două lucruri pe care Chase le ura cel mai mult,după hoţii de vite.Dar nu părea să fie momentul potrivit pentru a i-o spune.Annie îl apucă de mână,strângând-o cu surprinzătoare forţă.
-Vrei să spui că ţi-a plăcut? Vocea-i era înceată,slabă,confidenţială.
-Chiar?
-N-am spus asta.
-Dar nici nu te-ai înfuriat.Ai spus că nu te-ai înfuriat.Chase încuviinţă fără tragere de inimă şi se trase mai înapoi,pe când Annie se ridică în capul caselor,
strâmbându-se şi scoțând mici sunete de durere la adresa evidentelor lovituri de pe trup.
-Acum ce faci? întrebă el,neostenindu-se să-şi ascundă deruta sau răbdarea ce se apropia de mită.Nu-i răspunse imediat,părând să-şi concentreze toată energia asupra eforturilor de a-l ocoli,spre a coborî din pat.
-Vino cu mine,îl chemă,când în sfârşit ajunse pe propriile-i picioare.
-Unde?
-Vreau să-ţi arăt ceva.Chase se ridică,gemând ca omul care-a stat prea mult în şa,îşi scoase vesta de piele,aruncând-o pe pat,şi o urmă,întrebându-se ce naiba mai avea să urmeze.Când ajunse în bucătărie,Annie stătea acolo cu uşile tuturor dulăpioarelor deschise,arătând ca prezentatoarea unei emisi-uni-concurs de la televiziune.
-Am cumpărat nişte vase pentru noi,Chase.Uite.Vârî mâna în dulap,scoase o farfurie din vraf şi i-o arătă.
-Sunt de teracotă smălţuită,pictate cu mâna.Nu-i aşa că-s frumoase?
-Vase? Pentru noi? În timp ce-i repeta cuvintele,anumite posibilităţi tulburătoare începură să i se lămurească în minte.

-De unde-ai luat vasele,Annie? Şi toate celelalte chestii? Precis ai fost în oraş.
Annie puse farfuria la loc pe raft,cu nespusă grijă.
-Am dat şi eu o fugă.Chase îşi simţea neîncrederea începând să se încingă pe la margini.
-Cum ai ajuns acolo? Of,pe toţi dracii! Nu cu *Bronco-ul* meu?!
Îl privi,recunoscându-şi vina,dar nepărând dispusă să-i accepte condamnarea din glas.
-Păi,da...Nu puteam merge prea bine pe jos.
-Ce-ai avut în cap,femeie?
-N-a aflat nimeni cine sunt.M-am deghizat în bărbat.
-A,nemaipomenit! replică Chase,încercând să-şi imagineze spectacolul.O roşcovană travestită la volanul *Bronco-ului* meu.Grozavă privelişte rebuie să fi fost pentru cei din oraş.Annie trase aer în piept,părând că-şi pierde ăbdarea.
-Am ascuns maşina pe-o alee.Nu m-a văzut nimeni la volanul ei.
Chase se răsuci,tot mai incredul cu fiecare noment,pe măsură ce se gândea la ce făcuse femeia asta cu casa şi inima lui.Ca să nu mai vorbim de viaţa lui din ultimele zile.Era o dinamită umană,sfărâmând tot ceea ce considera el
important,doborându-i zidurile fortăreţei.
-Ţi-am spus să nu-ţi bagi nasul în treburile casei,nu ţi-am spus? Ţi-am spus să nu te-amesteci în problemele mele.Ce dracu-ai crezut că făceai?
-N-am vrut decât s-o înveselesc puţin.Credeam că,odată ce-o vei fi văzut,avea să-ţi placă.
-Să-mi placă? se enervă Chase.Nu ştii că nu poţi să te vâri în casele oamenilor şi să le rearanjezi tu viaţa? Da-r-ar dracii-n tine,femeie,n-ai avut nici un drept!
Annie începu să închidă uşile dulăpioarelor,la început încet,apoi din ce în ce mai repede.Când întoarse capul,în ochi îi scânteiau lacrimi.
-Am muncit zi şi noapte să aranjez locul ăsta,iar tu nu apreciezi nimic din ce-am făcut,nu-i aşa? Nu-i aşa?
Vocea ei înceată,rănită,îl sâcâia,dar clătină din cap,refuzând să se lase atras şi mai mult în capcanele ei emoţionale.Se-nfuria din nou şi,la dracu',îi plăcea senzaţia.Era de-o mie de ori mai

bine decât teama pe care i-o strecurase Annie în inimă când o crezuse moartă.Sau ideile alea romantice prosteşti care-i veniseră în dormitor.
-Să apreciez? repetă el rar,încercând să-i urmeze firul gândurilor.
Îmi furi maşina,mergi până-n oraş deghizată,îmi împuţi casa cu flori de nici n-o mai recunosc.Pe urmă,îţi bagi nasu-n dormitorul meu,te-nfigi prin locuri unde
n-ai nici o treabă,şi ca să le pui capac la toate nu lipseşte mult să te omori.Zi că-s o fiară insensibilă,dar nu,aşa ceva nu apreciez.
Annie încercă să-şi calmeze tumultul emoţional ce se învolbura în ea.Avea şi el dreptate,la urma urmei.Făcuse toate lucrurile de care era acuzată.Ba chiar se şi aşteptase ca Chase să se înfurie.Lucrul la care nu se aşteptase erau acele gesturi tandre de după ce-o salvase din groapă,emoţia ce-i întretăia glasul când o întrebase cum se simţea.Dacă n-ar fi fost atât de îngrijorat pentru ea,atât de inexplicabil de blând,atunci poate acum n-ar fi durut-o aşa de tare faptul că detesta tot ceea ce făcuse ea.Dar o durea.Doamne,cât o mai durea!
-Ceea ce vrei cu-adevărat e să scapi de mine,nu? spuse ea,întorcându-i spatele.
Lacrimile care-i ardeau ochii o făceau să se simtă pe cât de proastă şi nepricepută o credea,fără-ndoială,el.
-Să scap de tine? Asta-i o expresie blândă,domnişorico.Dacă te-aş putea zbura de-aici în clipa asta cu un şut în poponeţ,aş face-o fără să clipesc.
-Ei,şi-atunci de ce n-o faci?
-Fiindcă ai o gioarsă de hârtie pe care scrie că eşti nevastă-mea,de-aia.E cel mai spurcat şantaj emoţional pe care l-am întâlnit vreodată.
Lui Annie i se opri respiraţia,cu durerea intensificată de furie,dându-şi seama ce voia să spună.
-Şantaj? zise,răsucindu-se să-l privească,asta crezi tu că fac? Că te şantajez?
-Tu cum îi zici?

Annie se simţea lovită până-n adâncul sufletului.Îl privi neputincioasă,în timp ce ororile ultimilor cinci ani începeau s-o asalteze,străfulgerând atât de vii prin mintea-i neprotejată,încât nici măcar nu încercă să le oprească.Le crezuse îngropate,amintirile acelea chinuitoare,înmormântate sub sălbatica ei nevoie
de-a supravieţui,dar nu făcuseră decât să stea ascunse,să dospească.
-Şantaj? repetă,aproape incapabilă să pronunţe cuvântul.Am intrat în puşcărie din cauza ta!
-Puşcărie? Ce tot vorbeşti? Toate începuseră să se rostogolească din ea neconsolate,ca puroiul dintr-o rană plesnită.Nu se putu opri din a-i spune toate brutalităţile ce i se întâmplaseră după accidentul de maşină,azvârlind spre el amănuntele ca pe nişte pumnale.
-Poliţia secretă m-a găsit fără cunoştinţă,certificatul nostru de căsătorie în geantă.M-au reţinut pentru interogatoriu şi,cum nu le-am putut spune nimic,au încercat să mă facă să cred că tu-ţi scăpaseşi pielea,lăsându-mă pradă morţii.
Au spus că erai agent.M-au acuzat de conspiraţie şi activităţi subversive.
-N-am ştiut! exclamă Chase,cu glasul încordat din cauza şocului.Mi s-a spus că muriseşi.Ce ţi s-a-ntâmplat?
Annie se întoarse din nou în altă parte şi închise ochii,cu rana spintecându-i-se ca o cicatrice veche,întărită.Durerea arzătoare care-o umplea fu în primele momente insuportabilă,învăpăindu-se ca pentru a o opări de vie,după care,din fericire,începu s-o amorţească.
-Nu,n-am murit,spuse ea încetişor.Dar nici n-am trăit.
Îşi şterse cu nodurile degetelor ochii umezi şi simţi blana lui Shadow frecându-i-se de picior.Aceeaşi stare de dureroasă singurătate crescu înlăuntrul ei,în timp ce îngenunchea să mângâie câinele.Voia să-i strângă la piept trupul tremurător şi să plângă până se golea de toate spaimele.Dar nu îndrăznea.Rana era adâncă,
îndeajuns de adâncă pentru a o face să se zdrobească la cea mai mică apăsare.

N-aveau să mai rămână din ea decât cioburi.
-Annie,ce s-a întâmplat? insistă Chase.Îl privi un lung răstimp.În cele din urmă,răspunse:
-Călugăriţele au descoperit că eram vie,în arest.M-au scos de-acolo,dar nu înainte ca poliţia să-şi fi primit porţia sa de carne.Au câteva metode de interogare foarte ingenioase.
-O...Doamne.
-Putea să fie şi mai rău,cred.Au ţinut cont de faptul că-mi pierdusem părinţii de mâna gherilelor și nu eram mult mai mare decât un copil.Aşa că m-au cruţat de unele dintre cele mai dure mijloace de convingere.N-am fost violată,nici
torturată fizic...prea mult.
-Prea mult? Ce ţi-au făcut? În timp ce punea această întrebare,pumnul i se strânse.
-Annie,spune-mi.
-Înfometare şi izolare.Când asta n-a dat rezultate,m-au ameninţat că-mi vor zdrobi toate oasele feţei.Spuneau că aveam să fiu atât de urâtă,încât nimeni să nu mai vrea vreodată să se mai uite la mine a doua oară.Îşi arătă şaua nasului.
-Au început de-aici.Chase clătină din cap,îngrozit.
-Annie,n-am ştiu.Trebuie să mă crezi.Annie se întoarse spre câine,încercând să se adune.
-Te cred,spuse ea,cu oarecare efort;dar,când se ridică,privindu-l,în minte i se formă o întrebare dureroasă.Dacă ştiai,ar fi stat altfel lucrurile?
Ochii lui umbroşi şi ţinuta zveltă,colţuroasă,o readuseră cu gândul spre vremuri mai plăcute,spre un indestructibil moment de curaj,o amintire a speranţei.
Ezitarea lui însă o răni atât de mult,încât îşi mută privirea înainte ca Chase să fi putut răspunde.Nu voia să-i fie răpită ultima iluzie.La şaisprezece ani,pierduse totul,părinţii,identitatea şi pe el.Singurul lucru care-o ţinuse în viaţă de-a lungul coşmarului era visul că se va întoarce după ea.Încă mai dorea să creadă că,dacă ştia,ar fi făcut-o.Nu era gata să lase să moară acest vis.Şi n-avea să-l lase să i-l ucidă.Aşa cum stătea,tremurând în faţa sa,Chase avu un

covârşitor impuls de-a o lua în braţe.Mintea îi era confuză,pieptul crispat de-un conflict lăuntric,dar,în chip straniuvse afla dincolo de efectul unor asemenea griji.Îi putea simţi uluitoarea profunzime a suferinţelor şi începea să înţeleagă că la originea tuturor se afla el.
-Annie,spuse,dorindu-şi din tot sufletul s-o atingă.Când m-am trezit la spital,
mi-au spus că muriseşi.Nu prea aveam de ales,decât să-i cred.Nu-mi puteam aminti nimic din cele întâmplate în acea misiune.Nici acum nu-mi amintesc.
Îl privi,cu ochii,înotându-i în durere şi pupilele contractate cât două gămălii de ac.Până şi explicaţia lui părea să-i trezească spaime.
-Îmi pare rău,continuă Chase.
-Să nu-ţi pară.Acum nu mai poţi face nimic.
-Ba poate că da,îi întinse el mâna.Poate ar fi ceva de făcut…Dar Annie nu-i putea lua mâna.Însuşi acest gând îi provoca un junghi de deznădejde.Era tot eea ce-şi dorise,ocrotirea braţelor lui,căldura trupului,puterea.Acum însă nu-şi putea permite să-i accepte consolarea.Rana memoriei era prea vie.Prea răscolită de un trecut pe care nu-l împărtăşise cu el.Dacă acum i-ar fi cedat,s-ar fi zdrobit toată pe dinăuntru.
-Ce se-ntâmplă? o întrebă,făcând un pas spre ea.
-Nu,Chase…Annie se retrase până lângă tejghea,nevrând să se lase atinsă de el.Buimăcită,îl auzi pe Shadow trecând în faţa ei,protector.Din gâtlejul câinelui reverberă un mârâit gros.Chase ezită,uluit de scena din faţa lui.Femeia se purta ca şi cum ar fi fost înfricoşată de el,de parcă ar fi fost cine ştie ce monstru,iar propriul lui câine părea hotărât s-o apere de el.Îl umplu un fel de tristeţe stranie; tensiunea îl făcu să-şi încleşteze fălcile.Totul era ridicol.Nu voia decât s-o ajute.
-Annie,pentru numele lui.Dumnezeu,vino-aici.Annie clătină din cap.Îşi spusese cândva că,dacă-i mai adresa vreodată aceste cuvinte,avea să-i cedeze.Să-l lase
s-o posede,trup şi suflet,fusese adevărat,atunci…Chase ridică mâinile,derutat,
frustrat.

-Annie…Shadow scheună,răspunzând tonului rugător din glasul lui Chase.
Un ţipăt slab se opri în gâtul ei ca într-o capcană,când ciobănescul Border încercă s-o împingă spre Chase.Cum Annie nu se mişcă,câinele o lăsă în pace şi trecu la stăpânu-său.Se simţea complet abandonată,privindu-l pe Shadow,în timp ce se freca de piciorul lui Chase,pentru a reveni apoi la ea,cu ochii săi căprui şi blânzi nespus de rugători.
Formau o pereche frumoasă,îşi spuse Annie,frapată de imaginea cowboy-ului cel înalt şi a câinelui său cu ochii trişti.Lăsau o impresie extrem de profundă.
-Annie,spuse el încet.Lasă-mă să te ajut.Ea îşi feri ochii,când Chase se apropie.N-avea nici un mijloc de-a se apăra,iar el se opri în faţa ei şi-i cuprinse în braţe trupul rigid.Era un om atât de masiv comparativ cu ea,atât de solid şi sigur,încât apropierea lui îi redefinea precis,durerea,nevoia de tandreţe.Ar fi fost minunat să-şi dea drumul,să se relaxeze în braţele lui,să se rezeme de el.Dar Annie nu-şi putea permite una ca asta.
-Uşurel,Roşcato,spuse Chase,trăgând-o mai aproape,mângâindu-i părul.Uşurel.
Degetele-i erau calde şi uşoare pe părul ei,și fiecare atingere îi trezea un amestec dulce-amărui de bucurie şi tristeţe.Cu oricât de multă disperare dorea să-i reziste,simţi că se înmuia puţin,cedând blândei apăsări.Întrebarea aceea înspăimântătoae însă trebuia să fie pusă din nou.
-Te-ai fi întors la mine? spuse ea dintr-o dată,privindu-l.Dac-ai fi ştiut?
-Chase îi susţinu privirea,ştergându-i uşurel cu degetul o pată de murdărie de pe obraz.
-Da.Dulcea durere a acelui cuvânt,simplu şi unic,o umplu pe Annie.. Cât timp? se întrebă.Cât timp aşteptase să-l audă spunând acest lucru? O podidiră lacrimile,fierbinţi,amare.Era răscolită până-n adâncul sufletului,sfâșiată de-un simţământ ce nu putea fi decât bucurie şi,în acelaşi timp,temându-se să creadă că era adevărat.Dacă nu vorbise serios? Dacă încerca doar s-o ocrotească de noi suferinţe? Conflictul se ascuţea,dar

aşteptase atât timp acest moment,încât acum era neputincioasă să oprească masacrul.
-Îţi mulţumesc c-ai spus-o,abia reuşi ea să rostească.
Chase o trase mai aproape şi,când trupurile li se atinseră,Annie îl simţi străbătut de un mic fior.Reacţia ei fu spontană.Cu toate obiceiurile lui de sowboy dur şi nepăsătoare-i senzualitate,acest unic iz de vulnerabilitate o topi complet.Se înmuie lipită de el,rezemându-şi obrazul de pieptul lui,cu un oftat nervos şi îl cuprinse ezitant în braţe.
Chase închise ochii,bucurându-se de senzaţia,mătăsoasă a părului ei pe obraz şi modul speriat,șovăitor,în care se lăsa să stea rezemată de pieptul lui.Cu excepţia unui ied rătăcit pe care-l salvase cândva,era cea mai vulnerabilă,mai tremurătoare şi dulce făptură pe care-o ţinuse vreodată în brațe.Îi activa toate instinctele protectoare,dar,în acel moment,n-avea să-şi facă griji despre ce-ar fi putut însemna asta.Annie avea nevoie să fie ţinută în braţe.Iar Chase se bucura să fie el acela care-o făcea.După un lung răstimp,se desprinse de el,ca şi cum
n-ar fi putut îndura nici o clipă mai mult o asemenea intimitate.
-Cum arăt? îl întrebă,atingându-şi faţa mânjită de pământ.Ca naiba,probabil.
-Stai să văd.Annie ridică privirea spre el,cu o expresie încă pătrunsă de tristeţe,
în timp ce Chase începea să şteargă una dintre pete.
-Se pare că mereu te tot curăţ,nu-i aşa,domnişorico?
Singurul ei răspuns fu un surâs şi,din cine ştie ce motiv,acesta îi pricinui mai multă plăcere decât şi-ar fi putut imagina.
-Cred că trebuie să se ocupe cineva şi de asta,spuse el.În timp ce continua s-o facă prezentabilă,deveni conştient că Annie respira mai rar.Se simţea în răsuflarea ei o vagă rezonanţă,aproape nisipoasă,şi foarte dulce.Annie Wells era sexy până şi când respira.Şi atunci se întâmplă din nou,întocmai ca data trecută.
O sărută.Fără s-o fi premeditat.Fără a ști măcar că avea s-o facă,îi ridică bărbia şi-şi înclină capul spre faţa ei.Buzele li se atinseră o dată,uşurel,într-un val de gingăşie care-l făcu să i se înnoade stomacul.Iar apoi se retrase o clipă parcă dându-şi

seama ce făcuse.Mintea părea să-i spună că era ultima lui şansă de-a se salva.Iar,în loc să-l salveze,acel moment de ezitare duse cu el prăbuşirea.
Cu capul dat pe spate şi buzele atât de aproape de-ale lui,Annie Wells era fără-ndoială cea mai ispititoare fiinţă pe care avusese vreodată plăcerea
s-o-ntâlnească-n cale.Sau,poate,nefericirea? Respiraţia ei conţinea o nuanţă de surprindere,iar ochii-i erau îngreunaţi şi limpezi de senzualitate,iar gura...
Doamne...
-Ce faci,domnişorico? întrebă Chase cu glas aspru.Ce faci cu mine?
-Nimic,Chase.Nimic.Dar asta pur şi simplu nu era adevărat.Făcea o droaie.
Buzele-i erau despărţite şi umede,cerând să fie sărutate.Sânii-i apăsau pe piept ca două pere,iar coapsele ei se împingeau între-ale lui.Totul la ea,era delicat,lipsit de respiraţie.Iar el,totul era grăbit şi dur.Sau avea să fie,curând.
„*Se vede că m-am pus pe stabilit recorduri cu femeia asta*",îşi spuse,simţind familiarul fulger de căldură sub pântec.Nu-şi amintea să se mai fi xcitat vreodată atât de repede,nici chiar în anii adolescenţei,când nu era nevoie decât de
menţionarea numelui unei fete ca să-l pună pe roate.Dar,de când apăruse Annie în viaţa lui,nici nu se mai punea problema startului.Pistolul încă nu trăsese măcar,iar el se şi repezea înainte.
-Poate n-ar trebui s-o facem,spuse Annie,şoapta acestor cuvinte scăldându-l cu răsuflarea ei caldă.
-Nici un „poate",încuviinţă Chase,dar mâna i se strânse în părul ei şi-i trase
uşurel capul şi mai mult pe spate,expunând pielea albă a gâtului şi delicata bătaie de inimă de la baza acestuia.N-ar trebui,murmură el,lăsându-şi iar gura peste a ei,de astă dată într-un sărut deplin,buzele întâlnindu-li-se într-o apăsare subtilă şi presantă,pe întreaga lor suprafaţă.Un sărut prelungit,până când tot el îl întrerupse.
-Nu trebuie,şopti,îndepărtându-se şi totuşi rămânând aproape.

Pe negândite,îşi strecură mâna în josul spinării ei şi o simţi arcuindu-se în semn de răspuns.Annie îşi feri ochii,dar din piept îi răzbătu un sunet slab,un sunet care-l făcu să se aplece şi s-o sărute din nou,mai tare de astă dată,răspunzând trăsnetului de senzaţii ce-i izbi baza abdomenului.Când se desprinse de ea,răsufla greu.
-N-ar trebui nici măcar să ne-apropiem unul de altul.
Annie dădu din cap,sufocată la rându-i,dar părând sinceră.
-Care din noi se-opreşte primul? întrebă,săgetând cu limba pentru a-şi umezi buzele pe care Chase tocmai i le sărutase.Poate că era doar un reflex inconştient din partea ei.Nu ştia.Nu-i păsa.O mai sărută o dată.„Eu”,îşi spuse,în timp ce intra cu adevărat în posesia gurii ei pătimaşe,penetrându-i buzele întredeschise în căutarea limbii pe care-l lăsase să-o întrezărească,străpungând adânc cu propria lui limbă,sondând,gustând.”*Eu mă voi opri.Zilele astea.Imediat după*
ce-am avut destul sex binefăcător pentru suflet cu femeia asta,cât să intru-n mormânt.”
-Mă opresc eu,spuse,cuprinzând-o în braţe și strângând-o cu putere,într-un val de energie masculină.Las-o-n seama mea.
Prin muşchii deja încordaţi îi palpita o fierbințeală violentă.Sângele-i şiroia prin vene,când întrerupse sărutul pasional şi-i luă faţa în căuşul palmelor,plin de-o nevoie furtunoasă,plin de tandreţe la vederea spaimei din ochii ei.
-Eu mă voi opri Annie,spuse,făcând un efort de a-şi îmblânzi glasul.Dar nu înainte de-a termina cu tine de-a binelea.Nu spunem piua,până nu ne-alegem cu-atâta plăcere câtă putem suporta.Fără pauză,se aplecă şi-şi arcui un braţ pe sub genunchii ei,ridicând-o în aer.Annie i se agăţă de gât,în timp ce el o purta spre patul de campanie.Inima-i bătea să spargă pieptul,iar în josul pântecului simţea o profundă pulsaţie de nerăbdare.Dar,dacă se zguduia toată de dorinţă,în acelaşi timp o şi nedumerea slabul semnal de alarmă pe care-l simţea.Asta voia,doar,nu? Să facă dragoste cu el.Sigur că da,îşi spuse.Era calea pe care plănuise să-l ajute să-şi reamintească,să strângă legătura.Era mai conştientă ca oricând de diferenţa de

greutate dintre ei,când Chase o depuse pe pat şi rămase în picioare alături,
descheindu-şi cămaşa.Era înalt ca un copăcel,şi de-o supleţe minunată,cu
muşchii cei mai încordaţi,cei mai senzuali,reliefându-i-se pretutindeni.Annie simţi o roşeaţă fierbinte de jenă,dându-şi seama cât de explicite îi erau gândurile,
şi observă că se putea gândi la absolut orice în legătură cu Chase Beaudine; era măritată cu el.Dar cum avea să facă dragoste un bărbat robust cu o femeie atât de micuţă,fără s-o strivească? se întrebă ea.Ştia de femei care muriseră la naştere.Ea însăşi fusese martora unor asemenea situaţii,în junglă,însă niciodată nu auzise de vreo femeie ucisă prin contact sexual.
Această posibilitate începea să pară tot mai probabilă,în timp ce Chase se aplecă să-şi scoată cizmele,îndreptându-se apoi la loc şi dezbrăcând cămaşa.Avea umerii laţi,grei de muşchi,Iar-o mână de-a lui făcea cât ale ei amândouă.Dar abia când îşi descheie blugii şi şi-i dădu jos deveni nervoasă cu-adevărat.Nu purta lenjerie,astfel că Annie n-avu timp să se pregătească pentru ceea ce-i era dat să vadă.Şi nici timp să-şi stăpânească exclamaţia de surpriză când i-o văzu.Poate din cauza stării de excitaţie,însă ştiu cu siguranţă ca zilele-i erau numărate când aruncă o privire proporţiilor organului său bărbătesc.Chiar dacă nu murea făcută praf sub greutatea trupului lui Chase,avea să fie neîndoielnic scăpată de orice necazuri după ce termina cu ea,dacă intenţiona să folosească socoteala aia!
Chase o auzi şi ştiu că se cereau oarecari încurajări.Era obişnuit cu nervozitatea femeilor de-a avea relaţii sexuale cu un bărbat supradezvoltat,însă învăţase cum să le alunge grijile.De fapt,majoritatea fuseseră destul de fericite după aceea.
-Cred că nu ne grăbeşte nimeni,nu-i aşa,Roşcato? spuse,trăgându-şi pantalonii la loc,în timp ce se aşeza lângă ea;atinse o şuviţă de păr ce i se rătăcise pe obraz,lăsându-şi apoi mâna să se abată în jos,spre gura ei.De ce n-am începe cu tine?

-Cu mine? Annie îşi atinse gulerul puloverului,dându-şi seama ce-i propunea.
-În regulă,atunci,spuse,după un moment.Hai să-ncepem cu mine.Silindu-şi mâinile să nu tremure,începu să se descheie la pulover,începând intenţionat cu nasturii de jos.Chase îi opri eforturile cu o uşoară atingere.
-Mi-ar plăcea s-o fac eu,dacă nu te deranjează.Annie îşi trase mâinile,
satisfăcându-i cererea cu un oftat încordat şi un fior profund de abandon.Părea o măruntă capitulare,să-l lase s-o descheie la nasturi,dar această perspectivă îi propagă prin trup un tremur de teamă.Sau,poate,de emoţie? Nu mai putea fi sigură.Şi nu putea decât să se întrebe ce-avea să i se întâmple în braţele unui asemenea om.Şi în patul lui.Avea să supravieţuiască experienţei? încă de la naştere trecuse prin încercări pe viaţă şi pe moarte,dar,din cine ştie ce motiv nelămurit,aceasta părea a fi proba focului,ca şi cum toate calvarurile trecute ar fi pregătit-o pentru asta,pentru acest bărbat şi acest moment.Nasturii păreau să se deschidă de la sine sub degetele lungi ale lui Chase şi,înainte de a-şi putea recăpăta respiraţia,el îi deschisese puloverul şi o privea cu nişte ochi atât de negri,încât era dureros să-i privească.Întinzând mâna,îi atinse cu un,deget şnurul cămăşii.Părea să se concentreze intens asupra cuvintelor brodate cu roz ce i se întindeau peste sânii plini,în timp ce-şi vâra două degete pe sub şiret,îl desfăcu,apoi şi le strecură dedesubtul materialului subţire,prin tăietura de la subsuoară.Degetele lui îi mângâiară partea laterală a sânului,făcând-o pe Annie să încremenească.Îi mângâie,aproape absent,cu dosul degetului mare,carnea străbătută de furnicături,studiind proverbul fără a o privi nici un moment.Fiecare contact cu pielea ei trezea senzaţii fierbinţi,dulci şi,oarecum,teribil de ilicite.
Annie icni lăuntric,când Chase îşi scoase mâna de sub cămaşă şi-i cuprinse sânul,preluându-i toată greutatea şi plinătatea în palmă.Îşi arcui mâna mare peste carnea ei delicată,arzând-o prin stavila albă cu roz a cămăşii.Un moment mai târziu,ridică spre ea ochii-i negri.

-Eşti virtuoasă,Annie?
-Aşa...ai vrea să fiu? Degetele lui Chase se mişcau mângâietoare.
-În clipa asta vreau să fii mai aproape de mine.Hai mai în faţă,Annie,ca să-ţi pot atinge şi celălalt sân.Ceva clocotea,se încovriga şi se strângea cu -putere în josul pântecului ei.Era un impuls straniu,minunat,istovitor,mai presus de orice control.Făcu aşa cum îi ceruse.N-avea de ales.Excitaţia o străbătea cu forţa unui curent din adâncurile oceanului.În timp ce se unduia spre el,închise ochii,
simţind că respiraţia îi devenea uşoară şi lipsită de profunzime.Atingerea mâinii lui trimitea pe dinăuntrul ei şocuri voluptoase de-a rostogolul.Sânii-i palpitau,cu sfârcurile tot mai tari,în timp ce Chase o trăgea mai aproape şi-i săruta gura.
Fu un sărut lent,leneş,dar dorurile ce se acumulau în adâncurile făpturii lui Annie erau oricum numai leneşe nu.Se topea toată pe dinăuntru.Murea să facă dragoste cu el,indiferent cât de mătăhălos era.Îl dorea la nebunie.
Chase se retrase,dându-i drumul.Mâinile i se aşezară pe gulerul puloverului ei ca şi cum ar fi vrut să-l scoată.Dar Annie i se arcui spre buze,refuzând să renunţe la gura lui,în timp ce el începea să-i scoată hainele.Niciodată,niciodată nu se mai simţise astfel.Era intoxicată de senzaţiile ce se scurgeau printr-însa,îmbătată de ardoare.Nu putea suporta să se despartă de el nici pentru-o clipă.Avea nevoie de mâinile,de gura lui.Un geamăt i se opri în gât,când Chase întrerupse şirul sărutărilor şi începu să-i tragă în sus cămaşa.
-Ştiu că pe-asta nu ţi-o scoţi niciodată,spuse el.Dar te vreau goală când fac dragoste cu tine.Annie ştia în chip vag că acea cămaşă era ultimul ei bastion de apărare,singura protecţie rămasă împotriva sentimentelor care o copleşeau,
înlăturarea ei avea s-o despoaie de orice urmă de raţiune şi rezistenţă.Ştia asta,dar cunoaşterea nu-i ajută la nimic când Chase îi ceru să ridice braţele.
-Nu pot.Îşi simţea braţele prea grele ca să le mişte,dar făcu,se vede,aşa cum dorea el,căci după un moment cămaşa dispăru,iar Chase îi luă iarăşi sânii în mâini.Simţi laţul dorinţei

strângându-se înlăuntrul ei.O încătuşa tăios şi gingaş şi totuşi prin toate celelalte părţi,trupul ei nu mai avea nici o vlagă,topindu-se cu totul.Se simţea ca şi cum ar fi pătruns-o o febră tropicală,arzându-i pielea cu dogoarea ei şi aruncând-o pe-o spirală a dulcei şi totalei uitări.
Mâinile lui i se aflau pe talie,iar în clipa următoare îi ridica şoldurile,pentru a-i scoate blugii.Annie gemu,când Chase o trase în jos pe pat,desfăcându-i picioarele.Şi apoi,dintr-o dată,era deasupra ei,ochii săi negri sfredelindu-i gândurile năuce şi ameţite,iar între coapse simţea o apăsare nefamiliară.
Chase trebui să înfrunte câțiva demoni în timp ce privea făptura goală ce zăcea sub el.Era o femeie-copil,de-o lascivitate inocentă,suficient de abandonată pentru a-i ruina oricărui bărbat intenţiile,oricât de bune.Ar fi putut uşor să se poarte cu ea dur şi posesiv.Pe toţi dracii,voia să fie dur şi posesiv.Era potent,
palpita din întreaga lui fiinţă.Toate impulsurile îl îndemnau să nu arate nici o milă,dar ştia că plăcerea avea să vină din a-i dărui ei însăşi plăcere,iar Annie Wells era strâmtă.Dorea să-i provoace toate splendidele senzaţii de care se ştia în stare,iar asta însemna să încetinească mearsul lucrurilor până la un pas de melc.Odată ce-i deschidea cu mângâieri coapsele şi se amplasa între ele,se legănă uşurel înainte,petrecându-şi mâinile pe sub şoldurile ei şi ridicând-o,în timp ce-i apăsa partea cea mai delicată şi mai dulce a trupului.Annie îşi aruncă braţele pe după gâtul lui,înfigându-i unghiile în spinare,în timp ce-o penetra,
croindu-şi încet drum într-însa cu vârful membrului,tatonând şi împingând,
pătrunzând puţin câte puţin.Chase închise ochii,sub voluptatea încleştată,
captivată,ce inunda totul.Acum ştia ce însemna să fii o maşină puternică,cu frânele puse,o locomotivă pufăind la vale.Era un iad,s-o ia încet cu o femeie însetată.Un iad grandios.În afara zbaterilor ei insistente,se mai adânci cu câțiva centimetri şi simţi o strânsoare care-l făcu să se oprească.La început crezu că muşchii ei îl ţineau pe loc,dar,pe măsură ce sonda mai

adânc,ştiu ca era altceva,o barieră fizică.Conştiinţa faptului se contura la început încet,iar apoi şocul îl zgudui dintr-o dată.Nu făcuse dragoste cu el în trecut.N-o făcuse cu nimeni.Niciodată! Îl izbi un impact de dorinţă sexuală,întărind ca oţelul acea parte a făpturii lui care pulsa înlăuntrul lui Annie.Îi venea să spună,ei,la naiba cu toate,să terminăm ce-am început.Şi trupul său dorea această satisfacţie,indiferent de consecinţe.Dar,chiar şi în acea stare de nevoie şi confuzie,ştia că miza era prea mare.Nu se punea numai problema virginităţii ei,deşi fie şi numai atâta lucru ar fi fost de-ajuns ca să-l oprească.Era vorba de ceea ce-avea să-nsemne pentru ea acest act,ştiind că i se întâmpla pentru prima oară.
-Annie,rosti el,cuprinzându-i faţa cu palmele,într-o încercare de-a o face să-l asculte.De ce m-ai lăsat să cred...Annie,de ce nu mi-ai spus adevărul?
Îl privi cu ochii mari,uimită.
-Ce?
-Că n-ai fost niciodată cu un bărbat.Annie îşi feri ochii,dar nu îndeajuns de repede pentru a-şi ascunde emoţiile furtunoase care i-i bântuiau: dragoste şi dor,
vinovăţie şi deznădejde.
-Ce mai contează asta acum,Chase? Sunt aici şi vreau să fiu cu tine.
-Annie,pentru numele lui Dumnezeu,eşti fecioară!Îl apucă de mâini,cu o notă de disperare în voce.
-Ce importanţă are că n-am făcut efectiv dragoste? Ne-am căsătorit.Am rostit jurămintele.Chase îi studie faţa înroşită,cu o expresie de nevoie urgentă,junghiul de dor din ochi,şi ştiu că trebuia să suspende imediat procedurile.Dacă mai rămânea acolo înăuntru preţ de încă o bătaie de inimă,avea să facă dragoste cu ea.Complet,total,pătimaş,în toate felurile,cât de adânc putea ajunge.Şi n-avea să se oprească la trup,ştia bine.N-avea să fie satisfăcut fără a o avea pe toată,până la cea mai mică bătaie a inimii,până la ultimul oftat din suflet.
Îi atinse faţa,străpuns de regret,în timp ce se retrăgea din trupul ei.Annie tresări,însă nu făcu nici o încercare să-l oprească.Genunchii li se ciocniră,Chase dându-i ocol,într-o

stângăcie chinuitoare,dar nu vorbi nici unul dintre ei.Un moment mai târziu,stătea aşezat pe marginea patului,cu spatele spre ea,
întrebându-se ce naiba să facă.Annie sparse tăcerea.
-Da,spuse ea,atingându-l pe umăr cu vârfurile degetelor reci.Sunt fecioară,
Chase.Niciodată n-am mai făcut dragoste.Dar ăsta nu-i lucru rău,nu-i aşa? Nimeni nu m-a atins vreodată,de când m-ai atins tu...
Nimeni nu m-a atins vreodată,de când m-ai...
Isuse Christoase,spuse în sinea sa Chase,ce dracu' se-ntâmpla? îşi rezemă capul în mâini,conştient în mod dureros de pulsaţiile ce-i chinuiau trupul.Şi de bătăile grele ale inimii.Într-un fel sau altul,Annie Wells avea să fie pieirea lui.Simţise asta din momentul când o avusese prima oară înaintea ochilor,iar acum totul se adeverea.Nu exista decât o singură cale de rezolvare a problemei.Trebuia să scape de ea.Să iasă din casă.Şi să iasă imediat.

CAPITOLUL 8

-A trăi,spuse Annie cu un oftat,e ca şi cum ai linge mierea de pe un spin.Mu era sigură de unde auzise acest proverb anume,probabil nu la mănăstire,dar niciodată nu fusese mai conştientă de sensul lui.Chiar dacă mierea era atât de bună pe cât ţi-o închipuiseşi când îţi lăsa gura apă după ea,întotdeauna exista şi spinul...Chase o părăsise.Plecase cu două nopţi în urmă,imediat după dezastruoasa lor încercare de a face dragoste.Îşi împachetase hainele,
echipamentele şi pornise la volanul *Bronco-ului,*fără să-i spună încotro se ducea,sau când avea să se-ntoarcă.
Propriul ei sentiment de culpabilitate o împiedicase pe Annie să rostească un singur cuvânt de a-l opri.Îl indusese în eroare,asta nu se putea contesta,dar n-o făcuse cu răutate.Tot timpul nutrise nebuneasca speranţă că,la vremea când aveau să facă dragoste,va ţine la ea destul de mult pentru ca virginitatea sa să nu mai conteze,îşi închipuise chiar că un

bărbat ar putea fi măgulit de faptul că o femeie îl aşteptase toată viaţa.Dar nu Chase.El numai că nu fugise gol în noapte,zbierând.Annie simţi ghiontul unui nas umed,şi-şi petrecu braţul împrejurul câinelui care şedea solemn alături.În ultimele zile,Shadow ajunsese sprijinul ei.Conversaţiile sale unilaterale cu câinele deveniseră discursuri lungi,înflăcărate,despre capcanele încercărilor de-a intra în comunicare cu un bărbat care nu dorea să se comunice cu el.Nu-i trecea prin minte că s-ar putea simţi deplasată ţinându-i cuvântări atât de îndelungate unui animal.Acel indigenas din pădurea tropicală crezuse dintotdeauna în existenţa spiritelor animale,iar Annie oricum n-avea pe nimeni altcineva cu care să vorbească.
Îi mărturisise până şi cel mai secret vis al ei,cei asupra căruia se temea mereu să stăruie prea mult,de teamă că nu se va mai adeveri niciodată.Numai în momentele de maximă singurătate,când avea nevoie de ceva care s-o susţină,îşi îngăduia să fantazeze despre momentul când Chase avea să-şi dea în sfârşit seama că ţinea la ea.
-Deci,care-i răspunsul? întrebă,masând ceafa câinelui,ca şi cum mângâierea adusă lui ar fi însemnat şi pentru ea puţină consolare.Este oare misiunea asta a mea o cauză pierdută?
Shadow o învrednici cu una dintre privirile lui melancolice,iar Annie,îmbrăţișându-l,avu senzaţia că i se înfipsese un os în gât.
Părea să-i confirme lucrul pe care-l ştia deja.Chase dorea ca ea să dispară din viaţa lui,şi nu putea face nimic pentru a-l determina să se răzgândească.Toate încercările de a se apropia de el îl împinseseră şi mai departe.
Deşi nu-i stătea în fire să se recunoască învinsă,asprimile vieţii ei din Costa Brava o învăţaseră multe lecţii în arta supravieţuirii.Ştia că sosea un timp când trebuia să renunţi la lucrurile pe care nu le puteai controla.Agăţându-te de ceea ce era fără speranţă,nu făceai decât să amplifici suferinţa tuturor celor implicaţi.
Îi venise oare şi ei vremea? Se ridică să intre în cabană,cu o tristeţe inexprimabilă,înăuntru,strânse puţinele lucruri pe care

şi le adusese cu ea,încercând să decidă ce-avea să facă dacă pleca.
Privind în jur,la bucătăria pentru care se trudise atât de greu s-o-nveselească,îşi aminti nespus de viu modul cum o luase Chase în braţe,felul lui de-a o săruta.Nu era imun faţă de ea din punct de vedere fizic.Iar dacă emoţia din ochii lui nu era dor,tot sufocat de intensă rămânea.Văzuse acolo pasiune,nevoie,tandreţe.Chase se zguduise,chiar,când ea îşi rezemase capul de pieptul lui.
-Astea nu erau reacţiile unui om care nu ţine la cineva,reflectă ea cu voce tare.
Semnificaţia acestor cuvinte n-o frapa decât peste un moment,pe când străbătea holul spre baie,să-şi ia articolele de toaletă.Se opri brusc la uşa băii,înţelegerea încă trăgând de ea,îndemnând-o spre o stare conştientă care,când în sfârşit se stabiliza,o lăsă uşor năucită.Poate că exact aici era problema.Ţinea la ea.Numai că nu dorea acest lucru.Se lupta cu propriile-i sentimente.Iar daca intensitatea reacţiilor lui era cumva o indicaţie asupra profunzimii acestor sentimente…poate că ţinea la ea chiar foarte mult.
Pulsul i-o luă la galop.Nu,îşi spuse pe dată,temându-se de tumultul ce creştea înlăuntrul ei.Acest mod de-a gândi era absurd,o prefigurare a împlinirilor dorinţelor,cel mult.Nu făcea decât sa invite asupra ei şi mai multă suferinţă.
Încercă să-şi astâmpere ritmul haotic al gândurilor,dar,propulsate de animaţia inimii,acestea îngrămădeau exemplu peste exemplu în sprijinul nebuneştii concluzii.Felul cum insistase că grăbeau lucrurile,felul cum ieşise valvârtej când ea se dezbrăca,furia mocnită când o surprinsese ieşind de la duş.Toate începeau să se limpezească precum obloanele deschizându-se într-o dimineaţă strălucitoare.Tot mai mult din comportamentul arbitrar al lui Chase căpăta sens,
pe măsură ce-l analiza în lumina noii ei revelaţii.Părea chiar posibil tocmai din acest motiv să fi fugit Nu putea face faţă forţei propriilor lui sentimente.

În clipa când o lovi următoarea bombă,aruncă în braţ în faţă,rezemându-se de tocul uşii,ca să nu cadă.Maică Precistă,să fie cu putinţă? Exista vreo şansă,fie şi cea mai măruntă,să se fi îndrăgostit de ea? Chase Beaudine îndrăgostit? Când o face plopu' pere,îşi spuse.Descrise însă o întoarcere completă în hol şi rămase cu ochii holbaţi spre fereastra din faţă a cabanei,vrăjită de lumina argintie a lunii ce şiroia prin geamul scânteietor de curat.Dacă tot ceea ce făcuse Chase pentru a dovedi că nu ţinea la ea nu reuşise să dovedească decât că de fapt ţinea? Dacă toată furia şi negaţiile acelea,tot arţagul lui,erau manifestarea unui conflict interior? Dacă astfel stăteau lucrurile şi dacă purtarea lui nesuferită reprezenta vreo indicaţie asupra sentimentelor sale reale,atunci omul era mai mult ca sigur îndrăgostit.Cu pasiune.Poate chiar la nebunie.
Annie merse până la uşa din faţă şi o deschise violent,privind prin întuneric spre drumul care i-l răpise.Nu voia să insiste prea mult,pe moment,supra recentelor ei descoperiri.Erau prea noi,prea fragile.Şi totuşi,o atacaseră cu atâta forţă,încât voia să creadă că i le inspirase o călăuză divină.Se părea că revelaţiile reprezentau prin ele însele un semn.Căutase un răspuns,şi îi fusese ferit.
Dacă avea dreptate şi,cu fiecare respiraţie,se simţea tot mai convinsă că avea,atunci ceea ce-i rămânea acum de făcut era să găsească o cale de-a i le explica pe toate lui Chase.Trebuia să-l ajute să înţeleagă ceea ce ea însăşi tocmai începea să înţeleagă.

-Te-ai căptuşit c-o gripă de Wyoming,colega?
Chase îi adresă barmanului o înclinare a capului care-i exprima succint starea de spirit.Da,se căptuşise c-o gripă de Wyoming,care prin partea locului se mai numea şi mahmureală; avea nevoie de puţin tratament de-o sută de grade şi voia să-l bea de unul singur.
-Se-arată că ţi-ar prinde bine niţel suc de tarantulă(Tarantula = păianjen tropical mare şi păros),spuse barmanul,chicotind.Păcat ca n-am nici un strop.

Chase îl privi încruntat,iar omul îi turnă repede un Jack Daniel's dublu şi i-l împinse peste tejghea.Whisky-ul arse beregata lui Chase ca un aruncător de flăcări,aprinzându-i un cuptor aprig în stomac.Un moment mai târziu,dogoarea albăstruie a alcoolului îi amorţise durerile din frunte,ba chiar îi şi dezgheţă puţin inima împietrită.
O femeie-de-bar cu părul arămiu lunecă pâna lângă el,rezemându-şi bărbia în palmă şi încreţind nasul.Dacă ăsta se voia un zâmbet,mai avea nevoie de ceva practică,îşi spuse Chase.Dar nu făcu nimic ca s-o încurajeze.Venise la *Stridia de preerie* să scape de femei şi de stilul lor băgăreţ.
Dădu pe gât restul de băutură şi împinse paharul de-o cinzeacă înapoi spre barman,să i-l umble din nou.Femeile.Îşi băgau nasu-n maşinile bărbaţilor şi le împopoţonau casele.Invadau intimitatea omului,îi aruncau gândurile-n dezordine le furau afecţiunea câinelui.O femeie nu era-n stare să lase viaţa,aşa cum o găsea.Trebuia să se-ncurce-n echilibrul firesc al lucrurilor.
-Femeile creează o nouă specie pe cale de dispariţie,spuse el,îndreptându-şi spre paţachina de-alături sumbra prezicere.Bărbaţii.
-Mă scuzaţi? Chase se concentra asupra noului rând de whisky,ignorând atât
femeia,cât şi busculada care tocmai izbucnise lângă intrarea barului.
-Ia uite-acolo,murmură femeia,arătând spre foiala pe care Chase încerca să n-o ia-n seamă.Ruşine să le fie,se iau de băieţandru-ăla drăgălaş.Fac prinsoare că el n-are-o atitudine aşa de nesimţită faţă de femei.Chase se răsuci să privească,mai mult ca să scape de gura individei decât fiindcă l-ar fi interesat.Agitaţia trecuse de centrul încăperii,unde o jumătate de duzină de acari dintr-o fermă îl înconjuraseră pe noul-sosit.Chase îl-privi pe tânărul în chestiune,observându-i *Stetson-ul* mai mare cu vreo două numere şi jacheta de doc.Era un puşti costeliv,
mânjit de noroi pe toată faţa sa imberbă şi mestecând tutun cu toată gura.

-Eşti destul de mare ca să intri-ntr-un bai,copilu'? întrebă unul dintre văcari,
bătând cu degetul în pălăria băiatului.Băiatul dădu din cap,mestecă zdravăn tutunul şi scuipă un cocoloş de zeamă de ploşniţe.Materia cafenie ateriza cu un plescăit impresionant pe podeaua presărată cu rumeguş.Un murmur de aprobare străbătu încăperea.Iar puştiul continua să mestece viguros.
-Cam mică velocitatea,pustiu',îl provocă un al doilea cowboy.Sus miza,dacă poţi,şi ia dă-n zbor ăl cocoloş.Puştiul dădu din nou din cap şi scoase un sunet dezgustător,schimonosindu-şi faţa şi scuipând din răsputeri.De astă dată,sucul țâșni resfirat,dar tot reuşi să întreacă de-un cot primul scuipat.Urmă un nou murmur admirativ şi cineva de la bar propuse chiar să-i ofere puştiului o
bere.Dar văcarii nu erau satisfăcuţi.
-Nu-i rău pentru un mucos,mârâi unui dintre ei.Da' pustiu n-are ţintă deloc.
Femeia-de-bar se undui graţios spre cercul bar baţilor,fâlfâindu-şi spre puşti genele false.
-Fac prinsoare că poţi trage drept,când poţi,spuse ea,măsurându-l fugar cu privirea.Este,cowboy? Puştiul dădu din cap,pălind uşor.
-Nu i-ai răspuns la-ntrebare domnişoarei,băiete,spuse văcarul,fulgerându-şi ortacii cu un rânjet plin de răutate.Dracu' să mă ia dacă pişpirica ăsta nu-i şi nepoliticos.
-Pe pariu că po' să-l azvârl mai departe decât poa' el să scuipe,se lăudă altul,la să-i aruncăm de-aicea curu' ăla slăbănog.Văcarii începură să se strângă în jurul băiatului,când cineva de la bar răcni:
-Ia staţi aşa,fraţilor! Mai întâi,întrebaţi-l pe puşti dacă-i băiat sau fată! Saloon-ul se însufleţi de fluierături şi batjocuri,tributul „fată” era insulta supremă pentru un cow-boy cu aere de mare bărbat.Acum avea să iasă cu bătaie,îşi spuse Chase,devenind tot mai curios,îl recunoscu pe văcarul din fruntea cetei ca fiind cel pe care-l prinsese „reparând” garduri.Iar mustăciosul solid de la bar era şeful de fermă al fermei McAffrey.Bea dintr-un pahar de lichid albastru-

cretos,care-i albise parţial vârfurile mustăţilor.Dar pe Chase îl interesa mult mai mult puştiul,care începea să i se pară ciudat de familiar.
Se răsuci complet,rezemat de bar cu spinarea şi coatele,studiind scena.Băiatul trudea feroce din gură,pregătindu-se ca un jucător la serviciu,în sfârşit,îşi drese gâtlejul ca toţi dracii şi expulza un proiectil negricios ce părea hotărât să iasă din teren.Problema însă era că avea un obstacol în cale.Cocoloşul umed şi scârbos îl nimeri pe „reparatorul-de-garduri” de-aproape,lovindu-i cămara comandată prin poştă,cu un fleşcăit greţos.Stropi de suc de tutun țâșniră care-ncotro,stropindu-i pe alţi câțiva oameni din cerc.
-Măi,răhăţel de şopârlă,spuse cel murdărit,înşfăcându-l pe puşti de reverul hainei.Alt individ vârî mâna în cizmă după o armă,dar,înainte de-a putea scoate cuţitul,răsună un pocnet asurzitor şi lama îi zbură din mână.Omul dezarmat se răsuci pe călcâie,uimit.În acelaşi timp,întregul bar se întoarse să-l privească pe Chase Beaudine.Acesta tocmai îşi trăgea înapoi şfichiul de piele neargăsită al harapnicului,cu o expresie de calm şi calcul infernal în ochi.
-Acum,că am lămurit problema,le spuse el văcarilor,aş aprecia dacă v-aţi da mai înapoi,băieţi.Prefer să tratez cu „pişpirică” ăsta în felul meu.
-Ce treabă ai tu,Beaudine? întrebă unul dintre cowboy,cu ţigara bâțâindu-se pe buza cărnoasă de jos.Biciul fulgeră într-o lovitură joasă care reteză în două ţigara individului,la nici un deget depărtare de gură.
-Am de reglat un cont cu puştiul,spuse Chase.Are cineva de comentat?
Tot localul se cufundă în tăcere,iar Chase smuci biciul înapoi şi plesni din el pentru o ultimă oară,înfăşurându-l pe după mijlocul băiatului.Acesta se înverzise la faţă,părând complet ameţit.Înfipse călcâiele în podea,nevrând să se urnească din loc dacă-i stătea în putinţă,lucru pentru care nu l-ar fi condamnat nimeni,în situaţia de faţă.Dar Beaudine era de altă părere.Îl trase pe puşti înainte,cu o smucitură a mâinii.Chase nu făcu nici o încercare de-a se purta blând,în timp ce trăgea

spre el băiatul prins în undiţă,care căuta să se opună.De cum îl aduse destul de aproape,îi înhaţă haina şi-l trase până-n faţa lui,lăsând biciul să se descolăcească şi să cadă.
-Sper că ai un motiv al dracu de serios pentru acrobaţia asta,domnişorico,scrâșni el printre dinţi.Fiindcă nu-mi face deloc plăcere Gura lui Annie era atât de plină de tutun mestecat,încât cuvintele ieşiră mai mult ca un bolborosit.
-Po' hă eh'plic,îngăimă ea.
-Pe toţi dracii că da,replică Chase,privind prin sală şi cântărindu-şi şansele de a părăsi localul,fără scandal.Dar nu aici.Uşa din dos a saloon-ului era cea mai apropiată ieşire,dând într-o alee.
-Pe-acolo,spuse el,strângându-şi biciul,în timp ce o împingea pe Annie spre uşă.
Toţi ochii injectaţi din bar îi priviră cum ieşeau.Şeful de la ferma McAffrey părea deosebit de interesat în privinţa lui Annie.
-Jur că l-am mai văzut pe puştiul ăsta,spuse el.În farmacia lui Vern Sweetwater.
Dacă ăla-i bărbat,eu-s regina din Saaba.Matracuca de la bar nu se lăsă nici ea mai prejos.
-Ei,nu-i de mirare că pe Chase Beaudine îl lasă rece muierile roşcovane cu sâni dubli.Îi plac chestiile mai sucite.
-Haide,o chemă Chase pe Annie,odată ajunşi pe alee.Maşina-i în faţă,parcată-n stradă.
-Pot să mă descotorosesc de tutunul ăsta? strigă Annie,în timp ce-o trăgea după el în fugă.pe alee.Mi se-ntoarce stomacul pe dos.
-Ar trebui-să ţi se-ntoarcă stomacul pe dos după fiasco-ul de-adineaori,răspunse el pe-un ton atât de scăzut,încât nu era mult mai mult decât un mârâit.Scuipă gogoloiu' şi nu te opri,ordonă.Vreau să dispari de-aici până nu le vine ideea turmei ăleia de yahooi(Antropoizi degeneraţi,din volumul IV al „Călătoriilor lui Gulliver”,de Jonathan Swift) să te facă mascota lor.
Annie îi urmă sfatul din toată inima,făgăduin-du-şi să se spele pe dinţi şi să-şi clătească gura cam de-o sută de ori,începând

din primul minut după întoarcerea la cabană.Pentru moment,intenţiona să îndeplinească fără cârnire poruncile lui Chase.Probabil era destul de scos din sărite ca s-o omoare cu mâna lui,dar deocamdată părea preocupat să scape amândoi din situaţia jenantă iar ea dorea acelaşi lucru.
-Dar am venit în oraş călare pe Fire,îi spuse ea lui Chase,în timp ce ajungeau lângă *Bronco*,respirând amândoi greu.Am legat-o lângă magazinul de nutreţuri.
Chase descuie portiera maşinii şi-i făcu semn lui Annie să se-aşeze pe scaunul din dreapta.
-Nici o problemă,e magazinul lui Tom O'-Malley.O să se-ocupe el de ea,până mă-ntorc în oraş s-o iau.Abia când se aflau pe drum,îndreptându-se spre ieşirea din oraş,dezlănţui Chase întrebările pe care şi le stăpânise cu un efort evident.
-Lămureşte-mă şi pe mine,Roşcato,spuse,cu glas scăzut,primejdios de stăpânit.
Chiar sunt curios ce motive-ai avut să-mi strici petrecerea intimă.
Lui Annie nu i se părea momentul potrivit de a-i spune că îi înţelegea toată comportarea aiurită,şi că,de fapt,era îndrăgostit de ea la nebunie,aşa că-i oferi în schimb alte câteva motive,de-a căror realitate îşi dădu seama chiar în momentul când le rostea:
-Eram îngrijorată din pricina ta şi...şi voiam să-mi cer iertare că te-am lăsat să
crezi că făcuserăm dra...
-Nu-mi mai aminti,o întrerupse el brutal; o măsură cu privirea,îngustându-şi ochii a neîncredere chinuită,pe măsură ce-i observa înfăţişarea.Ce rol ţi-ai pus în gând să joci,pentru numele lui Dumnezeu?
Buzele îi tresăriră pe când pronunţa această întrebare,dar cuvintele-i sunau ca nişte mârâieli.
-M-am gândit...speram să trec drept un vagabond.Dar cred că n-am reuşit mm? Îşi scoase *Steteon-ul*,scuturându-şi părul.
-Ascultă,sunt sigură că majoritatea oamenilor de acolo n-au prins comentariul cum c-aş fi băiat sau fată.Şi chiar dacă l-au reţinut,n-a făcut decât să le sporească deruta.

-Derută? Le-ai scurtcircuitat toate bateriile.Acum probabil trag la sorţi dacă Chase Beaudine preferă fete travestite sau băieţi adolescenţi.
Apăsă pe accelerator şi depăşi un trailer cu cai.Mărirea bruscă a vitezei îi aminti cât de furios era pe ea.Suficient de furios ca să provoace vreo catastrofă,îşi spuse,ceea ce însemna că era mai bine să respire adânc şi să încetinească.
Posibilitatea de-a fi căsătorit cu Annie era destul de supărătoare.N-avea chef să facă ocnă pentru a-i fi rupt gâtul ăla slăbănog.
În timp ce-şi continua drumul,se simţi tentat să continue cu interogarea.Ardea de curiozitate să-i pună câteva întrebări,ca de pildă,de unde găsise obrăznicia să facă lucrurile pe care le făcea.Şi cine naiba o învăţase să mestece tutun.Dar ceea ce dorea cu adevărat era să vâre-n sufletul lui Annie Wells frica de Dumnezeu.
Voia să smulgă de la ea nişte remuşcări de bună-credinţă pentru toate necazurile pe care i le pricinuise,şi le dorea cu tot,cu recunoşteri înlăcrimate ale vinovăţiei şi rugăminţi de iertare.În momentul acela,ar fi simţit cea mai neagră,dar cea mai mare plăcere,s-o vadă cerşindu-i mila.Şi,cu un asemenea foc arzându-l pe dinăuntru,n-avea încredere în sine că şi-ar păstra mintea limpede,dacă Annie îi dădea un răspuns greşit.Numai unul.Mai mult nu-i trebuia.
„Condu acolo,cowboy”,se îndemnă Chase pe sine.Tot mai neliniştită,Annie se pătrundea de tăcerea lui încordată.Îi era groază să iniţieze orice conversaţie,dar mai era şi profund curioasă să ştie la ce se gândea,şi dacă avea în minte ceva înfricoşător,ca de pildă o răsplată.Mânia lui furtunoasă o ducea cu gândul la discursurile Surorii Maria Innocentia asupra negării de sine,mortificării şi pătimirii.Annie nu înţelesese niciodată pe deplin cum se înscria mortificarea în experienţa religioasă,dar începea s-o înţeleagă în privinţa relaţiilor dintre bărbaţi şi femei.Ea şi Chase păreau destinaţi să se mortifice şi să se umilească unul pe altul.
-Ce te gândeşti să faci? îl întrebă,străduindu-se să nu-l privească.

-Cu tine? încă nu ştiu.Şi până nu mă hotărăsc,aş sugera să nu-mi dai tu vreo idee.Sunt pe jumătate tentat să te leg şi să te-ncui în hambar,ca să nu te mai bagi singură în vreo belea.Nu,sunt complet tentat.
Annie trase aer în piept şi-şi ţinu respiraţia,neîngăduindu-şi să se mişte,în vreme ce inima îi tresărea într-un spasm dureros.
-Ba n-ai s-o faci,spuse ea,cu vocea abia auzită.Ştia că Chase o privea,dar puţin îi păsa.Suferise toate maltratările posibile,în închisoare.N-avea să-l lase,nici pe el,nici pe altcineva,s-o mai lege sau s-o închidă.Nicăieri.Niciodată.Când în sfârşit găsi curajul de-a vorbi,glasul îi era tensionat şi tremurător.
-Dac-am greşit cu ceva,cel puţin a fost cu bune intenţii.Niciodată n-am vrut să-ţi fac vreun râu,numai să te ajut.Şi niciodată n-am vrut să te supăr.Speram să îmbunătăţesc puţin condiţiile noastre de viaţă,să aduc un strop de fericire.
Chase revenise cu atenţia spre drum,ca şi cum n-ar fi vrut să-i vadă emoţiile sau să se lase afectat de ele.
-Ei bine,fă-mi o favoare,spuse,cu o undă de implorare în glasul său aspru.Nu te mai lupta pentru fericirea mea.Mă faci să mă simt mizerabil.
Staţia radio izbucni în păcăneli,făcând-o pe Annie să tresară.
-Călugăriţa Zburătoare? chemă un glas bărbătesc.Eşti pe fază,fato? Aicea-i Hopalong,favoritul tău dintre războinicii şoselelor.Chase privi microfonul,
nedumerit.
-Cred că pe mine mă caută,spuse Annie.Întinse mâna spre microfon,dar Chase fu mai rapid.Mâna lui uriaşă acoperi microfonul,în timp ce-o privea pe Annie.
Oricine l-ar fi văzut,ar fi jurat că tocmai i se pusese diagnosticul unei boli incurabile,boala aceea fiind chiar ea.
Glasul lui Hopalong sparse tăcerea,ameninţătoare:
-Încă mai arzi asfaltul,puicuţă?
Chase luă microfonul,privindu-l,cu fălcile flexându-i-se ca şi cum ar fi fost gata să-l mănânce.În sfârşit apăsă pe buton şi vorbi:
-Călugăriţei Zburătoare i s-au retezat aripile.Pentru totdeauna.

Annie ştiu,după ferocitatea cu care agăţă microfonul la loc şi băgă *Ford-ul* într-o viteză inferioară,că tocmai îi sunase ceasul.Chase Beaudine avea s-o jupoaie de vie în,momentul sosirii la cabană.Fie asta,fie mureau amândoi datorită
neglijenţei cu care conducea.Închise ochii şi se rugă să se-ntâmple o minune.
Drumul până la cabana lui Chase fu cel mai lung din viaţa lui Annie.În maşină domnea o atmosferă explozivă.Chase tăcea încontinuu,iar Annie îşi ţinea mintea ocupată repetând felul cum avea să sară din maşină,dacă aceasta se îndrepta spre vreo râpă.Când în sfârşit ajunseră în faţa casei şi Chase opri motorul,Annie mulţumi în gând că i se răspunsese la rugăciuni.Chase sări din *Bronco*,lăsând-o acolo să se acomodeze cu situaţia.Annie hotărî să aştepte un timp,până se mai răcoreau.Curând însă,în timp ce cobora din maşină,văzu cu surprindere o
duzină de călăreţi galopând dinspre colinele învecinate.Se îndreptau direct către cabană,iar lumina lunii făcea să sclipească o insignă argintie de pe pieptul celui din frunte.Câțiva câini de vânătoare alergau înaintea cailor.Ropotul copitelor îi făcu pe Chase să iasă din cabană,îndreptându-se spre *Bronco.*
-Pare o poteră,spuse el,făcându-i lui Annie semn să rămână în maşină şi să
se-ascundă.Luă luşca de pe bancheta din spate,aşteptând ca oamenii să se apropie,cu caii gâfâind şi fornăind.
-Sus în şa,Beaudine,strigă unul dintre ei.Fugim după o pasăre scăpată din colivie.
-Cine e? îi întrebă Chase pe şeriful comitatului,cel cu insigna,din fruntea grupului.Majoritatea celorlalţi oameni din poteră erau fie ajutoar legale,fie fermieri şi membri ai Asociaţiei locale ,Crescătorilor de Vite.Chase recunoscu câțiva dintre aceştia,inclusiv pe şeful de echipă de la ranch McAffrey.
-Jack Ghinion,răspunse şeriful,liniştindu-și cu o uşoară palmă,calul care se agita pe loc.Nu ştiu cum dracu-a făcut-o,da a evadat din mașina de patrulare a unui ajutor de-al meu.Omul

fusese chemat la un caz de spargere,în timp ce-l ducea pe Jack la tribunal.Când a ajuns înapoi la maşina,deţinutul dispăruse.
-Se pare că lui Jack Ghinion i s-a schimbat norocul.Glasul lui Chase era impregnat de ironie,la gândul vremurilor când el însuşi îl urmărise şi-l prinsese pe Jack.Hoţul de vite avea reputaţia de-a fi pe cât de timp,pe-atât de incorijibil.
-Aveţi idee încotro a luat-o?
Omul legii îşi dădu *Stetson-ul* pe ceafa şi se scarpină pe frunte.
-I-am pierdut urma pe la Big Wash Canyon.Se pare că se-ndreaptă către graniţa statului,poate cu gândul să treacă în Canada,prin Montana.Mi-am spus că s-ar putea să-ţi convină să intri-n afacerea asta,de vreme ce tu l-ai adus ultimul
la-nchisoare.Lui Chase nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să se-alăture urmăririi.În sfârşit,un lucru pe care-l înţelegea:să călărească pe urmele răufăcătorilor.Mirosul înţepător al pielii cailor nervoşi şi harnaşamentelor asudate și se infiltra prin toate simţurile.Dar urmăririle durau adesea zile întregi,
şi n-o putea lăsa pe Annie singură atâta timp.Ca să nu mai spună şi ce-ar fi făcut infernala lui musafiră atâtea zile,fără nici o treabă! Nimeni n-avea să mai fie în siguranţă în tot comitatul.
-Îmi pare rău,de data asta,nu,îi răspunse el şerifului.
Am câteva treburi de care-i nevoie să mă ocup.Da' n-aveţi nevoie de mine,
dulăilor.Puneţi oricum mâna pe el.
-Cum vrei,spuse omul legii,făcându-le semn oamenilor săi.Dar o să pierzi distracţia.Să mergem!În timp ce toţi doisprezece porneau,Chase îi urmări cu privirea,i-ar fi plăcut să-i însoţească,dar nu era vorba numai de asta.Nu se putea abţine să nu-şi spună că era ceva în neregulă la strategia pe care i-o schiţaseră.
În cabina maşinii,Annie aşteptă ca zgomotul copitelor să se îndepărteze,înainte de-a înălţa capul.
-S-au dus?
-De mult,răspunse Chase.Ieşi.Pe când Annie se târî spre uşa dinspre el,Chase i-o deschise,oferindu-i apoi mâna pentru a o ajuta să coboare.Vedea însă,după expresia îndepărtată din ochii lui,că-i stătea mintea la altele.

-Ce este? îl întrebă.
-Nu ştiu.Am aşa,o senzaţie,că Jack i-a tras în piept pe-ăştia.Ultima oară când
i-am luat urma,l-am găsit tupilat în şandramaua unei mine vechi.Am sentimentul ciudat că tot acolo s-a dus.
-De ce-ar face asta?
-Aş vrea să ştiu şi eu.Clatină din cap.
-N-n,e doar o presimţire...doar dacă nu cumva are ceva îngropat acolo.
-Presimţirile sunt importante,comentă Annie Poate-ar fi bine să controlezi.
-Şi să te las aici? Singură? N-aş prea crede,domnişorico.
Annie simţi un mic fior de uşurare auzind tonul aproape afectuos pe care i se adresase.Ei,poate că afectuos era un termen prea optimist,dar cel puţin nu mai părea furibund.
-Dacă te îngrijorează într-adevăr să mă laşi aici,se rezolvă uşor.Poţi să mă iei cu tine.Cum Chase îi aruncă o privire piezişă,se grăbi să adauge:
-Dar numai dacă eşti de părere că-i important să-l predai din nou pe Jack Ghinion justiţiei.Ştiu că tu eşti cel care l-a băgat în închisoare şi te irită faptul că a evadat,mai ales când ai presimţirea asta despre locul unde e.O privi sceptic.
-Să te iau cu mine?
-Numai ca să nu-ţi faci griji unde sunt şi ce fac N-am să mă amestec,desigur.Voi sta complet la o parte din drumul tău.Nici măcar n-am să-ţi vorbesc,dacă nu vrei.Nici o vorbă.Îşi scoase pălăria şi-şi trecu o mână prin părul negru,cugetând adânc şi părând că procesele cerebrale îi pricinuiau mari chinuri.În sfârşit,se răsuci şi porni spre ţarc.
-Chase? Unde te duci?
-Să înşeuez caii.Ia-ţi din spatele maşinii un sac de dormit şi aruncă o grămadă
destulă de mâncare şi provizii ca să ne ţină pe-amândoi câteva zile.
Annie închise ochii şi rosti o scurtă rugăciune de mulţumire.”Asta e”,îşi spuse.”*Minunea pe care-am cerut-o.”*

CAPITOLUL 9

O boltă maiestuoasă de stejari albaştri se arcuiau în noaptea statului Wyoming,
acoperind puzderia de stele şi filtrând lumina palidă a lunii printre braţele lor înfrunzite.Acolo unde copacii se îndeseau,efectul consta într-un întuneric adânc,
îmblânzit doar de vagi nuanţe de indigo.
După o oră de călărie,Chase îngăduise seninătăţii nocturne să-şi exercite vraja,
temperându-şi puţin starea de spirit.Încă nu era sigur că luase hotărârea cea justă,aducând-o pe Annie cu el,dar prefera astfel decât să-şi facă griji întrebându-se cu ce se ocupa de una singură.Nu voia s-o ştie neprotejată în cabană,cu un evadat liber prin preajmă.Exista oricând posibilitatea ca Jack Ghinion să se hotărască să-i facă o vizită omului care-l zvârlise după gratii.
Vântul se înteţi uşor,iscând un freamăt slab al copacilor.Legănat de sunetele murmurate,Chase se pomeni întrebându-se cum o ducea Annie în urma lui.
Tăcuse de la începutul călătoriei.Aruncă o privire peste umăr.
-Te simţi bine,acolo?
-Da,răspunse ea,parcă surprinsă că o întrebase.Mi-e bine.Un zâmbet i se furişă peste expresia serioasă.Chase îşi dădu seama cât de nedeprinsă era ca el să-i arate vreun soi de consideraţie.Era necesar al dracului de puţin pentru a-i face plăcere unei persoane care nu avea nimic de pierdut,îşi spuse el.Iar apoi observă că gândea în platitudini,întocmai ca ea.Un moment mai târziu,ceva anume îl îndemnă să privească din nou în urmă şi,cu acest prilej,percepu străfulgerarea ca prin oglindă a imaginii unei alte femei,mai tânără,aproape o fetiţă,cu ochii dilataţi de groază şi gura schimonosită în urlet.Viziunea dispăru înainte de-a fi putut desluşi și alte detalii,dar Chase ştia cine fusese.Annie Wells,la vârsta de şaisprezece ani.Se chinui s-o aducă înapoi,să-şi amintească orice,cât de puţin,dar mintea sa îl readuse brutal în prezent,la fel de necruţător pe cât îl aruncase în trecut.Cu ameţitoare bruscheţe,se pomeni privind o femeie călare,Annie Wells cea

pe care o cunoştea acum.Lumina lunii îi juca prin păr; noaptea arunca umbre peste trăsăturile ei,dar putea să-i distingă deruta din ochi,în timp ce-şi îndemna calul înainte.
-S-a-ntâmplat ceva? îl întrebă,apropiindu-se de el.
-Nu,aveam doar impresia că mi-am amintit ceva.
-În legătură cu mine?
Nerăbdarea din voce îl îmboldea,însă se simţea neliniştit de ceea ce văzuse şi nu voia ca ea să-l iscodească şi mai mult.
-Nu,era altceva...altcineva...
-Aha.O lume-ntreagă de dezamăgire se simţea în acel unic cuvânt rănit.Annie îşi lăsă calul să rămână din nou în urmă,iar Chase trebui să-şi readucă aminte cu
de-a sila să tacă.Nevoia de a-i explica,de a o consola în vreun fel,era mai
puternică decât ar fi fost dispus să recunoască.În timp ce-şi continuau drumul,între ei se lăsă din nou tăcerea,accentuată de ocazionalele ţipete sinistru ale unei haite de coioţi în depărtare.
Mai trecu o jumătate de oră,până să ajungă la destinaţie.Chase legă caii într-un desiş de plopi,din apropiere,lăsându-l pe Shadow să-i păzeau că,în timp ce el se instala pe un dâmb deasupra barăcii de la intrarea în mină.Locul ales avea o perspectivă perfectă asupra construcţiei dărăpănate şi suficiente formaţiuni de stâncă pentru a-i apăra pe el şi Annie de vânturi şi ploi.
Baraca minei părea pustie,dar presimţirea lui Chase despre Jack deveni şi mai intensă,când se rezemă de sacul de dormit făcut sul,pentru a începe primul schimb de veghe.Întinsă pe sacul ei,la câțiva paşi distanţă,Annie privea spre cerul de cerneală plin cu stele licăritoare.
Era atât de neobişnuit de tăcută pentru firea ei,încât Chase se pomeni privind-o din când în când,de fiecare dată îi sporea curiozitatea în legătură cu amintirea tinerei fete îngrozite.Foştii săi camarazi nu fuseseră în stare să-i spună nimic
despre incident,ei nefiind de faţă când o găsise,Annie era singura care cunoştea detaliile.Îşi rezemă o mână pe

coapsă,simţind prin materialul gros al blugilor încreţiturile cicatricei de la rana de cuţit.
-Vorbeşte-mi despre Costa Brava,spuse el calm.Se întoarse să-l privească.
-Ce vrei să ştii?
-Unde te-am găsit.Cum m-am ales cu rana asta...Totul.Annie se ridică în şezut,
rezemându-se pe brațele ce-i deveniseră dintr-o dată slabe şi tremurătoare.Îi spusese cea mai mare parte a poveştii în acea primă zi la cabană,dar fusese prea speriată și disperată să-l convingă cine era.El rezistase tuturor afirmaţiilor ei
de-atunci.Acum părea gata să asculte.
-Aş fi moartă acum,dacă nu erai tu,recunoscu.
Se strădui să-şi păstreze vocea fermă în timp ce-i povestea cum fusese atacată mănăstirea,bombardată de către insurgentes.Ea se ascunsese în capelă,iar un rebel o descoperise şi ridicase puşca s-o ucidă.Omul o avea în cătare,când deodată arma ucigaşă îi fusese smulsă din mâini de către biciul lui Chase.
-Atunci el a scos un cuţit,explică în continuare Annie,descriind sălbatica luptă ce
sfârşise cu insurgentul mort şi Chase înjunghiat.Din fericire,era rănit la picior,iar Annie cunoştea destulă medicină pentru a-i aplica un garou grosolan şi a opri hemoragia.Chase o opri brusc,cu fruntea ridată datorită concentrării,pentru a continua el,începând din punctul unde rămăsese ea.Relată orele petrecute pe drum,spre un alt sat,ca să-l găsească pe preot.De-acum însă infecţia se instalase deja.
-Îmi supura piciorul,spuse,privind-o,în aşteptarea unei confirmări.Era umflat,
purulent...
-Îţi aminteşti,deci? Aerul se rostogoli afara din pieptul lui Annie,aşteptându-i cu nerăbdare răspunsul.
-Nu ştiu cât de mult îmi amintesc efectiv şi cât de mult se combină cu ceea ce mi-ai spus tu deja,dar am senzaţia că e un lucru pe care l-am trăit într-adevăr.Şi viziunile pe care le-am avut,tot amintiri trebuie să fie.

-Îţi aminteşti cum s-a instalat febra? Delirul? Dacă-şi amintea asta,atunci sigur avea să-şi aducă aminte cum trebuia să-l ţină ea în braţe pentru a-i potoli tremurul convulsiv.Avea să-şi aducă aminte că-i salvase viaţa? Chase clătină încet din cap:
-Nu...nu ştiu.O cuprinse dezamăgirea.*Nu-i nimic,*îşi spuse,îşi aminteşte unele părţi.Cu timpul,îi va reveni totul în minte.Chase ridică privirea,tot încruntat,
concentrat.
-Mi-ai spus despre restul poveştii,ceremonia de căsătorie,accidentul de maşină,
în timp ce ne îndreptam spre frontieră.Ştiu că te-au scos călugăriţele din închisoare şi ţi-au oferit sanctuar.Dar nu mi-ai spus cum ai ieşit până la urmă din ţară.
-Şi asta a fost tot opera călugăriţelor.Au încercat să găsească o cale de-a mă ajuta să-mi dovedesc cetăţenia,dar devenise prea periculos.Ţara se afla permanent la limita războiului civil.Consulatul era sub asediu,iar străinii,în special americanii,riscau mult.Surorile însă erau pline de resurse.M-au ascuns în bena unui camion care exporta cacao,unul dintre principalele produse de export ale ţării.Izbuti să schiţeze un zâmbet.
-A fost un coşmar.Între poliţia secretă,gherilă şi gărzile de frontieră,aproape
c-am fost descoperită,în mai multe rânduri.Dar,în fine,iată-mă aici.
-Şi aici te afli,încuviinţă el încet.Probabil c-ai trecut printr-un fel de iad.
Tăcu un moment,apoi umerii i se zguduiră într-un hohot de râs autoironie:
-Şi eu,care credeam c-am avut o copilărie grea.
Annie fu surprinsă de nuanţa amară din cuvintele lui.
-Cred că avem cu toţii,nu? într-un fel sau altul.Nu-i uşor să creşti mare.
Îşi aminti unele dintre remarcile lui Chase despre tatăl lui.Delira,atunci când le rostise,iar Annie presupusese că avea coşmaruri provocate de febră,dar acum nu mai era atât de sigură.

-Tatăl tău a fost alcoolic,aşa-i?
Chase îşi fixă ochii spre intrarea în mină,ca şi cum ar fi cugetat cât de înţelept era să trezească nişte fantome vechi.Annie rămase tăcută,hotărâtă ca de data asta să-i respecte reculegerea.
-Amândoi beau,spuse el într-un târziu.Şi maică-mea.Cred că ajunsese la concluzia că dacă nu-i poţi bate,e mai bine să te dai cu ei.Bătrânul era un beţiv al dracului şi,de câte ori ea se plângea,o lua la pumni.Destul de curând,a-ncetat să se mai plângă.După aia,n-am mai văzut-o niciodată fără un pahar de trăscău în mână.
-Trebuie să-ţi fi fost greu să asişti la toate astea.
-Greu,mda,e şi ăsta un mod de-a spune.Făceam tot ce puteam ca să-i opresc,dar singurul lucru cu care m-am ales a fost mânia lor combinată.Când nu se băteau între ei,se coalizau împotriva mea.În unele zile,nici nu mai ştiam dacă eram copil sau sac de box.Până la urmă mi-am luat lumea-n cap la doisprezece ani; am trăit pe străzi până la optsprezece,după care m-am înrolat în infanteria marină.Pe profilul lui era întipărit ceva aspru şi cumplit de singuratic.Muşchii fălcilor i se mişcau sub imperiul unor amintiri dureroase,după care se
încordară,alungându-le.În timp ce Chase privea,fără s-o vadă,spre baracă,Annie se gândi la preţul cu care-şi plătise supravieţuirea.Avusese unele experienţe zdrobitoare,dar cel puţin existaseră în jur oameni care ţineau la ea.El nici măcar atâta nu avusese.Trebuise să înfrunte totul singur.
Acum,studiindu-l,în minte i se fixă o amintire.Chase,în plin delir,îndrugând vorbe fără şir despre tatăl lui.”*N-o omorî,ticălosule*!” uriaşe,bâiguind o poveste incoerentă despre cum îşi despărţise părinţii în timpul unei încăierări.Maică-sa se întorsese asupra propriului ei băiat,în vârstă de zece ani,atacându-l pentru că se amestecase.Îl bătuse pe Chase cu o coadă de mătură,fisurându-i trei coaste.
Pe vremea aceea,Annie nu-şi putuse imagina ca nişte membri de familie să-şi provoce unii altora asemenea suferinţe.Acum îşi dădea seama că povestea era,fără doar şi poate,adevărată.Gâtlejul i se contractă,în timp ce-l privea pe

Chase.Ce fel de suferinţe fusese silit să îndure? Trase aer în piept şi-şi ţinu răsuflarea,simţind durerea care avea să însoţească expiraţia.Voia să spună ceva,
să-i aducă o oarecare alinare,dar singurul lucru la care se putea gândi era propria ei comportare egoistă.Mai presus de orice,regreta modul în care îi asaltase viaţa şi intimitatea.Avusese prea puţină consideraţie pentru orice nu se număra printre nevoile ei personale.Nici un moment nu ţinuse seama de sentimentele lui.Acum înţelegea de ce se înfuriase atât de tare când ea încercase să-i transforme cabana în ceva asemănător unui cămin.Singurul lucru pe care-l asocia cu casele,cu familia,era durerea.
-Chase,spuse,rugându-se să-şi aleagă cuvintele potrivite.Ştiu că a fost o pacoste pentru tine apariţia mea.Acum îmi pot da seama,şi-mi pare rău.Aş vrea să fi procedat altfel.Aş vrea să nu mă fi atins de nici un obiect din locuinţa ta,şi când mă voi întoarce,am să aranjez totul exact aşa cum era...
-Las-o-ncolo,spuse el,aproape cu blândeţe,ca şi cum ar fi încercat să schimbe vorba înainte ca emoţiile să le scape de sub control.Avuseseşi intenţia să faci o faptă bună,indiferent cum a ieşit.Îi aruncă o privire,lăsându-şi ochii negri să
zăbovească un moment asupra ei.
-N-am de ce să te-nvinuiesc,Annie.Nimeni nu poartă vreo vină pentru toate astea.Ai venit la mine,fiindcă nu aveai la cine altcineva să te duci.Annie încercă să vorbească,dar nu reuşi.Nu se aşteptase la compasiune,sau măcar la ceva învecinat cu ea.
-E adevărat,răspunse,cu voce nesigură.Nu aveam unde să merg...dar aş fi venit la tine oricum,Chase.Ezită,aproape aşteptându-se ca el să întoarcă privirea.
Nefăcând-o,Annie continuă,dornică să se mai descarce de o parte din
chinuitorul adevăr ce se-adunase în inima ei.
-Pur şi simplu nu te-am uitat niciodată,Chase.Ai venit la mine într-un moment când pierdusem totul.Ţi-ai riscat viaţa pentru mine şi cred că,atunci,m-am îndrăgostit de tine.Ştii,aşa cum li se întâmplă fetelor,prima dragoste,primul ei erou adorat,aşa că...

-Majoritatea fetelor depăşesc faza asta,spuse el,revenind cu privirea spre baracă. Brusca lui lipsă de sensibilitate o prinse pe nepregătite.Îşi imagina doar,sau chiar închisese uşa în faţa ochilor ei? Până şi chipeşul său profil dorea să conţină acum o ameninţare,un memento mohorât că era un om faţă de care mai bine păstrai distanţa.Annie simţi durerea răspândindu-se înlăuntrul ei,pârjolindu-i arzătoare pieptul şi,din cunoştinţele ei de medicină,nu exista decât o singură modalitate de a uşura apăsarea: să deschidă rana.
-Problema e,spuse ea,că eu n-am depăşit-o niciodată.Chase se întoarse brusc,cu ochii prevenitori.
-Annie,nu,spuse,cu glasul hârâit.Nu spune un lucru pe care-am dori amândoi să nu-l fi spus.Dar Annie nu se mai putea opri.Durerea îi inunda gâtlejul ca o flacără,dominând-o.Chiar şi în faţa avertismentului său răguşit,îi şopti:
-Te iubesc,Chase.N-am încotro.
Vântul fură murmurul de răspuns al lui Chase,în clipa când se ridică în picioare,
întorcându-i spatele.Annie n-avea nevoie să audă cuvintele pentru a şti că iar a făcut o boacănă,împingând lucrurile prea departe,împingându-l pe el departe de ea.Îi privi spatele rigid şi-i rosti încet numele,cerându i iertare,şi detestându-se pe ea însăşi,pentru că o făcuse.Nu mai avea nici un pic de mândrie?
Avea senzaţia că durerea îi despica pieptul.Se ridică în picioare,
dezamăgită.Dacă ar fi putut să ajungă într-un loc unde el n-o putea vedea sau auzi,poate-ar fi reuşit să şi-o înăbuşe.Lacrimile-i împăienjeniseră vederea,în timp ce se îndrepta spre copacii unde priponiseră caii.Nimeni nu ştia mai bine decât ea că viaţa dădea lecţii cumplite.Oare tocmai nimerise faţă-n faţă cu încă una? Existau oameni care nu-ţi puteau răspunde la iubire cu iubire,oricât de mult i-ai fi iubit.Erau incapabili.O dislocare,o trădare fundamentală a încrederii,îi abătuse cu forţa,pentru tot deauna,de la calea relaţiilor normale.Se temea profund că Chase era unul dintre aceştia.Fusese rănit prea crud,şi de la o vârstă prea

fragedă.Abia reîncepuse să respire normal,când auzi în spatele ei foşnetul frunzelor.Te rog,imploră în sinea ei,să nu fie el.
-Annie...închise ochii.
-Las-o-ncolo,Chase,spuse,repetând propriile lui cuvinte.Nu vreau să vorbesc,nu pot să...
-Atunci lasă-mă pe mine să vorbesc,pentru Dumnezeu.Cel puţin lasă-mă să-mi cer scuze.Glasul său suna îngroşat de frustrare.
-Annie,îmi pare rău.M-ai prins pe nepregătite şi nu-s bun de nimic când e vorba de surprize.Nu mi-au plăcut niciodată surprizele,e bine?
Îi atinse o şuviţă de păr rebel,încercând să i-o netezească.Un cuvânt sălbatic i se oprise în gât.
-Nu ştiu ce dracu să spun,Annie.Nu vreau să te mai fac să suferi.Nu vreau să profit...Lacrimile,pe care şi le învinsese o dată,năvăleau din nou.
-Of,Chase,oftă,abandonând ultima fărâmă de demnitate,în timp ce se întorcea spre el.Atunci nu spune nimic,fir-ar să fie.Doar dă-i-nainte şi profită,de ce n-o faci? N-o să sufăr.N-aş avea cum să sufăr mai mult decât în clipa asta.
Chase o privi cu neîncredere prudentă.Să profite? Ce tot vorbea? Nu ştia ce să facă cu ea,dar asta nu era ceva nou.Ea nu părea guvernată de regulile ce se aplicau restului speciei umane.Chiar şi acum,cu părul răvăşit peste faţă şi degetele agăţate de gulerul puloverului,arăta la fel de dulce şi imposibil de cucerit,ca în ziua când sosise.Pieptul i se strânse,apăsându-l,amenințând să-i taie respiraţia.Dacă în trecut fusese capabil să reziste,acest lucru se datorase mai mult norocului şi împrejurărilor.Acum însă resursele de noroc i se cam terminau.
-Încearcă ceva,Chase,insistă ea,cu buza de jos tremurându-i nestăpânită.Orice.
El îi ridică bărbia,scrutându-i chipul de înger sălbatic.
-O.K.,domnişorico...Am să fac...Ochii lui Annie fulgerară într-o năucitoare nuanţă de albastru,atât de vii,încât învingeau până şi noaptea statului Wyoming.
-O vei face? Vorbeşti serios? Îl atinse pe braţ,stăruind imploratoare:
-O,te rog,Chase.Repede! Repede,până nu te răzgândeşti.

-Căpiată femeie mai eşti,comentă el,cuprinzând-o în braţe.Îi atinse gura cu a lui,iar Annie îl luă cu braţele pe după gât,apăsându-se la pieptul lui.Părea înfricoşată că lucrul pe care i-l oferea el avea să-i fie răpit.Chase îşi trecu mâinile peste spatele ei,până la şoldurile ce se ondulau,încercând s-o astâmpere cât de cât.Gura ei era atât de fierbinte şi dulce,încât detesta să renunţe la ea o clipă măcar,dar Annie era de altă părere.Întrerupse sărutul.
-Hai,Chase,te rog.Azvârle-mă la pământ şi fă-o,repede.Râsul ardea în gâtlejul lui Chase.O ţinu puţin la distanţă,contemplându-i nerăbdarea,fiind tot mai conştient de tandreţea crescândă dinlăuntru! lui.Annie îi trezea impulsuri nebuneşti,
contradicţii puternice.Trupul ei agitat îl înfierbânta mai cumplit ca iadul.Voia
s-o arunce pe pământ şi să facă fapta aceea,până-i lovea orbirea pe amândoi.Dar simţea în pântec o pulsaţie profundă şi ciudata,care-l împiedica să se lase pradă pornirilor crude,animalice.
-Nu,domnişorico,nu repede...nu aşa.Când facem noi dragoste,trebuie să fie un eveniment memorabil.Voi fi încet,şi voi fi dur,şi te voi scoate din minţi.
Annie rămase cu gura întredeschisă,privindu-l.Nici unul din ei nu scoase o vorbă,în timp ce Chase îşi trecea degetul mare peste tremurul buzei ei de jos.Era un moment lent,electrizant.Tăcerea se rotea împrejurul lor de parcă timpul însuşi s-ar fi oprit în loc,ca şi cum cosmosul ar fi poposit să-şi tragă respiraţia.Iar apoi,Chase se aplecă s-o ridice în braţe,şi un gâfâit profund de uşurare se desprinse de pe buzele ei,în timp ce el o legăna.
-Cred c-am înnebunit deja,spuse,apucându-l de cămaşă.Dar,în afară de asta,
planul tău mi se pare minunat.O depuse pe sacul ei de dormit şi-l desfăşură pe al lui alături,unindu-le cu fermoarele.Până termină el,Annie îşi scosese hainele şi se târâse în sac.Zâmbea în aşteptare,în timp ce Chase se descălţa de cizme,îşi descheia cămaşa şi blugii şi se culca lângă ea,peste sac.

-Annie,spuse el cu răbdare,mângâindu-i părul,există unele lucruri căruia unui bărbat îi place să le facă,odată ce s-a hotărât să se împreuneze cu o femeie,ca,de pildă,s-o dezbrace el.
-Oh...Aş putea să-mi pun câte ceva la loc...Clătină din cap.
-Nu-i acelaşi lucru.
-Aş putea să te dezbrac eu pe tine.
-Atunci ar însemna că suntem nebuni amândoi.La vremea când îşi scosese cămaşa şi pantalonii,Chase hotărâse să privească faptul de a face dragoste cu Annie Wells ca pe o provocare,deloc diferită de unele dintre celelalte provocări din viaţa lui,ca de pildă încercarea de a pune şaua pe un cal neîmblânzit,la o adică.Annie era de-o mie de ori mai sexy,dar întru totul la fel de imprevizibilă.
Singurul său gând,înainte de-a se târî în sac alături de ea era că,dacă se ivea Jack Ghinion,hoţul de vite avea să trebuiască să se distreze o vreme.
Chase avea senzaţia că atinsese un crâmpei de rai,când îşi arcui palma pe scobitura spatelui lui Annie şi o trase spre el.Avea pielea mai fină decât bobocul catifelat de salvie,primăvara.Era mai caldă decât trifoiul când se coace la soare.
Îşi trase mâna în faţă,lăsându-şi-o să se odihnească pe culmea şoldului ei,
rezistând imoldului de-a se grăbi să meargă mai departe.
Plăcerea abţinerii se intensifică pe când intra în joc imaginaţia,oferindu-i viziuni cu mâini bărbăteşti,străbătând formele senzuale,abia atingânci suprafaţa înainte de-a se lăsa peste carnea fe-meiască tremurătoare.Propriul lui trup se încorda flămând,închipuindu-şi reacţia ei,muşchii contractându-se sub degete,geamătul surprins,în timp ce-i desfăcea,cu mângâieri,picioarele,alimentându-i partea dinăuntru a coapselor cu lingeri de foc lichid.
-Chase Beaudine? Visezi cu ochii deschişi într-un asemenea moment?
Se cuibări lângă el ca şi cum în acest scop ar fi fost alcătuită,frecându-şi sânii mătăsoşi de pieptul lui şi

încolăcindu-l cu coapsele într-un chip care-l făcu să vrea s-o rostogolească pe spate şi să se afunde-n ea cu iuţeală şi furie.Adânc şi furios.Furios şi-atât.
-Ce altceva îi mai place unui bărbat să-i facă femeii odată ce-a hotărât să se împreuneze cu ea? întrebă Annie.Îşi răsucea degetele prin părul lui de pe piept,alternativ jucând jocuri tactile cu buzele lui întredeschise,ca şi cum nu s-ar fi putut decide asupra cărei părţi din el să se concentreze.
-Oricâte-i trec prin minte...Chase se hotărâse deja să-i ofere o mostră din fiorii repezi pe care-i cerea.Fără alt avertisment,în afara unui zâmbet hoţesc,îi cuprinse sânul în căuşul palmei,palpând-o dur şi lovind cu degetul mare mugurul fraged,erectat.
-Asta,de pildă.Annie simţi un val profund de dorinţă.Fierbinţeala şi apăsarea palmei lui,scrâșnetul bătăturilor aspre peste pielea ei dezgolită,o stimulau într-un chip dulce şi nestăpânit.O senzaţie tenebroasă fremăta şi i se acumula densă în josul pântecului,încolăcindu-se atât de vibrant,încât o duse cu gândul înapoi la ziua când Chase îi dovedise dibăcia sa cu biciul.
Aproape că putea auzi în minte pocnetele,plesnetele tremurătoare ale fulgerului negru.
-Dar ceea ce-i place cu adevărat bărbatului să facă,continuă el,încercuindu-i aureola cu o mişcare leneşă,este să-i dăruiască plăcere femei de lângă el.Îi place să se mişte în ritmul ei şi să lase lucrurile să meargă de la sine,firesc.
În oricare alt moment,Annie ar fi întâmpinat cu bine o asemenea idee.Dar,după felul lui Chase de-a se mişca,era virtualmente sigură că firescul însemna şi lentoare,şi cu cât acţiona el mai încet,cu atât i se accelerau ei bătăile inimii,cu atât îi tresăltau şi se cutremurau celelalte părţi ale trupului.În imbolduri incredibile.
-Deci,vom face toată treaba asta în etape,încheie el.Cum ţi se pare?
-Minunat,dar n-am putea sări o etapă,două? Ridică piciorul,lovindu-l în coapsă.
-Eu-cred că am şi ajuns.

-Vezi unde-ţi pui genunchiul ăla,spuse el,sau s-ar putea ca eu să nu mai ajung niciodată.Alarmată,Annie coborî mâna să-l atingă,şi o clipă i se tăie respiraţia,
când intră efectiv în contact cu el.
-O,Doamne,murmură.Ai ajuns,Chase.Ai ajuns cu vârf şi-ndesat.Te doare?
Chase gemu ceva aspru şi neinteligibil.
-O să mă doară,dacă mă mai ţii mult aşa.Dacă Chase nu fusese cumva în starea descrisă de Annie,ajunse astfel imediat ce degetele ei începură să-l mângâie.
Încercă să nu ia în seamă focul mătăsos al atingerii ei,în timp ce-i ridica bărbia pentru a o convinge de ce trebuiau s-o ia încet.
-Ai uitat că avem o problemă de logistică, Annie? Eu sunt clădit pe-o scară puţin cam mare,iar tu eşti mică,mai ştii? Am mai încercat o dată asta,şi atunci nu erai atât de grăbită „s-o faci”.Lui Annie îi năvăli culoarea în obraji şi,deşi ştia c-o mai văzuse roşind şi-nainte,Chase nu-şi amintea să mai fi fost vreodată măcar pe jumătate atât de fermecătoare ca acum.Degetele ei îi redescoperiră mădularul,
dăruindu-i un spasm de emoţie,în timp ce-i vorbea.
-E-n regulă,îl asigură.De-atunci,am avut ceva timp să mă obişnuiesc cu ideea,şi sunt convinsă că nu va fi o problemă,nici măcar ca logistică.Natura ştie cum să se ocupe de lucrurile astea.La naştere,vaginul se poate dilata…
-Annie! Aici nu vorbim despre cum se nasc copiii.Vorbim despre cum se face dragoste.Pentru tine e prima dată şi vreau să-ţi rămână în minte ca o experienţă plăcută.Degetele ei tresăriră şi rămaseră nemişcate,părând a fi hotărâtă să-i facă hatârul.Dar părea şi abătută şi înnebunitor de senzuală,încât Chase se decise să-i dea ceea ce-şi dorea atât de neînfricată.
-În regulă,treci pe spate,femeie.
Să punem pe treabă organul ăsta al meu masculin.
-Serios? Annie se răsturnă pe spate şi desfăcu picioarele,cu un zâmbet luminându-i expresia nerăbdătoare.Ţinea braţele pe lângă trup,iar sânii i se îndepărtau uşurel unul de altul,răspândindu-şi greutatea peste toracele zvelt.

Doamne sfinte,îşi spuse Chase.Femeia asta îl asasina.Făcuse sex cu destule cucoane la viaţa lui,dar niciodată nu nimerise peste vreuna care să-i semene măcar pe departe lui Annie.Părea complet lipsită de obişnuita v-aţi-ascunselea sexuală care însoţea îndeobşte actul dragostei.Nu-şi pierdea vremea cu jocuri.Pur şi simplu zăcea acolo,cu picioarele depărtate şi ochii albaştri
aşteptând,dorindu-l din tot sufletul.Un spasm de dorinţă străbătu trupul lui Chase,năvălindu-i între coapse.Dacă nu se purta cu băgare de seamă,n-avea să-i dăruiască doar lucrul pe care-l dorea,avea să i-l dăruiască aşa cum voia ea,repede!Se întinse lângă ea,rezistând Triunghiului Bermudelor dintre picioarele ei desfăcute.Odată ce intra acolo,era pierdut,o simplă epavă,aşteptând ca faptul să se întâmple.
-Annie,spuse el,ridicând una dintre şuviţele arămii ce-i lunecaseră peste obraz.
Simt o nevoie absurdă să te sărut.Aşa că fă-mi şi mie pofta,O.K.?
Ea înclină capul în sus,pentru a-i întâmpina coborârea buzelor,închizând ochii.Felul cum oftă îi trimise din nou dorinţa de-a valma prin tot trupul.Având nevoie să-şi regăsească stăpânirea de sine,îi cuprinse ceafa şi-i trase capul spre el,îngropându-şi adânc mâna în părul ei.Sub căldura gurii lui,gustul ei părea cel al tuturor visurilor dulci şi nevinovate,al tuturor pornirilor carnale pe care le cunoscuse vreodată.Cu mâna liberă,îi captură volumul moale al sânului.Era plin până la revărsarea din mâna lui.Stomacul i se încleşta,în timp ce-o răsfăţa astfel,mişcându-şi degetele lungi,savurând fiorul arcuirii ei lipită de trupul lui,cu un sunet straniu,tânguitor,din piept,ca miorlăitul unui pisoi rătăcit şi flămând.Gura i se deschise sub a lui,ţipând să fie umplută.
Îi dădu drumul cu un oftat frânt,privindu-i ochii şi lăsându-şi mâna să lunece mai la sud,peste câmpia plată a burţii ei femeieşti,până pe muntele de păr roşcat.O punea la încercare,să vadă cât de departe îl lăsa să ajungă.Femeile opreau întotdeauna bărbatul într-un anume punct,fie şi numai pentru a se asigura că rămâneau stăpâne.Dar,în timp ce-i

mângâia buclele aspre,cuprinzându-i apoi muntele şi lăsându-şi degetele să se afunde în faldurile moi de dedesubt,o putu simţi cutremurându-se sub atingerea lui.
-Devine din ce în ce mai bine,Annie,spuse,căutând bobocul fraged din miezul ei,comutatorul voluptăţii care avea să-i topească nervii într-un sirop cald.Când îl găsi,Annie începu să se onduleze sub el cu mici oftaturi tânguitoare.Sunetele de împerechere pe care le auzea erau abia şoptite,dar îi oferiră lui Chase răspunsul dorit.Avea să-l lase să meargă cât de departe dorea.Era a lui,s-o exploreze,s-o excite,s-o posede...în orice fel voia.
Descoperirea îl scoase din minţi cu patima ei.Îl zgâlțâia,scăldându-l cu căldură şi tandreţe.Voia să atingă,să sărute şi să sugă fiecare părticică a ei în unduiri lascive.Cu gândul,se afla deja înăuntru,răpindu-i virginitatea prin spasme profundei cutremurătoare.Furca picioarelor îi pulsa de nevoia acestei sărutări.
-Chase,şopti Annie,apăsându-se în mâna lui,mă doare pe dinăuntru.Chase!
-E bine,totul e bine,răspunse el,strecurându-şi un deget în deschizătura ei,în vreme ce Annie se încordă lipită de trupul său.Am să fac ceva.Am să fac mai mult de-atât.Îi palpă muşchii tensionaţi,masându-i încetişor,pătrunzând cât de adânc îl lăsa trupul ei.Un ţipăt se desprinse de pe buzele lui Annie,când Chase se retrase şi o penetră din nou,cu două degete,verificându-i teoria despre acomodare.O găsi caldă şi umedă,palpitând de dorinţă.Dacă avusese nevoie de vreo asigurare că era gata,acum o căpătase.Annie murmură ceva asemănător unei rugăciuni,în timp ce Chase trecea deasupra,poziţionându-i-se între picioare.Lăsându-şi toată greutatea pe mâini,apăsă căldura gingaşă,delicată,care era Annie Wells,şi-i simţi rezistenţa naturală.
-Uşurel,spuse,în timp ce ea se legăna,împingându-l în mici şocuri nerăbdătoare.
Uşurel,Annie,aşa e cel mai bine.Lasă-ţi trupul să hotărască el când şi cum mă va lua.Când e gata,o va face.Dar Annie nu-i împărtăşea atitudinea răbdătoare,îl simţea.Doamne,cât de

trepidant îl simţea,cum îi mai simţea tăria,grosimea dură,în timp ce-o apăsa,îi îmboldea acel loc fraged şi îndurerat,făgăduindu-i extazul.Şi,indiferent că trupul ei voia să şi-l însuşească sau nu,ea voia.Îi înşfăcă şoldurile cu mâinile,conştientă de flexările muşchilor,de tensiunea dinamică a bazinului,pe când el sonda şi împingea,blând dar neînduplecat.
Lăsă să-i scape un mic icnet când Chase o pătrunse,carnea întărită apăsând-o pe cea frăgezită,îndepărtând în lături muşchii ce se strângea de la sine împrejurul lui.Annie simţea o stare de sălbăticie crescândă,o excitaţie ca plesnetele de bici.
Vru să ţipe de plăcere şi să-l zorească.Dar Chase se opri de îndată ce fu înăuntru,
lăsând-o astfel,cu dorul de mai mult,satisfăcută doar parţial.Era o tortură,cea mai crudă formă de supliciu pe care-o cunoscuse vreodată.
-Chase,mor.E-aşa de dulce...
-O facem,puiule,spuse el,cu glasul aspru.Pas cu pas,dacă aşa trebuie.
Pas cu pas,repetă în sinea ei Annie.În-veci n-avea să reziste atât de mult! îi ţinea mâinile pe şolduri,înfiorându-se de flexarea feselor lui,în timp ce se mişca înăuntrul trupului ei.Instinctiv,începu să-l exploreze cu degetele,descoperind că fiecare centimetru pătrat al părţii lui posterioase era întărit şi lunecos la atingere.Era un bărbat clădit spre a-i dărui unei femei cea mai sublimă plăcere imaginabilă.Ei,de-ar fi mers doar puţin mai repede! De-ar fi făcut numai dragoste cu ea,în loc s-o chinuie!
-Ridică-ţi picioarele,Annie,o îndemnă Chase.Cuprinde-mă cu ele.Da,aşa.
Annie se afla mai aproape de a-şi împlini dorinţa decât crezuse.În timp ce ea îl încolăcea cu picioarele,o strânse în braţe şi se împinse în moliciunea ei,până la obstacolul care-l mai oprise şi-nainte.
-Cum o ducem,domnişorico? întrebă el,înăsprindu-şi din nou glasul.E bine aşa?

-Da,da! îmi place aşa,ţipă ea,în timp ce el se avânta din nou,de astă dată puţin mai tare.Nu mă doare deloc.Mă simt minunat,zău.Oh! Au!
-Uşor,acum,spuse Chase,strecurându-şi mâinile pe sub fesele ei şi ridicând-o.
N-o să te doară decât un moment.Ca scoaterea unui bandaj.
Împinse cu putere,iar unghiile lui Annie îi muşcară carnea,în clipa când simţi o sfâșiere iute înlăuntrul ei.Era mai mult o senzaţie de apăsare decât de durere,senzaţia a ceva vital cedând,făcând loc unei prezenţe enorme,
invadatoare.Urmă un ultim impuls,iar apoi impedimentul dispăru,iar Chase se repezi adânc în trupul ei.
-Ohh,gâfâi Annie,simţindu-se ca şi cum ar fi fost deschisă asemenea unui canal,ca un râu curgând dintr-o dată liber.Era o senzaţie covârşitoare.Fu conştientă de deplina lui lungime,pe când Chase se oprea treptat în adâncul ei.
Doamne,avea impresia c-o va întinde mai să explodeze.
-Ce-a fost mai rău a trecut,domnişorico,spuse el blând,ţinându-se nemişcat,în timp ce-şi înclina capul şi-i mângâia gura cu a lui.Avea răsuflarea fierbinte,
şoaptele gingaşe,peste buzele ei despărţite.O dipă mai târziu,îşi croia din nou drum în ea,înaintând câte puţin cu fiecare flexare a şoldurilor.La vremea când se opri complet,era îngropat atât de profund şi superb,încât Annie fu convinsă că-i atingea burta pe dinăuntru.
-Cred c-am ajuns,puiule,rosti el încetişor.Ţi-e bine?
-Mi-e mai mult decât bine,îl asigură ea.N-o duruse decât câteva secunde,precum îi făgăduise.Dar acea uluitoare senzaţie de presiune rămânea.Iar acum se simţea atât de minunat de plină,de umplută până la refuz.Doamne sfinte,era extazul.
-Eşti deosebit de mare,nu? Adică,ştiam că eşti,dar nu-mi dădusem seama...
-Iar tu ai o gură deosebit de slobodă.Chase se întrebă dacă un cowboy era capabil să roşească.Niciodată nu umblase cu false pudori despre proporţiile lui,dar nici nu se mândrise vreodată în mod special.Totuşi,acum că i-o spusese,
se simţea al dracului de mare înlăuntrul ei.

Mai ales cu ea,cuprinzându-l atât de strâns,storcându-l astfel.
-Ştii ce faci,nu-i aşa? o întrebă.Mă strângi,domnişorico.
-Iartă-mă...
-N-am de ce,mă simt senzaţional.Chase închise ochii,dar pe măsură ce încerca să se concentreze asupra plăcerii profunde,pulsânde,devenea treptat tot mai conştient de celelalte lucruri pe care le făcea Annie.Micile ei degete desfrânate îi cutreierau toată partea dinapoi,îl mângâia,pipăia şi strângea.În timp ce unghiile ei se înfigeau în şolduri,se încorda adânc pe dinăuntru,muşchii tresărindu-i de plăcere.
-Annie,încerci să-mi spui ceva? întrebă,ridicându-şi capul pentru a-i cerceta faţa.
-Ei,acum că mă-ntrebi,recunoscu ea,umezindu-şi buzele ca pentru a-şi stăpâni un zâmbet,mă-ntrebam eu ceva.Ai de gând să te mişti odată?
-Ai vrea?
-O,da...ooo...daaa....Chase începu să se legene în ea,mişcându-se încet înainte
şi-napoi,şi înfiorându-se de felul cum Annie era capabilă să-l absoarbă complet,
cu tot ce avea.Voluptatea se încleşta adânc înlăuntrul lui,făcând loc unui impuls de dorinţă,în timp ce mâinile ei îi străbăteau spatele şi-i cuprindeau fesele în căuşul palmelor.Degetele i se afundau în carne,zorindu-l să intre mai profund,
mai repede.Trecuse prin câteva încercări colţoase la viaţa lui,dar să reziste alături de această femeie era cea mai grea încercare,fără discuţie.
O sărută adânc,aspru,avântându-i-se-n gură şi în trup în acelaşi timp.Şoldurile ei se legănau sub el,iar tresărirea uşoară a sânilor era înnebunitor de erotică.
-Faci faţă,puiule? întrebă.Nu vreau să te doară.
-Să mă doară? Nicicând n-am mai cunoscut o asemenea binecuvântare.
Binecuvântare,îşi spuse Chase,dacă asta simţea şi el acum,voia s-o prelungească pe cât de mult era omeneşte posibil Voia o

supradoză de binecuvântare,să moară de ea,cu ea.Se abţinu cât de mult îi stătea în putinţă,iubind-o în spasme repetate,
încete şi senzuale,profunde şi cutremurătoare...până când în sfârşit pulsaţia fierbinte a mâinilor ei şi ritmul nerăbdător al şoldurilor îi frânseră controlul.
Annie dorea să se-ntâmple fără menajamente.Dorea să se-ntâmple repede.
Dă-i cucoanei ce doreşte,cowboy.
Annie nu-şi putu reţine un suspin de bucurie pură,când Chase se afundă neînfrânat în trupul ei,strângând-o cu braţele lui puternice şi pustiind-o cu patimile-i animalice.Nimic din rezerva ei de fantasme n-o pregătise pentru reala voluptate crudă de-a face dragoste cu Chase Beaudine.Glorioasa apăsare ce era prezentă de când o penetrase devenea acum mai profundă,hărţuindu-i măruntaiele ca un arc încordându-se în sine însuşi şi,în acelaşi timp,radiind unde ascuţite de plăcere.Senzaţiile descătuşate se răspândeau prin ea în valuri mici şi strânse.Pe când se încorda la maximum,vibrând,în mintea ei scăpără imaginea stupefiantă a unui fulger negru.Străbătu în zigzag văzduhul,dur şi neiertător ca plesnetul unui bici de piele netăbăcită,îi simţi în minte căldura şi dulceaţa înţepătoare.Iar apoi,dintr-o dată,cu forţa unui trăsnet,un bici pocni înlăuntrul ei şi arcul voluptăţii se încorda insuportabil de strâns.Annie se zbătu,agățându-se de Chase cu braţele şi picioarele,până când,la fel de neaşteptat,arcul se eliberă reverberând sălbatic şi lăsând-o sufocată,în vreme ce-o inunda cu spasme de bucurie imposibil de înţeles.
Îşi auzi vocea ţipând numele lui Chase.Îl simţi cutremurându-se şi repezindu-se adânc în ea,şi în extazul ei buimac,ameţit,se întrebă dacă era posibil să fi cunoscut aceeaşi minune cu ea.

CAPITOLUL 10

Chase stătea aşezat pe partea dinafară a sacului de dormit,cu pieptul gol şi piciorul ridicat ca loc de sprijin pentru antebraţ.Nu purta decât blugii,ca să-l apere de aerul rece al nopţii.Annie dormea cu faţa în partea opusă,pe-o dungă,trupul ei formând o curbă dulce în formă de S în sacul căptuşit cu puf

de gâscă.Trecuseră câteva ore de când făcuseră dragoste şi,după înfăţişarea colinelor,Chase ştia că în curând avea să se crape de ziuă.Nu dormise toată noaptea.Neliniştea sa n-avea nimic de-a face cu Jack Ghinion.Hoţul de vite nu se arătase,dovedind că presimţirea lui Chase era neîntemeiată,dar nu asta îl preocupa.Avea la îndemână o dilemă mult mai grea,şi anume,o fostă virgină roşcovană,care cita proverbe şi mesteca tutun,numită Annie Wells.
Ştiuse că faptul de-a face dragoste cu ea avea să schimbe totul,şi aşa se şi întâmplase.În orele trecute de-atunci,meditase la consecinţele acelui aparent simplu act de pasiune.Posedarea ei fusese irezistibilă şi imperativă.Toate i-o ceruseră,inclusiv ea.Dar ce însemna asta? Chiar dacă se putea convinge că actul nu fusese nimic mai mult decât un moment de satisfacere reciprocă,dominat de plăceri,pe ea nu şi-o putea imagina considerându-l astfel.Visa chiar în acel moment,probabil,la rochii de mireasă şi luni de miere.Cu bafta lui şi sincronizările ei,fertilul său trupşor cocea deja un bebeluş.
La acest gând,dezmeticită,mintea începu să-i fulgere de la o consecinţă la alta,
toate la fel de apte să-l îngheţe până-n măduva oaselor,inclusiv cerinţele serviciului de emigrare,dacă se hotăra să recunoască mariajul pripit cu Annie.Nu era o simplă completare de petiţie cu majuscule,pentru a-i acorda cetăţenia în calitate de nevastă.Cuplul petiţionar trebuia să dovedească faptul că relaţia lor era de bună-credinţă.Printre altele,agenţia cerea o perioadă de doi ani de conlocuire.Conlocuire cu Annie Wells? Alt gând care-i îngheţa oasele.Ajungea s-o privească,pentru a i se topi inima,mai ales când dormea.Era mai sexy decât păcatul originar.Dar mai era şi ţicnită,şi-ncă zdravăn.Mai rău,avea un stil sâcâitor de-a se impune în toate aspectele vieţii lui.Nici un bărbat cu viaţa retrasă nu putea trăi astfel.Chase petrecuse ultimii cinci ani încercând să-şi simplifice viaţa.În cinci minute,ea reuşise să răstoarne tot ce realizase el.
Dar cele mai mari griji pe care şi le făcea în această dimineaţă rece,ceea ce-l deranja mai mult decât restul îndoielilor,erau motivele.Fusese atât de-al dracului de nerăbdătoare în toate

privinţele,inclusiv dorinţa de-a face dragoste cu el.Dacă fusese un şiretlic pentru a-l împinge să se angajeze faţă de ea,sau a-l face să se simtă îndatorat,avusese pe jumătate succes.Era al naibii de sigur că se simţea îndatorat.Se ridică şi merse desculţ ia marginea movilei,privind spre baraca pustie de jos,în timp ce-şi freca mâinile,încălzindu-şi-le cât de cât.
Angajament,iată un cuvânt încărcat ca un tren de marfă în drum spre abator.
Căsnicie,copii,familie,toate legate una după alta ca vagoanele.Putea simţi greutatea,legăturile încordate,ale acestui enorm bagaj emoţional.
Nu voia legături,de nici un fel.Părinţii lui fuseseră legaţi,poate prin dragoste până la un punct,dar mai târziu,prin ură şi degradare reciprocă.Văzuse cum se deformau legăturile,cum puteau sugruma tot ce era mai bun într-un om.Dacă se dedicase unui lucru în viaţă,apoi acesta era evitarea încurcăturilor emoţionale.
Întotdeauna,cineva avea de suferit.
Problema lui era acum aceea de a o convinge pe Annie de acest lucru.Din câte ştia despre ea,probabil avea să refuze să creadă că dăduse peste cineva care nu-i împărtăşea convingerile Ea credea în melci şi Arce ale lui Noe şi-n sufletul de necucerit.Orice era posibil,cu destulă perseverenţă.Fără-ndoială,proverbele ei o salvaseră de-a lungul câtorva perioade grele,şi nu voia să fie el acela care să-i spulbere iluziile.Pentru el însă acestea nu erau decât nişte cârje.Proptele pentru a ajuta omul să se autoconvingă că viaţa îl aşteptă c-un curcubeu,când furtuna,în sfârşit,se risipeşte.Se cutremură,sperând că din cauza frigului şi ştiind că nici vorbă să fie aşa.Detesta platitudinile.Era o cruzime,felul cum făcuseră o persoana să-şi păstreze speranţa.Făgăduiau curcubee...şi nu le aduceau niciodată.
-Chase? Ce faci? Nu se întoarse imediat.Nu voia ca Annie să vadă ceea ce ştia el că purta înscris pe faţă,că lucrul dorit de ea de la el era imposibil.Orice exista între ei,sau poate existase,era imposibil...Un muşchi al fălcii i se încorda,într-o durere fierbinte,în timp ce privea spre coline,încercând să

găsească o modalitatea de-a i-o spune,dar,înainte de a-şi putea găsi cuvintele,Annie era
lângă el,trăgându-şi blugii şi grăbindu-se să-şi în cheie puloverul.
-Ce este,Chase? Hoţul de vite? Clătină din cap,fără s-o privească.
-Atunci ce te frământă?
-Multe,Annie.Multe mă frământă.Se întoarse să-i ofere un strop din genul de suferinţă pe care i-o putea provoca.Prin valvele inimii păru să i se scurgă acid,în timp ce-i privea expresia preocupată transformându-se într-una mai blândă,mai tristă.Lumina din ochi i se stinse.Speranţa era înăbuşită de o altă emoţie,care
n-avea nici o culoare uşor de recunoscut.Irişii ochilor ei străluciseră albaştri ca oul de prohor în lumina palidă,dar acum dobândeau un cenuşiu mat.
Disperare,îşi spuse,asta înseamnă culoarea din ochii lui Annie.O făcea sfâșietor de frumoasă.
-Îţi pare rău c-ai făcut dragoste cu mine,nu-i aşa?
-Annie...Cuvintele se rostogoliseră afară din el,cuvinte care n-aveau nici o putere de a aduce înapoi în ochii ei vibraţia vieţii,dar le rosti totuşi.
-Voi face tot ce pot pentru a te ajuta să-ţi recapeţi cetăţenia,dacă asta vrei.Am unele relaţii.Voi depune chiar o mărturie scrisă sub prestare de jurământ că eşti americană,sau ce-o fi necesar.
-Jurământ?
-Da.Îmi voi convinge partenerii să jure şi ei...
-Dar suntem căsătoriţi,Chase.De ce avem nevoie de declaraţii?
Îi întoarse spatele,încercând să scape de durerea surdă din ochii ei.Îi sfâșia pieptul,îl zgâria cu ghearele,smulgându-i ciosvârte de carne.
-La dracu Annie,n-o să meargă.
-Ce n-o să meargă? Relaţia noastră? Vocea i se îndulci,coborând într-o şoaptă
aspră:

-Totul se poate rezolva,dacă ai voinţa să lupţi.Dacă o doreşti cu destulă tărie.
-Pentru numele lui Dumnezeu,ai de gând sa încerci să înţelegi?
Se răsuci s-o privească,conştient de propria-i furie neputincioasă,de propria lui tristeţe pârjolitoare.Nu exista decât o singură cale de-a reacţiona în faţa acestei încurcături fără speranţă.Era un alt bandaj care trebuia smuls cât mai repede şi mai dureros posibil.
-Nu vreau să fiu căsătorit,Annie.Nici cu tine,nici cu nimeni altcineva.Nu vreau nevastă şi perdeluţe galbene la geamurile bucătăriei şi o hoardă de plozi,
urlându-mi pe sub picioare.Lacrimile pe care se aşteptase să i le vadă lucind în ochi nu se iviră.În schimb,îl privea cu o buimăceală neîncrezătoare,ca şi cum ar fi fost un fel de monstru.
-Pentru tine n-are importanţă deloc că sunt îndrăgostită de tine? îl întrebă.
Că am fost dintotdeauna? Nimic din toate astea nu contează?
-Toate contează,Annie.Contează ca dracu.De-asta trebuie să rezolv problema acum.Nu te pot lăsa să rămâi cu gândul că există un viitor pentru noi doi.N-o mai putem lungi.
-Nu va trebui să rămânem căsătoriţi,spuse ea,cu glasul devenindu-i distant,ca şi cum şi-ar fi spus-o sieşi mai mult decât lui.Am putea divorţa de îndată ce mi se dovedeşte mie cetăţenia.Chase se întoarse,trecându-şi o mână prin păr,în timp ce mergea până la marginea dâmbului.
-Annie,căsătoria din Costa Brava a fost o cale de-a rezolva o problemă.A fost o măsură disperată şi ştim amândoi asta.S-ar putea ca nici măcar să nu fie valabilă,iar în acest caz...trebuie anulată.Annie făcu un pas înapoi,clătinându-se când o piatră colţuroasă i se înfipse în talpa desculţă a piciorului.
Durerea aceasta era nimic pe lângă brutalul adevăr pe care Chase îi cerea să-l privească în faţă.N-o iubea.Îşi riscase viaţa ca s-o salveze,o luase chiar şi de soţie,dar n-o iubise,nici atunci şi nici acum.Şi niciodată n-avea s-o iubească.
Apriga durere pe care o simţise mai devreme reveni cu toată forţa.Îşi spintecă drum prin gâtlejul ei şi-i arse

gura.Fierbinţeala senzaţiei părea în egală măsură durere,precum şi furie.Iar apoi îşi dădu seama că era furioasă.
Argumentele îi năvăleau prin minte.Se putea gândi la un milion de moduri de a-i spune ce ticălos egoist era,şi cum se izola de tot ce era mai bun pe lume,de iubire,cea mai mare fericire a vieţii.Dar ce-ar fi rezolvat cu asta? N-avea să fie niciodată în stare să-l convingă că greşea.Privirea lui de cremene o vestea că nimic din ce-ar fi spus sau făcut nu putea schimba situaţia.Uşa era închisă.
Poate că avusese dreptate în privinţa lui,nu era capabil să răspundă iubirii cu iubire.În acel moment,nu-i păsa.Nu voia decât să scape de el.Faptul de-a se afla în apropierea lui era prea dureros.Ura gândul că va trebui să-i accepte ajutorul la serviciul de emigrări,dar de asta avea să se ocupe mai târziu.
Deocamdată,cel puţin trebuia să găsească o cale de-a pune între ei o oarecare distanţă.
-Chase,eu...Mâna lui se ridică brusc,făcând-o să tacă.Cuvintele i se opriră în gât,până-şi dădu seama că gestul aspru nu era menit sancţionării ei.Privea spre gura minei.
-E cineva acolo,spuse,printre dinţi.Se ascunse dincolo de culme,apucând mâna lui Annie şi trăgând-o după el.Zgomotul scândurilor putrede desprinse cu o rangă se înălţă până la ei.Chase se aventură în afara ascunzişului să arunce o privire.
-Nu văd cine este,spuse,dar e în baracă.Trebuie să fie Jack.
-Chase,eu...Chase îi înăbuşi vocea cu mâna,trăgând-o aproape.
-Nu acum,şopti el aspru.Nu suntem în siguranţă.Probabil e înarmat.
Annie închise ochii,aproape nevenindu-i să creadă că era învăluită în căldura braţelor puternice ale lui Chase,că faţa-i stătea cuibărită în părul moale şi des de pe pieptul lui.Ocrotitoarea îmbrăţişare îi dăruia o plăcere atât de cumplită,o durere atât de crudă...!Se desprinse,refuzând să-şi îngăduie simţirea unor asemenea lucruri.
-Annie,te rog să nu faci nici o prostie.Stai aici până mă conving.Nici unul din noi nu-i în siguranţă,până nu aflu cine-i acolo.Annie îl privi tăcută pe Chase,în timp ce-şi punea cizmele

şi cămaşa.Odată îmbrăcat,se furişă spre locul unde erau legaţi caii şi-şi luă biciul de la oblâncul şeii.Mai scoase şi un pistol din coburi şi şi-l vârî în cureaua de piele.Apoi,făcându-i iarăşi semn să stea ascunsă,porni împrejurul dâmbului,spre o porţiune cu copaci deşi a colinei din spatele barăcii.De cum îl pierdu din vedere,Annie simţi un fior de frică şi nehotărâre.Dacă i se întâmpla ceva? Putea fi rănit,sau ucis.Un sentiment de groază o copleşi,dându-şi seama cât de neputincioasă era.Ce-avea să facă dacă Chase murea? Indiferent de cele întâmplate între ei,continua să reprezinte totul pentru ea,toată viaţa ei.Şi atunci,în urma ororii crescânde,furia reveni năvalnică.Şi lacrimile.Lacrimi arzătoare,caustice.Dracu' să-l ia oricum pe Chase Beaudine,îşi spuse,ştergându-şi cu nodurile degetelor ochii umezi.Dracu' să-l ia şi să-l ducă drept în fundul iadului.O aruncase din viaţa lui ca pe-o mâncare stricată,iar acum avea pretenţia să stea aici şi să-l aştepte pasivă,întrebându-se dacă va trăi sau va muri? Nu,asta n-avea s-o facă.Nu putea.Nu te puteai aştepta de la nici o femeie să se-mbolnăvească de griji pentru un bărbat care tocmai îi smulsese inima din piept.Era prea mult.Era o tortură.
Îşi găsi tenişii sub sacul de dormit şi şi-i puse în picioare,în timp ce încerca să se gândească ce să facă.Mai mult decât orice,avea nevoie să pună o distanţă.Nu voia decât să plece din acest loc unde durerea de inimă ardea până şi-n aerul pe care-l respira.Caii nechezară încetişor în timp ce se apropia de ei,iar Shadow se ridică din locul unde dormea.Annie îngenunche lângă câine,explicându-i că n-o putea însoţi,în vreme ce studia şeile pe care Chase le aruncase de cu seară peste trunchiul unui mesteacăn căzut.Păreau să cântărească aproape cât ea însăşi şi,
deşi nu călărise niciodată pe deşelate,se părea că n-avea de ales.
Dezlegând iapa,o conduse la mesteacăn şi se folosi de acesta ca de o treaptă pentru a încăleca.După câteva momente şi câteva încercări stângace,se afla pe spinarea largă şi caldă a animalului,agățându-se de căpăstru şi rugându-se ca iapa să cunoască drumul de înapoiere la cabană.

Soarele răsărea după culmea colinelor,când iapa lui Annie părăsi cărarea,luând-o peste o pajişte ce i se părea vag familiară.Lăsă frâu liber calului,sperând că abaterea de la drum însemna că se apropiau de cabană.
O dureau picioarele de la cuprinderea greabănului larg al animalului,şi avea mâinile şi braţele amorţite de cât se ţinuse să nu cadă.O mai dureau şi alte părţi ale trupului,A dar acestea n-aveau nici o legătură cu călăritul.Îşi simţea muşchii gâtului învineţiţi,îndureraţi de la încleştarea în calea valurilor succesive de tristeţe.Iar într-un alt loc,mai adânc,se simţea deschisă cu forţa,vulnerabilă,
într-un mod cu totul nou.Tresăririle de tandreţe îi aminteau ceea ce făcuse împreună cu Chase în timpul nopţii.Şi cât de mult îi plăcuse fiorul profund de a-l avea înăuntrul ei.Îi plăcuse atât de tare,încât era sigură că de-acum nici un alt bărbat n-avea s-o mai poată satisface,şi nu numai datorită proporţiilor fizice.
Chase fusese hotărât să-i dăruiască mai multă plăcere decât durere,chiar dacă asta însemna să-şi sacrifice propriile lui nevoi.Se abţinuse,atunci când ea îl implorase să continue,fiindcă ştia că încă nu sosise momentul.Abia când o simţise gata pentru deplinătatea actului,cedase rugăminţilor ei.
O ruinase pentru oricare alţi bărbaţi,îşi spuse,închizând ochii în calea spasmului tăios de voluptate.Avea să sufere de dorul lui toată viaţa..Un murmur sonor scăzut o smulse din gândurile-i tulburi.Iapa ciuli urechile şi,deodată,porni mai repede,de parcă auzise şi ea zgomotul,de parcă l-ar fi recunoscut.În timp ce treceau prin nişte rugi de mure,cabana cea mică a lui Chase apăru în luminişul din faţă.Moara de vânt,care alimenta cu energie pompa de apă şi generatorul,se rotea scârțâind în briza dimineţii.Annie trebui să-şi înghită lacrimile de uşurare De mult nu se mai simţise atât de recunoscătoare ca acum,văzând cabana mică şi singuratică,cuibărită lângă poala colinelor.Se simţea ca acasă,deşi ştia că nu se mai putea lăsa să gândească în aceşti termeni.

După ce lăsă iapa în staul,cu apă proaspăta şi o găleată de ovăz,Annie se îndreptă spre casă.Primul lucru pe care-l dorea era un duş prelungit,cât de fierbinte putea să ajungă apa.Apoi,poate avea să găsească ceva de făcut pentru restul vieţii.Starea de spirit i se mai ameliora în timp ce urca treptele din faţă,dar în momentul când deschise uşa şi intră,ştiu că era ceva în neregulă.În cameră domnea o anume nemişcare,o prezenţă pulsând care-o înştiinţa că nu era singură.
-E cineva aici? întrebă,oprindu-se în mijlocul unui pas,în vreme ce în spatele ei se înălţa o umbră.Cine e?
-Tocmai mă pregăteam să-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare.Glasul bărbatului avea o rezonanţă stranie,care-i furnică lui Annie pielea de pe braţe.Se răsuci şi-l întrezări scurt pe intrus,în umbra uşii deschise.Nu-l putea distinge clar,dar părea să fie cel puţin la fel de înalt ca Chase.Întunecime,acesta era cuvântul care-o frapa,în timp ce încerca să-i desluşească trăsăturile.Imaginea unei pantere negre îi străfulgera prin minte,zărindu-i lucirea ochilor de obsidian şi părul lung,
negru,ce i se revărsa pe spate.
-Unde-i Chase Beaudine? întrebă omul.Şi tu ce cauți acasă la el?
Annie înţelese într-o clipă cine era.Cine trebuia să fie! Hoţul pe care-l urmăreau toţi.Jack Ghinion.
-Chase nu e aici,răspunse ea,încercând să tragă de timp.Se şi vedea luată ostatică,dacă nu găsea o cale de scăpare.N-avea nici un rost să-ncerce să treacă de el,spre uşă,dar putea exista o modalitate de a-l păcăli.
-Unde e? întrebă individul.Annie îşi lăsă ochii să săgeteze nervoşi spre uşa dormitorului.
-Nu ştiu,spuse,cu o voce ascuţită.A plecat şi gata.Nu m-aştept să vină prea curând.Poate peste câteva zile.Privi din nou spre dormitor.
-E cineva acolo? arătă omul spre uşa camerei,cu capul.
-Nu,răspunse Annie cu emfază.Individul îşi mută privirea de la uşă la ea şi din nou la uşă,apoi îi făcu semn să înainteze spre dormitor.

-Hai să ne convingem.Tu mai întâi.Lui Annie îi pulsa sângele prin venele frunţii; se opri în uşa dormitorului.
-Nu-i nimeni acolo,insistă.A plecat.Intrusul o împinse peste prag,deloc delicat,şi
intră în urma ei.
-Aia ce-i? întrebă,observând uşa hrubei.
-Nimic,o intrare dosnică...
-Deschide-o.Peste câteva momente,se găseau în tunel,cu Annie prima,după ce aprinsese una dintre lămpile cu gaz ruginite care stăteau agăţate pe perete le bucătăriei.Omul din spatele ei nu scotea o vorbă,în vreme ce înaintau prin bezna cu miros de mucegai; o înghiontea doar,încontinuu,înainte.
Odată ajunşi în mica grotă,Annie ezită dacă să-l lase sau nu să controleze zona.În timp ce ochii individului cercetau pereţii,începu să se îndepărteze de el,încercând să ţină lampa nemişcată astfel ca omul să nu observe.
-Atenţie! ţipă,sperând că-l va face să-şi piardă echilibrul; în acelaşi timp se aruncă în cel mai apropiat tunel şi stinse felinarul.Îl auzi poticnindu-se,după care urmă sunetul pe care-l aştepta: un strigăt gros de surpriză şi bufnitura,ce făcea să clănţăne dinţii,a unui trup masiv ciocnindu-se de argila dură.Căzuse în groapă.
Annie îşi căută pe dibuite chibriturile şi aprinse din nou lampa în întunericul de nepătruns.Odată ce fitilul luă iarăşi foc,se apropie de puţ cu mare prudenţă.
Victima ei şedea pe pardoseala de lut,frecându-şi genunchiul blugilor,care se rupsese.Avu impresia că arăta ca un învins,până când ridică privirea.Văpaia luminoasă a ochilor lui o făcu să împietrească asemeni unui animal orbit.Doamne,semăna într-adevăr cu o felină a junglei.
-Cine eşti? îi întrebă.Jack Ghinion?
Ochii i se îngustară în timp ce-o privea,după care un surâs vag îi transformă trăsăturile într-o mască mai puţin înspăimântătoare.
-Am avut eu ghinioane şi mai mari.Dar nu,nu aşa mă numesc.Sunt Johnny Starhawk,un vechi prieten de-al lui Chase.

-Eşti cine? Şocul o năuci pe Annie.Nu putea fi Johnny Starhawk.Pe-acela îl cunoscuse în Costa Brava.Purta uniformă de camuflaj,ochelari de aviator şi părul tuns perie al infanteriştilor marini.Părul acestui om era o coamă înfoiată ce-i ajungea până mai jos de omoplaţi,iar acum,că-l putea distinge clar,îşi dădu seama că purta o fâșie de piele legată în jurul frunţii.Arăta ca un indian renegat.Dar nu spusese oare Chase că Johnny era un avocat de răsunet?
Ridică lampa,privindu-i pometţii obrajilor,ascuţiţi senzual,bărbia dură,
proeminentă,şi pielea bronzată.În minte i se ivi un gând necuviincios.Johnny Starhawk era un bărbat trăsnet,conchise ea,stăpânindu-şi un zâmbet,iute.Ce păcat că era deja îndrăgostită.
-Chase mi-a lăsat un mesaj urgent.Continua să-şi maseze genunchiul,privind în
sus spre ea.
-De ce am senzaţia că-i în legătură cu dumneata?
-Poate ar trebui să-ţi explic,propuse Annie.Începu cu o înşiruire de scuze,
grăbindu-se să adauge că-l luase drept un hoţ de vite,care evadase de sub escortă,şi informându-l apoi că se cunoscuseră deja odată,cu cinci ani în urmă.
-Nu-ţi par deloc cunoscută? îl întrebă,ridicându-şi felinarul în dreptul feţei.
-M-aş putea uita mai bine dacă mă scoţi de aici.
-O,iartă-mă.Aruncă o privire spre cavernă,dându-şi seama că n-avea cum să-l ajute.
-Chase are o scară de frânghie,dar nu ştiu unde-o ţine.
-Bine,las-o deocamdată,spuse Johnny,privind-o ca şi cum şi-ar fi putut aminti.Spui că ne-am cunoscut?
-Da,în Costa Brava.Ţi-aş putea povesti cum s-a întâmplat.
-Te rog.Annie trase concluzia că-i cam plăcea îngăduinţa seacă din tonul lui.
Indienii pe care-i cunoscuse în Costa Brava,deşi primitivi după standardele americane,fuseseră un neam de oameni foarte blânzi.Omul acesta arăta oricum,numai blând nu,şi totuşi părea

să existe o doză de farmec ascuns sub întunecimea sa de panteră.Totuşi,era destul de bucuroasă că n-avea cum să-l scoată din groapă.Se simţea puţin mai sigură,cu uriaşa felină în cuşcă.
Emana o indolenţă senzuală,din felul cum îşi ţinea capul rezemat de peretele gropii,privind-o în timp ce aştepta să înceapă jocul.Annie se pomeni vorbind grăbită,nerăbdătoare,relatându-i amănuntele întâlnirii lor în drum spre graniţă.
Descrisese jeep-ul condus de Chase,îmbrăcămintea pe care o purtau,rana de cuţit a lui Chase şi accesele lui de delir.Când termină,Johnny se ridicase în picioare,
iar expresia i se transformase din nepăsare în neîncredere extatică.
-Nu-ţi aminteşti de mine,este? îl întrebă,extrem de dezamăgită.
-Mă simt de parc-aş fi o stafie.Îi cercetă prin întuneric trăsăturile feţei.
-Deci,tu eşti puştoaica aia cu care s-a însurat Chase? Annie...Aşa te numeai?
-Da.Cuvântul îi tremură pe buze.Emoţiile se rostogoliră printr-însa atât de neaşteptat,încât nu şi le mai putu controla.Lacrimi i se iviră în ochi,iar muşchii încordaţi ai feţei se surpară de uşurare.Ştia că Johnny n-o putea crede decât nebună,o femeie cu minţile complet rătăcite,dar era primul om care o recunoscuse.Chiar îi rostise numele,şi această simplă recunoaştere se simţea ca o afirmare a existenţei ei.
-Da,repetă.Sunt Annie,Annie Wells.Amestecată cu bucuria,durerea,
cutremurătoarea alinare,o făcu pe Annie să aibă senzaţia,cum nu se poate mai stranie,de-a i se fi dat dreptul să-şi reclame identitatea şi viaţa, să se nască,
într-un fel,a doua oară.
-Iartă-mă,spuse profund stânjenită.Mi-era atât de teamă că n-ai să-ţi mai reaminteşti de mine,că nimeni nu-şi va mai aminti vreodată de mine!

-N-am de ce să te iert.Aşteptă un moment,studiindu-şi mâinile,cu respect faţă de nevoia ei de-a se reculege netulburată.
-L-am găsit pe Chase fără cunoştinţă în jeep,după ce-a zburat peste taluz,
continuă el calm,dar tu fuseseşi azvârlită din maşină.Tot ce-am mai găsit a fost unul din pantofii tăi,plutind pe râu.
-Ştiu.În toţi aceşti ani,Chase m-a crezut moartă.
-Pariez că i-ai făcut o surpriză a dracului de mare.
-Da.I-am făcut.Zâmbetul lui Annie deveni pieziş.Simţea lacrimile,amenințând
s-o podidească din nou,şi le înfruntă,hotărâtă să nu se mai facă de râs.Dar nu-şi putu opri oftatul ce i se revărsă odată cu următoarele cuvinte:
-Chase nu mă mai ţine minte.Nimic din cele întâmplate între noi acolo.Vrea ca mariajul nostru să fie...anulat.Johnny o privi atent.
-Iar tu nu vrei,just?
-Îl iubesc,răspunse ea,pe un ton încordat,dureros.Cred că se vede,mm?
-Nici măcar numele nu i-l poţi rosti,fără a părea că te rogi.Da,se vede,Annie.Ce se întâmplă aici? Annie avea nevoie de foarte puţină încurajare pentru a-i deşerta toată trista ei poveste.Într-un fel,îşi ţinu în frâu suferinţa şi mânia,în timp ce-i relata lui Johnny Starhawk,pas cu pas,haosul ce erupsese odată cu sosirea ei.
Dar,cu cât vorbea mai mult,cu-atât înţelegea mai clar cât de complet dezorganizase viaţa lui Chase.
-Cred că nu-i de mirare că vrea să plec,spuse.Nu i-am adus decât nefericire.
Chiar el a spus.
-Nu fi atât de sigură,replică Johnny,rânjind.
-Ce vrei să spui? În timp ce observa strania,neschimbata frumuseţe a femeii-copil ce-l privea de deasupra,dulcea suferinţă din ochii ei albaştri,nu-şi putea imagina cum i-ar fi putut rezista vreun bărbat,chiar şi un ins dur ca Chase Beaudine.

-Fără promisiuni,Annie,spuse el,dar am câteva idei despre cum l-aş putea manevra pe fostul meu camarad.

CAPITOLUL 11

-Nu mişca,Beaudine! Clipeşte măcar,şi te-mpuşc unde pari mai măreţ.
Comanda brutală răsună din spatele umărului drept al lui Chase.Acesta ezită în plin pas,cu cizma strivind un ciob de sticlă.
-Întotdeauna ai fost un trăgător prost,Jack.Chiar şi cu ţintele în mărime naturală.
-De la distanţa asta,îţi pot zbura creierii şi legat la ochi.
Ca din oală,spuse Chase în sinea sa,cu buza răsfrângându-i-se de dezgust în timp ce privea măruntaiele putrezite ale barăcii miniere.Ticălosul îl prinsese ca din oală.Pesemne că Jack îl văzuse venind prin spatele şandramalei,se furişase prin faţă şi-i căzuse în spate.Chase se gândi la vreun soi de contraatac,ca de pildă să se repeadă la arma hoţului.Dar Jack avea dreptate.Nici chiar din partea unuia ca el nu te puteai aştepta să tragă pe-alături,de la o asmenea apropiere.
-Aruncă biciul,Beaudine.Se auziră două ţăcăneli ascuţite,când Jack introduse un cartuş pe ţeava puştii sale cu culasă.Chase îşi destinse pumnul încleştat,lăsând harapnicul să cadă pe podea.
-De unde-ai ştiut că aveam aici o ascunzătoare îngropată? întrebă Jack.
-Flerul,răspunse Chase.Ştii ce-nseamnă asta,Jack.În timp ce vorbea,Chase observă cioburile de pe podeaua barăcii,ca şi cum cineva ar fi spart de perete o sticlă.O gaură căscată în scândurile de pe jos dezvăluia o cutie,de metal corodat,
plină cu bancnote.Bine,dar de unde putuse obţine o brută tâmpă,ca Jack,tot bănetul ăla murdar? se întrebă el.
-Din câte-mi amintesc,spuse Chase fără inflexiuni,aveai noroi proaspăt pe cizme,ultima oară când te-am băgat la pârnaie.Praful e una.Pământul umed,e alta.Înseamnă că cineva a săpat pe undeva.

-Eşti prea isteţ pentru binele tău propriu,Beaudine.Glasul hoţului scârțâia de râs nervos.
-De-asta va trebui să fac una pe care deja încep s-o regret.Va trebui să-ţi pompez niţel plumb în scăfârlia aia a ta.Să te-ncetinesc niţel.Să le dau o şansă-n plus băieţilor mai puţin norocoşi,ca mine.În timp ce Jack vorbea,lui Chase îi înţepeniră tendoanele de la ceafă.Hoţul o fi nătărău,dar era ticălos cât cuprindea,
ca să comită o crimă cu sânge rece.
-N-ar fi bine să ai pe cap o acuzaţie de omucidere,Jack.Acolo nu încap procentaje.Depinde cine face socoteala.Vezi tu,ceea ce nu vreau eu,e să nu fiu prins iar.Mi s-a făcut greaţă de-a binelea de asta.Începe să mă roază pă dinăuntru.Pe când Jack începea o analiză acrită a diverselor şi feluritelor prilejuri când îl capturase Chase,acesta însuşi ajunse la conştiinţa unui fapt neliniştitor.Informaţia răzbătu până la el din tensiunea pumnilor şi bătăile de baros ale inimii.Îl ardea prin terminaţiile nervoase,galvanizându-i gândurile şi deşteptându-i o intuiţie atât de fundamentală,încât se întreba cum de n-o mai cunoscuse şi-nainte.Nu voia să moară.Nu în această dimineaţă ceţoasă de vară şi nici multă vreme de-acum încolo,dacă reuşea s-o rezolve.
Nu frica declanşase această stare.Privise moartea în ochi de nenumărate ori,dar niciodată cu un simţ atât de acut al nevoii de a supravieţui al dorinţei de-a învinge sorţii.Acum,cu o puşcă proptită-n spate,nu avea timp,sau chef,să
examineze motivele,ştia doar că era ceva pentru care trebuia să respire în continuare.Viitorul părea să-l cheme cu degetul,păstrându-i o nebunească făgăduială de fericire.Aproape-l ameţea acea ireală senzaţie a destinului.Se simţea ca şi cum i s-ar fi îngăduit să-şi întrezărească propria soartă.Iar pe urmele acestei înţelegeri sosea inevitabilul „motiv” al redeşteptării lui.O fanfară mintală de trâmbiţe îi anunţa numele: Annie.
Gemu.Annie? Ea era pricina pentru care voia să respire mai departe? Femeia asta era judecătoarea lui,juriul care avea să-l trimită la spânzurătoare.Făcuse din viaţa lui iadul pe

pământ.Dar,chiar în timp ce încerca să se convingă pe sine însuşi că hu ea era soarta lui,putea simţi adevărul împresurându-l,strangulându-i toate obiecţiile.Annie Wells era o sticlă de băutură rea,pe care n-o putea ţine astupată,dar,Dumnezeu să-l ajute,nu putea îndura gândul că n-o va mai vedea niciodată.Cu această lipsă în existenţa lui,putea fi foarte bine mort ca şi viu.
Ţeava puştii îl înghionti în umăr.
-Beaudine? M-asculţi?
-Aşa să-mi ajute Dumnezeu,Jack,n-am auzit o vorbă din ce-ai spus.Mă gândeam la o femeie.
-O femeie? într-un moment ca ăsta? Pe toţi dracii,ai nevoie de un glonţ în cap.
Metalul rece se propti la baza craniului lui Chase.Declicul slab şi ucigător al cocoşului armei îi explodă în creier.Izbi sălbatic înapoi cu călcâiul cizmei,
aplicând o lovitură în ţurloaiele hoţului.
Răsună o împuşcătură,în timp ce Jack se clătina de-a-ndaratelea,trăgând înnebunit.Chase se trânti la pământ,izbind praful şi în acelaşi timp apucându-şi biciul.Înfăşură şfichiul de piele netăbăcită de-atât de multe ori pe după picioarele lui Jack,încât acesta se prăvăli ca un buştean putred.
-Se pare că ţi-a pierit norocul,spuse.Chase,ridicând puşca pe care hoţul o scăpase pe jos şi ochindu-i pieptul ce tresaltă.Ar trebui să fiu morcovit pe tine,Jack.La naiba,ar trebui să descarc puşca asta în inima ta neagră ca iadul...Da' n-am poftă acum.Ia aruncă-mi o privire,îl îndemnă,cedând unui zâmbet şmecher care nu voia să se lase alungat.Priveşti un om cu tot viitorul în faţă,Jack,şi ăsta-i singurul binecuvântat motiv pentru care mai eşti în viaţă.

Chase sări de pe cal,scoase biciul de la oblâncul şeii şi urcă treptele din faţă ale cabanei,câte două.
-Annie? Unde eşti? strigă.Îl speriase ca toţi dracii,dispărând de la locul lor de tabără.Nici calul ei nu mai era,ceea ce însemna că probabil se întorsese acasă.

Sau asta,sau se rătăcise pe undeva printre coline.Shadow îl urmă îndeaproape,
lătrând surescitat,când Chase intră în cabană şi cercetă rapid din priviri interiorul.Nu se vedea nicăieri nici o urmă de Annie,şi nimic care să indice că trecuse pe-acolo.
-Haide,băiete,strigă el,făcându-i semn câinelui să-l urmeze afară,pentru a căuta în hambar.Dar Shadow refuză să iasă.Scheunând agitat,îl zori pe Chase spre dormitor.
-Of,Doamne,nu a doua oară,exclamă Chase,zărind uşa deschisă a văgăunei.
Nimeni nu cade de două ori în aceeaşi groapă.Felinarul,pe care-l luase de pe peretele bucătăriei,îi pâlpâia în mână,pe când îşi croia drum prin tunel.Vocea lui Annie ajunse până la el,cu ecouri slabe,pe măsură ce se apropia de cavernă,dar nu-i putea distinge cuvintele.Părea că vorbea singură,lucru care-l mai linişti,dar numai pentru un moment.Dacă se lovise la cap în cădere? Dacă-şi pierduse minţile mai rău ca un bolnav de balamuc?
-Annie?!?Năvăli în grotă,cu felinarul legănându-se nebuneşte,până ajunse la puţ.
-Ai păţit ceva? Flacăra lumină zâmbetul ei surprins.
-Chase! exclamă,mijind ochii spre el din fundul gropii.Când ai ajuns aici? Johnny şi cu mine tocmai...
-Eşti bine? Ezită,înregistrând cuvintele pe care tocmai le rostise.
-Johnny? Cine...
-Aicea,amice.
-Starhawk? Chase ridică felinarul,căutând chipul pe care-l asocia cu glasul acela familiar.Aproape scăpă lampa în groapă,când trăsăturile ascuţite ale omului pe care nu-l mai văzuse de cinci ani se materializară în aura de lumină.!
-Starhawk? Ce cauţi acolo? Ce faci acolo jos cu ea?
-A căzut în groapă,explică Annie.E o poveste lungă,dar am încercat să-l ajut să iasă.Şi am căzut şi eu.
-Grozavă femeie,Chase,spuse Johnny.Curajoasă cât cuprinde.De ce-ai ţinut-o aşa-n secret? Zâmbetul întunecat al lui Johnny îi pricinui lui Chase un moment de adevărată

consternare,i-ar fi făcut mai multă plăcere să-şi vadă partenerul de mult pierdut,dacă n-ar fi ştiut totul despre reputaţia de seducător a lui Johnny cu femeile.Starhawk era pe jumătate indian american,iar de când dezbrăcase uniforma,imaginea sa de renegat-dedicat-unei-cauze înfăptuise miracole,atât cu femeile,cât şi cu juraţii.O recentă hotărâre crucială a Curţii Supreme în favoarea-lui îl transformase în cel mai căutat avocat de Drept civil din ţară,ca şi cum membrele sexului feminin ar fi avut nevoie de-o provocare în plus pentru a i se arunca la picioare.
-Ţine-te bine,spuse pe neaşteptate Chase.Aduc scara.
-Nici o grabă,strigă Johnny.Annie şi cu mine tocmai descopeream că avem unele lucruri în comun.
-Asta ce vrea să-nsemne? întrebă Chase bănuitor.
-Nimic de ce să te-agiţi.Îi place mâncarea condimentată,şi mie la fel,atâta tot.
-Eşti sigur? Atâta tot?
-Păi,mda,pe lângă romanele western.Amândurora ne plac,nu-i aşa,Annie,şi...
-Şi ce?
-Chase! interveni Annie,ai putea să ne scoţi din groapa asta?
-Nu înainte de-a primi un răspuns,replică Chase.Şi ce?
-Eşti sigur că vrei să ştii,Beaudine?
-Dă pe gură,Starhawk.
-O.K.,cowboy,da să ţii minte,tu ai vrut-o.Annie aci de faţă mi-a spus că-i plac bărbaţii de obârşie indiană.Zice că a fost crescută într-o pădure tropicală,unde băştinaşii erau iuţi şi agili ca pisicile.
Faţa chipeşă a lui Johnny se lăţi într-un rânjet vesel.
-Cucoana are un gust impecabil,Chase.Dacă n-o iei de nevastă,s-ar putea s-o iau eu.I-ai observat vreodată ochii? Uluitori.N-am mai întâlnit ochi atât de albaştri.
-I-am observat.Chase împinse în faţă felinarul,dar nu pentru a se putea uita la ochii lui Annie.Voia să-i vadă reacţia la dezgustătoarea tiradă de baliverne ale lui Starhawk.Annie îl privi radioasă,roşind ca o mireasă necoaptă.Pe toţi

dracii,femeia asta iradia lumină.Arăta de parcă cineva ar fi conectat-o la o uzină electrică.
-Uiţi,Johnny,spuse Chase cu glasul ucigător de calm,că am şi luat-o de nevastă.
Zâmbetul lui Starhawk se lăţi şi mai mult.
-Uiţi,Chase,că sunt avocat.Pot obţine anularea căsătoriei.
-Prea târziu pentru asta,prietene.Uniunea s-a consumat.Annie şi cu mine ne-am culcat împreună azi-noapte.
-Chase! fulgeră un avertisment din ochii lui Annie.Devii puţin cam indiscret,nu ţi se pare? Acum,te rog să ne scoţi de-aici.Tonul ei exprima refuzul oricăror alte aiureli,dar Chase nu se lămurise nici pe departe cu Starhawk.Se duse să ia scara şi,după ce-i scoase pe amândoi din puţ,reluă schimbul de replici cu fostul său camarad.
-Starhawk la însurătoare? aruncă el.Asta-i bună.Eşti incapabil să legi o relaţie stabilă.Ai face nefericită o femeie de ispravă.
-Tu ai şi făcut-o,Beaudine,i-o întoarse Johnny,cu o privire semnificativă către Annie.Ochii lui Chase se învăpăiară cu o violenţă necontrolată.Glasul îi scăzu,
nefiresc de calm:
-Hai să terminăm conversaţia asta,afară.Doar tu şi cu mine,Starhawk.
Lui Annie i se opri respiraţia.Îl văzuse pe Chase,omorând un om în Costa Brava,
dar niciodată nu-l văzuse să arate mai ucigător decât în acest moment.Forţa brutală a mâniei lui plutea prin aerul încăperii,reducând-o la o tăcere buimacă.
Era demonic de tenebros,tăindu-i respiraţia.Dar,cineva o să fie rănit,îşi dădu ea seama.Johnny răspunse provocării lui Chase cu o înclinare înceată a capului.
-Nu! ţipă Annie.Destul,voi doi! N-am să mă mărit cu nici unul din voi,e clar? Şi nu apreciez poziţia de trofeu câștigat de pistolul cel mai rapid.
-Tu să nu te-amesteci,Annie.În timp ce Chase îşi scotea geaca de blugi,
aruncând-o într-o parte,o bucată apreciabilă de sticlă albăstrue zbură din buzunarul acesteia,aterizând la picioarele lui

Annie.Annie îngenunche să ridice ciobul,remarcând stratul albicios de pe sticlă şi mirosind izul medicinal.Pe cealaltă parte,încă mai rămăsese o mică porţiune din etichetă.
-Chase! exclamă ea,ridicându-se.De unde-ai luat asta?
-De ce?
-E acelaşi antiacid pe care l-a cumpărat şeful de echipă la farmacie.
-Ce tot spui? Chase se opri în plin proces de suflecare a mânecilor.O privi atent pe Annie,înfrânându-şi un moment furia.
-Care şef? Annie îi relată repede întâlnirea cu şeful de echipă al fermei McAffrey şi cele câteva informaţii pe care i le dăduse despre medicina naturistă.
-Nu mi-a urmat sfatul,observă ea.Chase luă ciobul din mâna ei,examinându-l.
-Chestia asta o dădea pe gât şi la taverna *Stridiei de Preerie*...Privirea i se întoarse înlăuntru.În timp ce se uita la sticlă,ca şi cum ar fi gândit rapid şi
concentrat,punând frânturile laolaltă.
-S.O.B(Acronim pentru Son of a Bitch,pui de căţea,ticălos) nenorocit,scrâșni ei.Îl plătea pe Jack s-o facă pe momeala,ca să mă pună pe mine pe drumuri,în timp ce el îşi jefuia propria fermă,şi pe-ale altora.
-Cine? întrebă Annie.
-Mhm,cine? o îngână Johnny.
-Şeful de la McAffrey,răspunse Chase,continuând să fixeze ciobul cu privirea.Se vede că se întâlnea cu Jack la baracă,să-l plătească.Probabil tot el a fost şi-n spatele evadării din puşcărie.
-Chiar aşa? întrebă fascinată Annie.Şeful de echipă şterpelea vite din propria lui fermă? Exact ca-n cartea pe care-am citit-o eu?
-Nu tocmai,spuse Chase.Angaja „lucrători agricoli” ca să facă treburile murdare în locul lui.Dar el e creierul,îmi pun capul.Chase vârî ciobul de sticlă în buzunarul cămăşii,îşi culese de jos scurta de doc şi înşfacă o puşcă de pe perete.

Peste chip i se aşternuse o expresie de concentrare totală,sălbatică.
-Hei! exclamă Annie,văzând că se îndrepta spre uşă.Unde te duci?
-Să pun mâna pe ticălos,replică scurt Chase,îmi dă bătăi de cap de săptămâni întregi.Acum am să-l bat eu la cap,până intră-n pământ.
-În regulă! răsună glasul lui Johnny,răguşit de râs,în timp ce i se alătura lui Chase.Hai să dăm niţel la şuturi în fund.Vin şi eu,amice.S-ar putea să ai nevoie de întăriri.Annie rămase pe loc,privind uimită curm cei doi bărbaţi schimbau rânjete şi-şi plesneau palmele într-un soi de ritual masculin.Un moment mai târziu,mergeau spre uşă,de parcă ar fi uitat că era şi ea pe-acolo.Sau că fusese,măcar!Râsul lor de bărbăţie dură fu acela care o electriza pe Annie,
determinând-o să treacă la acţiune.Cu nici două minute-n urmă,se bătuseră pentru ea! Acum îi auzea de-afară,încărcând puşti,spunându-şi poveşti de război şi toate celelalte prostii ale masculilor când plănuiesc să *„dea niţel la şuturi în fund".*Observă că biciul lui Chase zăcea pe patul de campanie,acolo unde-l lăsase,părând a-l fi uitat în graba plecării.Îşi aminti în detaliu momentele când folosise pe pielea ei îngrozitorul obiect.Îl folosise oare cineva pe pielea lui? se întrebă.Cei doi tocmai urcau în *Bronco,*când Annie ieşi pe verandă.
-Chase Beaudine! strigă.Să nu-ndrăzneşti să te urci în maşina aia!
Chase ridică privirea,cu ochii săi negri umbriţi de *Stetson.*
-Annie? Ce faci?
-Ce trebuie,răspunse ea,.scuturând biciul ca şi cum ar fi fost complet hotărâtă
să-l folosească.Nu te duci-nicăieri,cowboy.Nu înainte de-a fi terminat eu cu tine.
Johnny lăsă să-i scape un uşor chiuit războinic.
-Pare serioasă.
-Annie,fii rezonabilă,spuse Chase.Am de rezolvat cu un hoţ de vite...

-Nu,cu o femeie ai de rezolvat.Aici.Şeful ăla de echipă nu pleacă niciunde.Poate s-aştepte.Eu nu pot.
-Beaudine! slobozi Johnny un urlet de râs hohotitor.Nu mi-ai spus că ştie să pocnească din bici! M-am îndrăgostit.Capul lui Annie nu se lăsă sucit de compliment.I se adresă fostului partener al lui Chase politicoasă,cu vocea fină ca o lamă de cuţit:
-Johnny,a fost minunat să te-ntâlnesc după atâția ani,dar vrei te rog să pleci? Chase şi cu mine avem ceva de discutat.Nici unul din cei doi bărbaţi nu se mişcă în primul moment,aşa că Annie coborî treptele la loc deschis,cu harapnicul târându-se lunecos în urma ei,în timp ce-şi ocupa poziţia în faţa lui Chase.Mâna începu să-i zvâcnească,trăgând în sus de şficiul de piele,obişnuindu-se cu senzaţia lui.Habar n-avea dacă putea într-adevăr să mânuiască biciul sau nu,dar învăţase,urmărindu-l pe cel mai priceput,pe Chase însuşi.Fiecare nuanţă a dibăciei lui cu înfricoşătoarea armă,până şi cele mai mici palpitaţii ale muşchilor,i se înregistraseră în minte,fiind de neşters.
Chase se minuna,privind-o pe Annie cum se lupta cu biciul.Acesta se ridică,
unduindu-se şi clătinându-se ca un şarpe beat,în timp ce femeia încerca să lovească,după care căzu la pământ cu un tremur moale.Înjurând ca din carte,Annie continua să-l manevreze,până când şarpele începu să se trezească puţin din beţie.Chase îşi înghiţi un zâmbet.Arăta de parc-ar fi fost Calamity Jane într-o zi proastă.În ritmul în care evolua,avea să dureze până la Crăciun,dar simţi că i se înmuia inima.Biciul era aproape de trei ori cât ea,şi ştia că se temea de moarte de el.Pesemne c-o apucase o furie de mama focului,dacă era-n stare să-l atingă măcar.
-Annie,lasă-l jos,spuse el într-un târziu,apropiindu-se.S-ar putea să răneşti pe ci...Dar,înainte de-a apuca să termine ultimul cuvânt,înainte să poată măcar clipi din ochii uimiţi,şfichiul de piele se arcui fulgerând spre el ca o lovitură de trăsnet,şi-i smulse *Stetson-ul* din cap.
-Lua-m-ar dracu',şopti Johnny.Inima lui Chase tropăia ca un taur turbat la rodeo.

Îşi trecu uimit o mână prin părul răvăşit,incapabil să creadă ce făcuse,i-ar fi putut scoate ochiul! Voia să se-nfurie pe ea,dar nu-i era posibil.Admiraţia buimacă pe care-o simţea nu mai lăsa loc şi pentru alte emoţii.Trăsăturile i se aprinseseră într-un zâmbet triumfător,ochii-i trosneau de surescitare albastră-incandescentă.Era într-adevăr cea mai afurisită şi mai senzuală femeie pe care-o cunoscuse vreodată.
-Pleacă naibii de-aici,bine,Johnny? spuse el.Am de rezolvat o problemă cu o femeie.
-Băftosule,chicoti încetişor Johnny,în timp ce se îndrepta spre un *Ferrari Testarossa* parcat mai încolo pe drum;când ajunse la maşina cea lucitoare,strigă: Chase,dacă ai nevoie de mine,mă găseşti în oraş,la hotel.Fii blândă cu el,Annie.
Johnny dispăru într-un nor de praf palid,lăsându-i pe Annie şi pe Chase acolo unde se aflau,sub soarele de Wyoming tot mai dogoritor,luându-şi unul altuia măsurile.Annie simţi un val de dulce teroare,observând talazul de dorinţă din ochii lui Chase.Fulger negru,îşi spuse.Omul arăta de parc-ar fi fost hotărât s-o posede chiar acolo,pe iarbă.Porni spre ea,dar Annie smuci biciul,ameninţătoare.
-Înapoi,cowboy.Nu te-apropii de mine,până nu primesc câteva răspunsuri.
-Annie,nu dau o para chioară pe prinderea hoţilor de vite,în momentul ăsta.Asta voiai să ştii? Tot ce vreau eşti tu,îngeraşule,culcată pe spate şi cu picioruşele desfăcute,mai fierbinte ca focul iadului şi dorindu-mă înapoi.
-Chase! încetează!Făcu un pas înapoi,cu un bolborosit de râs surprins învingându-i indignarea.
-N-ai să m-atingi,până nu te explici! Nici eu nu dau o ceapă degerată pe hoţii de vite.Vreau să ştiu de ce i-ai spus lucrurile alea lui Johnny.Că eşti însurat cu mine şi că uniunea s-a consumat.
-Păi,suntem căsătoriţi.Trăsăturile lui colţuroase se îndulciră într-un surâs senzual,dându-şi seama de ce-şi făcea Annie griji.
-Şi am consumat...astă-noapte.N-ai uitat cum am reuşit-o în fine,nu-i aşa,Annie? Eu unul ştiu că n-am s-o uit niciodată.Îşi agăţă degetele mari de găicile curelei,

gest care-i trase blugii strâmţi şi mai jos pe şolduri,decât de obicei.Era o mişcare neruşinat de sexy,şi avu efectul de a-i aminti lui Annie exact cum reuşiseră să consume,până la ultimele şi cele mai jenante detalii.Dacă juca vreun joc cu ea,însemna că era un om incredibil de crud.
-M-ai auzit,Beaudine,îl preveni ea încet,feroce.Explică-te.Azi-noapte nu voiai
nimic legat de căsnicie,zbierai despre plozi,despre perdeluţe galbene,ce,ai uitat?
Chase trase adânc aer în piept,ca pentru a pune lucrurile în ordine şi a aduce situaţia sub control.Îşi îndreptă gulerul şi-şi pieptănă părul cu o mână,făcându-i sălbăticia neagră ceva mai prezentabilă.
-Spun că voi onora căsnicia,dacă asta vrei,răspunse el.Mă voi duce la ăia de la emigrare şi le voi spune că m-am însurat cu tine în Costa Brava.Afirm că e ceva oficial,Annie.Eşti soţia mea.Ascultându-l Annie avu o senzaţie de uşurare care-i cuprinse tot trupul.I se păru că inima avea să-i plutească afara din piept.Un singur lucru o mai ţinea cu picioarele pe pământ.Cuvintele alese de el.Ceva oficial? Pentru Annie,era o formulă mult prea sterilă.Nu-şi putea închipui de ce folosise o asemenea expresie...decât dacă nu cumva vorbea conştiinţa lui.Ce făcuse? Petrecuse toată noaptea convingându-se pe sine însuşi să facă alături de ea ceea ce se cuvenea?
-N-am nevoie de sacrificii din partea ta,Chase.S-ar fi putut să accept oferta asta în ziua când am venit aici,dar nu acum.S-au întâmplat prea multe.
Chase nu ştia dacă să râdă sau să plângă în faţa ironiei întregii situaţii.Jocul se răsturnase.Aseară,el îi pusese la îndoială motivele.Acum ea nu avea încredere într-ale lui.Cumva,trebuia s-o facă să înţeleagă ceea ce nici el însuşi nu înţelesese,şi anume că în noaptea trecută fusese şocat,mai întâi de actul sexual fizic,iar apoi de întâlnirea cu moartea.Fusese şocat prin faptul de-a o cunoaşte.
-Nu sacrific nimic,Annie.Toată viaţa i-am făcut cu ochiul morţii.Poate că ăsta era singurul lucru care mă făcea să mă

simt viu.Dar acum am un motiv mai întemeiat să fac umbră pământului.Suntem căsătoriţi,şi aşa vreau să rămânem.
-Vrei tu? De ce? Asta era întrebarea.El şi Annie Wells erau complet opuşi.
Vedeau lucrurile în moduri cu totul diferite.În firea ei existau zeci de contradicţii,dar în profunzime exista un singur adevăr fundamental.Era o salcie,
invincibil de puternică,capitulând cu graţie în faţa inevitabilului.Câtă vreme el era rigid ca un stejar albastru,gigantic.Dar învăţa.Învăţa cum să piardă lupta şi să câștige războiul,învăţa cum să iubească o femeie.
-N-o pot spune în două vorbe,răspunse.Nici nu cunosc cuvintele exacte.Ştiu că unei femei îi place să audă cum bărbatul şi-a pierdut capul de dragoste şi nu poate trăi fără ea.Şi toate astea-s destul de adevărate în cazul meu,dar nu acesta e motivul.E ceva mult mai simplu,şi nu foarte poetic.Scoase un oftat greu,
încercând să-şi afle cuvintele pentru ceva ce nu putea fi explicat.
-Mă simt mai mulţumit de mine când sunt în preajma ta,Annie.Pur şi simplu.
O,ştiu că-i greu de crezut,după cum m-am purtat în ultima vreme.Dar e aici,
înlăuntrul meu.Glasul îi cedă,frângându-se,când adăugă:
-Ceva ce n-a mai fost niciodată.
-Chase...
-Te iubesc,Annie.Annie îşi înecă un tremur de nebunească incredulitate,de bucurie.Era prea şocată ca să se mişte,prea zguduită,ceea ce probabil era perfect,
căci niciodată n-ar fi reuşit să ajungă în locul unde stătea el.Dintr-o dată,Chase se afla la kilometri întregi distanţă,părând să-i despartă o prăpastie enormă,de netrecut.Era un hău creat de propria ei inimă uluită.O dorise atât de mult timp,
atât de tare,încât pur şi simplu nu-i venea să creadă că se întâmpla.
-Vino-aici,Annie,o chemă el,deschizând brațele.

Lacrimile îi împăienjeneau vederea,simţindu-i atracţia irezistibilă din glasul răguşit.Îşi putea aminti atât de limpede propria-i profeţie despre ceea ce-avea să se întâmple,dacă el îi spunea vreodată aceste cuvinte.Avea să se ducă la el.N-ar fi avut de ales.Avea s-o posede,trup şi suflet.
-O,Doamne,Chase.Închise ochii,inexplicabil de înspăimântată,de vreme ce încerca să găsească o modalitate de-a se mişca.Cu cât se lupta mai mult cu strania paralizie,cu-atât îi păreau braţele mai strâns ancorate pe lângă trup,
picioarele mai îngreunate.Şi deodată,el fu lângă ea,trăgând-o la pieptul lui,cu un geamăt aspru pe buze.Venise el la ea.
Annie îşi aruncă braţele pe după gâtul lui,cu un suspin de uşurare.Lacrimile îi înţepau ochii,în timp ce capitula în faţa patimii dure a îmbrăţişării lui,
înfiorându-se de felul cum o ridica de la pământ într-o strânsoare aprigă.
Chase o coborî la loc şi-i ridică faţa,scrutându-i cu ochii gândurile,
inima,cufundându-se până-n adâncul sufletului ei.
-Încă mai vrei să fii soţia mea,Annie? Te vei mărita cu mine? Din nou?
Răspunsul se furişă în mintea ei cu un dangăt de clopote atât de grandios,
încât probabil reverberă prin tot universul cunoscut.Dar,când deschise gura să vorbească,nu ieşi decât un scâncet aspru de emoţie.
-Ăsta a fost un „da”,Annie? Fiindcă,sincer să fiu,n-am prea multe să-i ofer unei femei.O apucă de mână,ridicându-i-o în stilul tradiţional al bărbatului pe cale să pună un inel în degetul iubitei.În schimb,scoase ceva din buzunarul cămăşii şi
i-o depuse uşurel în palma făcută căuş.
-Dar îţi pot făgădui un lucru.Întotdeauna vor fi flori.Annie privi la margareta pe care i-o aşezase în palmă,o floare nouă,perfectă,pentru a o înlocui pe cea de mult moartă pe care i-o „culesese” cu biciul.Ceva insuportabil de dulce i se învăpăie prin simţuri,făcând cu neputinţă să-i spună cât de mult iubea

floarea,cât de cumplit îl iubea pe el.Ridică margareta la buze,cu lacrimi în ochi:

-E de-ajuns.

EPILOG

Era o dimineaţă de vară prea perfectă pentru orice altceva în afara liniştitei sărbători a naturii,să culegi mure sălbatice pe malurile unui râu leneş de munte...sau să te măriţi cu bărbatul pe care-l adori alături de acesta.Annie o alesese pe cea din urmă,şi niciodată nu fusese mai frumoasă.Rochia ei de mireasă era simplă,de organdi alb,cu tăietura en-coeur dezvăluindu-i umerii gingaşi,rotunjiţi,şi pielea ca de porţelan,strălucind de emoţie.O ghirlandă de margarete sălbatice îi împodobea părul de culoarea aramei.

Chase purta un veston de şamoa cu franjuri western legănându-i-se pe mâneci; un *Stetson* negru,nou-nouţ,îi umbrea ochii negri,în cinstea evenimentului.Mai multe dintre femeile din mica adunare de nuntaşi îl priveau cu expresii franc-admirative,în timp ce stătea în faţa pastorului,aşteptându-şi mireasa.Iar Muriel Jensen,care cânta Tatăl Nostru,fu auzită referindu-se la mire ca fiind *„necuvenit de chipeş”.*Mulţimea tăcu,când Annie păşi înainte să i se alăture lui Chase.Până şi ciripitul gutural al cintezoilor din sălciile de deasupra se stinse,în timp ce mireasa îşi ocupa locul lângă mire.Nerăbdarea atinse apogeul când ochii tinerei perechi se în-tâlniră preţ de-un scurt şi dulce moment,înainte de-a se întoarce să privească spre preot.Iar apoi,cuiva îi scăpă un oftat.

Johnny Starhawk era cavalerul de onoare al lui Chase,cu pletele sale negre legate la spate şi expresia devenind solemnă odată cu începerea oficiilor nupţiale.Lângă Johnny şedea ciobănescul Border al lui Chase,dând zgomotos din coadă.Şipotul melodios al râului oferea muzica de fundal pentru scurta ceremonie,dar în clipa când preotul pronunţă cuplul ca fiind soţ şi soţie,iar ei îşi pe-cetluiră uniunea cu un sărut prelung,de undeva din depărtare se putu auzi un bubuit ciudat.În timp ce Annie şi Chase se întorceau,în sfârşit,spre mulţime,

amenințătorul sunet crescu,vuind ca o formaţiune de elicoptere apropiindu-se.Pământul părea să trepideze,în vreme ce vacarmul se înălţa în crescendo,o unică săgeată de negru şi crom țâșni la vedere.Spre surprinderea tuturor,o motocicletă enormă coti la curba drumului ce ducea spre râu.
-Cine e? se înălţară glasuri neliniştite din rân-dul participanţilor,pe când o siluetă solitară,pe o Harley masivă,se îndrepta direct spre ei.Ochelarii-oglindă de aviator ai motociclistului străluceau în soare,iar capetele eşarfei,pe care-o purta înfăşurată împrejurul capului,îi flutura în vânt.
Motociclistul părea amenințător ca demonica maşina pe care o călărea; ambala motorul pe iarbă şi coti spre a frâna la nici doi metri de mulţimea uimită.Lumina soarelui i se reflecta din ochelari,în timp ce le scruta chipurile,căutând pe cineva.Netuns şi neras,cu părul blond,bogat,albit de soare,în contrast cu basmaua neagră,reprezenta o armă ascuţită faţă de simţurile tuturor.Un cuguar(Şi mountain lion (leu-de-munte) = puma,felină uriaşă de pradă din America de Nord şi de Sud) auriu,cu chip de om.!
Atât Chase,cât şi Johnny părură să-l recunoască pe motociclist,pe când cobora cricul vehiculului şi sărea din şa.Annie însă fu aceea care-i rosti numele.În uniforma sa de infanterist marin,cu tricoul bej-olive şi vesta de artilerist antiaerian,Geoff Dias arăta exact la fel cum şi-l amintea Annie în urmă cu cinci ani.Era un spectru dezgolit şi frumos din trecut,amintindu-i de toate amănuntele tragice,de toate momentele strălucitoare din ultima misiune a comandoului.
El aruncă o privire lui Chase,aflat lângă ea,şi-şi dădu seama că şi le amintea şi el,ca şi cum timpul s-ar fi întors în sine însuşi,năvălind de-a-nda-ratelea.Până şi Johnny Starhawk părea transfigurat,în chip straniu.
-Chase Beaudine? întrebă Geoff,apropiindu-se de întrunire.Mi s-a spus că l-aş putea găsi aici.Mulţimea se retrase cu un pas,de parcă străinul chiar ar fi fost un cuguar.Chase îşi croi drum printre invitaţi,trăgând-o pe Annie după el.
-Dias! Eu sunt,Chase.Geoff Dias se holbă la echipamentul de nuntă al lui Chase,complet derutat.

-Ce se-ntâmplă,Beaudine? Am primit un mesaj urgent.Spunea că ţi-e viaţa în pericol.
-Regret,amice,îl informă Chase,cu un zâmbet ivindu-i-se încet pe buze.Ai ajuns prea târziu,ca să mă mai salvezi acum.Tocmai m-am însurat.
-Însurat? Trăsăturile colţuroase ale lui Geoff exprimară un şoc total,pe când se holba la vechiul său prieten.Nu-mi vine să cred.Chase Beaudine însurat?
Izbucni într-un râs răguşit,clătinând din cap,neîncrezător.
-Doamne,omule,zău că-mi pare rău s-aud asta.Poate,dac-aş fi ajuns cu-o oră mai devreme,te mai puteam salva.
-Dacă erai aici cu-o oră mai devreme,ai fi putut răpi mireasa.
Sardonica remarcă îi aparţinea lui Johnny Starhawk,care înainta prin mulţime să-l salute pe cel întârziat.
-Starhawk? Tu ce faci aici? Johnny rânji,ochii săi negri sclipind în timp ce dădea mâna cu vechiul său camarad..
-Fac parte din conspiraţia de a-l scoate din acţiune pe Chase Beaudine.
Geoff Dias îl privi din nou pe Chase,acum pe deplin compătimitor faţă de osânda respectivului.
-Ai vorbit serios,Beaudine,când ai spus că ţi-e viaţa în primejdie!
-Poate ţi-ar face plăcere să întâlneşti primejdia în persoană.Chase o aduse pe Annie în faţă,cuprinzându-i umerii cu un braţ.
-Ea e frumoasa mea soţie.Probabil ţi-o aminteşti ca Annie Wells.
Recunoaşterea se furişă încet în ochii verzi ca smaraldul ai lui Geoff,pe când cerceta faţa luminoasă a lui Annie.
-E fata pe care-ai salvat-o,spuse el într-un târziu.Cea despre care ne-au spus că murise.Se întoarse spre Chase cu o nouă înţelegere a lucrurilor.
-E mai mult decât frumoasă,Beaudine.E feerică.Nu-i de mirare că ţi-ai pierdut capul.Annie întinse mâna,apucându-i-o pe-a lui Geoff.
-Îţi mulţumesc,spuse,cu ochii devenindu-i înceţoşaţi şi foarte,foarte albaştri.În momentul următor,Geoff o strânse în

braţe.Era o întâmpinare destul de prietenoasă,dar Chase îi despărţi oricum,trăgându-şi micuţa soţie din îmbrăţişarea de urs a lui Geoff Dias.
-Găseşte-ţi femeia ta,Dias,spuse el posesiv,trăgând-o pe Annie la pieptul său.
Asta-i a mea.Ceilalţi doi bărbaţi făcură un pas înapoi,râzând de comportarea necaracteristică a vechiului lor prieten.
-Ia nu mai fiţi aşa de ţanţoşi,compadres,îi preveni pe amândoi Chase.Vi se putea întâmpla şi vouă.Atât Chase,cât şi Annie râseră de negaţiile vehemente ale celor doi.Dar,în timp ce-i studia pe foştii parteneri ai soţului ei,o undă de intuiţie o preveni pe Annie că aceşti doi bărbaţi erau nişte singuratici înveteraţi şi,
probabil,la fel de adverşi implicării emoţionale,pe cât fusese şi Chase.N-o invidia pe femeia care s-ar fi încurcat cu oricare din ei.
Cât despre Geoff Dias,n-ar fi vrut să fie ea cea care să-l îmblânzească pe leul acela.Era nevoie,cu siguranţă,de un bici şi un scaun.Sau de-o leoaică foarte isteaţă.Iar în privinţa lui Johnny Starhawk,el era la fel de liniştit-primejdios ca orice felină a junglei,care-i ieşise vreodată-n drum,o panteră neagră,şezând la pândă.Pentru cine,însă? De-ar fi putut privi în viitor,s-o vadă pe femeia nebănuitoare de nimic,care avea să-i taie calea,Annie ar fi prevenit-o să fugă ca de dracu'.Se cutremură într-un fior involuntar,recunoscătoare că se afla exact acolo unde-şi dorise,în braţele calde ale lui Chase.Glasuri vesele se înălţau,iar dopurile sticlelor de şampanie începeau să pocnească în jur,readucând-o la realitatea sărbătorii,la nunta ei! Privind spre iubirea din ochii negri ai soţului său,la împlinirea celui mai tainic vis al ei,se alătură râsetelor voioase.Miracolul Numărul Doi,îşi spuse.*De-ar fi să fie cât mai multe.*

SFARSIT